

ဝတ္ထုရေးသားရေး

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကော်ရုပ်

(အပြိုင် : ကာ၊ အချစ်လှ၊ အဝီ၊ ဝတ္ထု၊ သစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ဇွန်လ
- သုပဒ်ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့
- မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့
- မြန်မာ့
အုပ်စု - ၁၂၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅ ၈၃

ခေတ်ပျိုဖြူ
 ကော်ရုပ်/ ခေတ်ပျိုဖြူ - ရန်ကင်း
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ၊
 ၂၅၆ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) ကော်ရုပ်

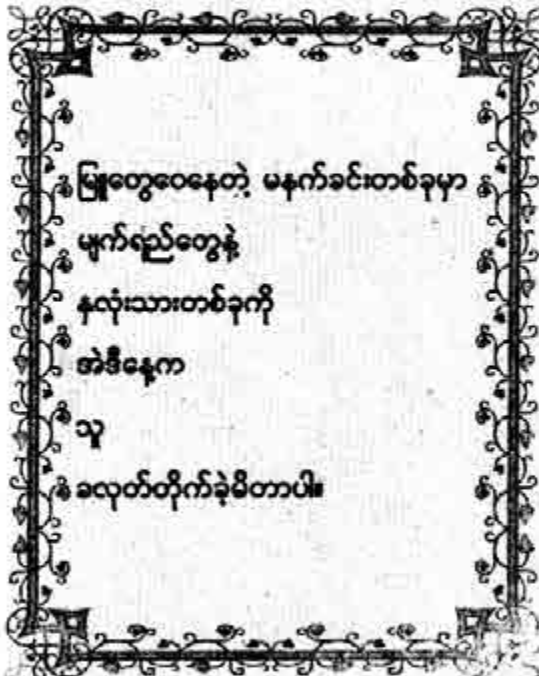
ခေတ်ပျိုဖြူ

ကော်ရုပ်

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပရတ + အရိဒ္ဓိ

၇၀.၆၆
၅၉

မြို့တွေဝေနေတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ
မျက်နှာညှော်တွေနဲ့
နုလုံးသားတစ်ခုကို
အဲဒီနေ့က
သူ
ခလုတ်တိုက်ခဲ့မိတာပါ။

အခန်း (၁)

ဆောင်းမနက်ခင်းတွေမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ရတဲ့
အရသာကို သူ့ အလွန်နှစ်ခြိုက်သည်။

မြူတွေဝေနေသော ဆောင်းမနက်ခင်းတွေသည်
သူ့အား စိတ်ကြည်လင်စေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကဲ့သို့
ပင်။

ကာလနဂါးများဖြစ်သော ယုယနှင့်သူခတို့ကိုတော့
ထုံးစံအတိုင်း အပြင်ကနေ သော့ခတ်ကာ ထောင်ချပစ်ခဲ့
သည်။

ညက တစ်ညလုံး ဒင်းတို့နှစ်ယောက် online က ဆော်တွေနှင့် အပြီ chat နေကြသည်လေ။

သူတို့မို့ မပြင်ရတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ဒီဒီရေ ပျက်ခံကြုံနေကြတာ။

သူကတော့ လက်တွေ့သမား။

ကွန်ပျူတာကို အလုပ်ကိစ္စအတွက်သာ သုံးသည်။

သူမှ account တွေ ဘာတွေလည်းမရှိပါ။

ယုယနှင့်သူဆိုသည့် အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကတော့ သူ့ကို သူတို့လိုင်းထဲဝင်ဖို့ မကြာခဏ မဲရွယ်သော် လည်း သူကတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ။

နောက်ဆုံး သူပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်တွေ ပိတ်သွားခဲ့တော့သည်။

"Internet အခွန်မဆောင်ရတဲ့အခါမှ ငါ ဖွန်ကြောင်တော့မယ်"

လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

အင်း ... အဲဒီအချိန်ရောက်ဖို့ဆိုတာကလည်း။

အင်းယားကန်ဘောင်တစ်လျှောက် နည်းနည်းလေး ခြေးလိုက်တာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ပူနွေးလာကာ ချွေးတွေပင် စို့လာသည်။

လတ်ဆတ်ကာ ညွှန်ကင်းနေသေးတဲ့ ရန်ကုန် မနက်ခင်း၏ လေအေးလေးတွေကို ခါးကိုမတ် လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး သူ တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည်။

လူရှင်းသောနေရာတစ်ခုတွင် သူ စိတ်အေးလက် အေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အကြောတွေ ဖြေလျှော့နေမိသည်။

"ဟယ် ... ဘော်ဒီက တောင့်တောင့်၊ ရုပ်

က ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ရင်ခန့်စရာလေးပါလား"

အသံကြောင့် သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက် မိသည်။

အသက်အရွယ်မှ အားမနာ တဏှာပီးထတောက် နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော လေဒီဖက်တီး နှစ်ယောက်။

ဟူး စိတ်ညစ်စရာပါလား။

“ဟုတ်သားဟယ်၊ ဒီလို အတိုက်လေးနဲ့ ရွှေ
 လက်တွဲရမယ်ဆိုရင် လက်ရှိဖယားတွေအားလုံး
 ကို ခေါက်၊ ခြေရာဖျောက် ရေနှောက်ပြီး သူလေး
 ရဲ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ထာဝရ ပုန်းနေလိုက်
 ချင်တယ်၊ *အဟိ”

ခရမ်းသီးခြောက်လို့ ရှုံ့တွနေတဲ့ပျက်စွာကြီးနှင့်
 လေဒီကြီးက ကန့်ကလျပြောပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာပြန်
 သည်။

သူ စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။

ကြာရင်လည်း ဒီထက်ကဲလာတော့မှာ သိတာမို့ သူ
 ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လေဒီဖက်တီးနှစ်ယောက်၏တဏှာစက်ကွင်းမှ ပြေး
 လာခဲ့ပြီး သူ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ကန်ဘောင်စပ်မှာ ထိုင်
 လိုက်ရင်း ...

“ဟူ့”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

နုသစ်သော နေရောင်ခြည်လေးထတော့ သိပ်မွေ့
 နူးညံ့သော အပျိုမလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလို
 ကမ္ဘာမြေကြီးဆီသို့ ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် -

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် သူ့ပျက်
 လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

ရေပြင်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးကမ်းစပ်မှာ ကောင်မလေး
 တစ်ယောက်။

ကမ်းစပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတာ
 မဆန်းပေမယ့် ကောင်မလေး၏ပုံစံကတော့ ထူးဆန်းနေ
 သည်။

သူမ၏လက်အစုံက မကြာခဏ ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်
 နေကာ ကျောပြင်လေးကလည်း တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါနေ
 သည်။

ဒါဆို ဒီကောင်မလေး ငိုနေတာပေါ့။

ဒီလို လှပအေးချမ်းတဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းလေးမှာ
... သူမလေး အဘယ်ကြောင့် ပူဆွေးလောင်မြိုက်နေရတာ
လဲ။

ဘာရယ်မဟုတ် သူ ထိုကောင်မလေးကို ထိုင်ငေး
နေမိသည်။

သူမ ငိုနေပုံလေးက ကိုမြေ့မဲ့ ပရမ်းပတာမျိုးလေး
လည်း မဟုတ်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လူပေါင်းများစွာ ငိုနေတာကို
မြင် ဖူးခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးလောက် ဘယ်သူမှ လှပစွာ
ငိုတတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူမ ငိုကြွေးနေပုံလေးက သိမ်မွေ့ကာ ကျရာဆန်
သွန်းနေသည်။

ကန်ရေပြင်ကို ခပ်ဆွေးဆွေးလေး ကြည့်လိုက်၊
ကရုဏာရှိလိုက်နှင့် ကိစ္စမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို
ပူဆကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ထားပုံရသည်။

သူမကိုကြည့်ရင်း သူ့ပါ ရောပြီး ဝမ်းနည်းသို့နှင့်
လာရသည်။

သူငေးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူမက tempo တွေမြင့်
လာပုံရသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။

သူမ ရေထဲတွေ ဘာတွေ ခုန်ချလိုက်ရင် ရုပ်ရှင်တွေ
ထဲကလို ဆင်းကယ်ရအောင်ကလည်း သူ ရေမကူးတတ်
ပါ။

ပြီးတော့ ... ရေကူးတတ်တယ်ပဲထားပါဦး ဒီလို
ဆောင်းတွင်းကြီး ရေထဲဆင်းရမှာ။

အီး။

အတွေးနှင့်ပင် သူ ကျုံ့ဝင်သွားရသည်။ (ခန္ဓာကိုယ်)

သူမကတော့ တော်တော် အရှိန်တက်လာပြီ။

ဒီတော့ ... ခြေလွန်လက်လွန်မဖြစ်ခင် ဘာလုပ်ရ
မလဲ။

စဉ်းစားစမ်း။

ဒီမနက်တော့ သူမလေးအတွက် သူ့ရဲ့ဦးနှောက်
တွေကို အလုပ်ပေးလိုက်ရသည်။

အိပ်ချင်ပူးတူးနှင့် အခုမှ နီးထလာတဲ့ ဦးနှောက်ဆီမှ
အကြံတချို့ ထွက်ကျလာသည်။

ဟုတ်ပြီ။

သိပ်မကြာခင်လေးမှာပဲ သူ ထိုကောင်မလေးအနီး
လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ သူ့ခိုးခြေလှမ်းလေးဖြင့် တိုးကပ်
သွားလိုက်သည်။

သူမကတော့ သတိထားမိပုံမရ။ သူ့ဇာတ်ရိုက်နှင့်သူ
မျောနေတုန်းပင်။

လူတချို့ကတော့ သူ့ကိုတစ်လှည့် ကျောခိုင်းကာ
ငိုနေ သော သူမကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ သူတို့ဘာသာသူတို့
အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုသွားကြသည်။

ကိုစွမရှိ။

လူတစ်ယောက် အသက်ကယ်တာပဲလေ။

“အဟင့် မောင်ရယ် ... မောင်မမို့တဲ့

ဘဝမှာ မောင်ထားခဲ့တဲ့ အလွမ်းတွေနဲ့ ကော်ရုပ်
မနေချင်တော့ဘူး။ သီလား မောင် ... အဟင့်”

နှပ်တင်္ကုန်နှင့် သူမ၏စကားသံကြောင့် သူ အသင့်
အနေအထားနှင့် သတိဆွဲထားလိုက်သည်။

အင်း ... အနေအထားကတော့ ဒင်းကလေး သူ
ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ့်ပုံပဲ။

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူမ၏လက်ကလေး လေပေါ်
မြောက်တက်လာခဲ့သည်။

သေချာတယ်။

သူမ ရေထဲခုန်ချဖို့အတွက် အရှိန်ယူနေတာပဲ ဖြစ်
မယ်။

သူ့ဘက်က တစ်စက္ကန့်လောက်သာ နောက်ကျသွား
ရင် ဒီကောင်မလေး ခန္ဓာဆဲသွားနိုင်သည်။

ဒီလောက်လှတဲ့ခန္ဓာလေး ဆဲသွားမှာ နုမြောစရာ။

“ဟာ ... ဟေ့ မလုပ်နဲ့လေ”

ရုတ်တရက် ဆွဲလှည့်လိုက်သော သူ့အားကြောင့်

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်လေး လဲပြီ
လာခဲ့သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၏အထိအတွေ့က သူ့ကို တအံ
တော့ တိမ်းပူးသွားလေသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်လုံးလေးအပိုင်းသာ
နှင့် မေးလာသည်။

“ခင်ဗျား ခင်ဗျားကရှော ဘာလုပ်တာလဲ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်တဲ့အမှုက
ထောင်ချလို့ရတယ်နော်”

သူ့စကားအဆုံး သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်
စောင်းလှလှလေး လှမ်းထိုးသည်။

အခုထိ သူက ထိုင်လျက်သားဖြစ်ပြီး သူမလေးက
တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပက်လက်ကလေးပင်။

ခဏကြာမှ သူမက စပြီးရှုန်းထသည်။

သူက မလွှတ်ပေးဘဲ ဆက်ဖက်ထားတာမို့ -

“ဟယ် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လေ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ရင်
ခင်ဗျားက ထပ်ပြီး သေကြောင်းကြံစည်နေမှာ
ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဒုတိယအကြိမ် မျက်
စောင်းထိုးကာ -

“ဘယ်သူက သေကြောင်းကြံစည်နေလို့
လဲ”

“ခင်ဗျား ရေထဲခုန်ချပလို့ ဟန်ပြင်လိုက်
တာ ကျွန်တော် ပြင်တယ်လေ”

ပြောပြီးမှ သူ ရင်ဘတ်ပေါ်က စေးထန်ပျစ်ချွဲတဲ့
အရည်တွေကို အခုမှ သတိထားမိသွားသည်။

“ဘာ ... ဘာတွေလဲဟ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူမလက်ထဲမှ လက်ကိုင်
ပဝါလေးကို ထောင်ပြသည်။

အားပါးပါး ... လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်လုံးမှာ

အလားတူ စေးထန်းပျစ်ချဲ့သောအရည်များ ပေနေတာပဲ
လား။

နည်းတာမဟုတ်။

သူ ကြည့်ရင်း ပျို့တက်လာရသည်။

သူမကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရှန်းထွက်သွားသည်။
ထိုအခါမှ သူလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ

snow tower တစ်ခုကိုထုတ်ကာ ဖောက်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်
ပေါ်က ဟာတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက နှစ်တွေပေနေတဲ့ ဒီလက်ကိုင်
ပဝါကို လွှင့်ပစ်မလို့ဟာကို ရှင်က အတင်းကာ
ရော ဝင်ဆွဲတာလေ။ ဟွန်... စိတ်ညစ်လို့
လာငိုပါတယ်။ အူကြောင်ကြွက်နဲ့ လာတိုးနေ
တယ်။ ဟူး... လောကကြီးမှာ စိတ်အေးလက်
အေးနဲ့ ငိုလို့ရတဲ့နေရာ တော်တော်ရှားတာပဲ”

အံ့ဖယ် ပြောပုံကိုက အဆီအငေါ် မတည့်ပုံများ။
စိတ်အေးလက်အေးငိုလို့ရတဲ့ နေရာတဲ့။

စိတ်အေးလက်အေးနေနိုင်မှတော့ ဘယ်သူက
နီခနမှာလဲ။

သူ့စိတ်ထဲ တော်တော်လေးချဉ်သလိုရှိလာတာမို့
သူမကို ဘုရားပစ်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရတာက နေရောင်အောက်တွင် သူမဟာ
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို လှပနေသည်။

မျက်နှာလေးက ငိုထားတာမို့ မို့အစ်နေတာ
နူးမက်စရာကောင်းနေသည်။

ဆံ့နွယ်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေက ကန်ရေပြင်ကို
ထိုက်ခတ်လာသော လေအေးတချို့ကြောင့် မျောလွင့်နေ
တာမို့ သူမကို ပိုပြီး ကျားဆန်သွားစေသည်။

နာတံချွန်လေးဟာလည်း ခုထိ နီရဲနေတုန်းပဲ။
ဒီလောက်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ အရုပ်
လေးကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကများ ငိုစေခဲ့တာလဲ။

“ဒါ ... ဒါဆို ခင်ဗျား ခုနက ခုန်ချဖို့
ကြံစည်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သုစကားကြောင့် သူမက ဂေါက်ရန်ကောသိုထိ အကြည့်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ -

“ဒီမှာ ချစ်သူကိုလွမ်းလို့ ခံစားရတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အသက်ကို နိဗ္ဗိတံရလောက် အောင်တော့ ကော်ရုပ်တို့ဦးနှောက်က မကြောင် သေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ကျွန်တော် သွားတော့ မယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က ကော်ရုပ်တဲ့လား။ အဆန်းပဲနော်။ နေတော့ရော store ဆိုင်မှာလား။ super market မှာလား”

သူမ စိတ်ညစ်နေတာ ပေါ့သွားရလေအောင် သူမ အရွန်းဖောက်မေးလိုက်တော့ သူမက ရှုတည်တည်မျက်နှာ လေးနှင့်။

“ကဲ ... ကြုံမှာသာကြုံပါ။ လဝကမှာ လုပ်တာထင်တယ်။ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ သူက

တစ်မှောင့်”

သူ့ကို နှင်ထုတ်နေတဲ့ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်တော့ သူ သတိလက်လွတ် ငေးမိသွားသည်။

အကြည့်နှစ်ခု တဒဂံအဆုံမှာ သူရင်ထဲမှာ အမျိုး အမည်မသိ အရာလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသလို တုန်ခါ သွားတာကိုတော့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... သွားတော့လေ၊ ဘာငေးနေတာ လဲ။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ လာပြီး တောထဲကတာဖဲလို သူများကို အငမ်းမရ လာငေးနေတယ်။ ဘာလဲ မိန်းကလေးချောချော မမြင်ဖူးဘူးလား”

အမ် ... သူမစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ထူအမ်း သွားရသည်။

သူ ရန်ကုန်မြို့ထဲ သွားရင်းလာရင်း မိန်းကလေး ချောချောတွေ တွေ့ဖူးပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ... သူ့နှလုံးသားကတော့ အေးဆေးပင်။ သူမနှင့်ကျမှ ဒင်းက ဘာလို့ လူးလွန်လာရပါလိမ့်။

ဟိုက ပြောတာတောင် နည်းသေး။

“သွားတော့မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံခဲ့ကြပြီ ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းကြည်ညိုပါ။ ကျွန်တော်က ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှာ အယ်ဒီတာလုပ်တယ်။ နောက် လမ်းမှာတွေ့ရင်ခေါ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က မာန မကြီးတတ်ပါဘူး”

သူမလေးကတော့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားလေး နှင့် ကိုက်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

ခင်ဗျား တကယ်လှတယ် ကော်ရုပ်။

ငိုနေရင်လည်းလှတယ်၊ ခပ်တည်တည်နေလည်း လှတယ်။

သူမ ရယ်နေရင်ရော။

မမြင်ဖူးပေမယ့် ရယ်နေရင်လည်း လှမှာပါပဲလို့ သူ တွေးလိုက်မိသည်။

အဲဒီ စတွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက နောက်တစ်ခါ

ဆုံရင် ... သူမကို ရယ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ တေးထားလိုက် သည်။

တိတ်ဆိတ်မှုတွေ ဒီထက်ကြာသွားရင် မကောင်း ဖြစ်တော့မှာမို့ သူကပဲ -

“သွားပြီ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခဏ”

သူမ၏တားမြစ်သံကြောင့် သူ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာလဲဆိုသည့်သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြလိုက်ကာ -

“လိပ်စာကတ်တောင်းမလို့လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဖုန်းနံပါတ် ...”

“ဒီမှာ ရှင် ထင်နေတာတွေ စွပ်ပြောမနေ နဲ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုခေါ်တာ ရှင့်လက်ထဲက snow tower လေး ထားခဲ့နိုင် မလားလို့”

“ဘာလဲ ... အမှတ်တရ သိမ်းထားမလို့ လား။ မလုပ်ပါနဲ့ဗျား။ နှပ်တွေနဲ့ဟာကို”

သူကောားကြောင့် သူမက လျှာရှည်ရန်ကောဆိုတဲ့
အမူအရာနှင့် တစ်ချက်လှမ်းရှိုးသည်။

“ကဲ ပေးခဲ့မှာလား။ မပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့
go away”

ဟူး၊ တော်တော်ရင့်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။

အေးလေ ... စိတ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန်မို့ထင်တယ်။

သူမမျက်နှာလေး စူပုတ်နေပုံလေးက ကလေးလေး

တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းနေသည်။

“အင်း ... ပေးခဲ့မယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော် သိချင်တာလေး မေးလို့ရမလား”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့ ဒီ tower ကို ကျွန်တော်
ဆီက တောင်းရတာလဲ”

“ဆက်ငိုမလို့ပေါ့။ ငိုတဲ့အခါ နှပ်ညှစ်ဖို့
ကျွန်မမှာ လှက်ကိုင်ပဝါမှ မရှိတော့တာ။ ရှင့်
tower က အများကြီးညှစ်လို့ ရသေးတယ်လေ။

ရှင်လည်း လွတ်ပစ်မှာပဲမှလား”

“ကြော်”

ဟုသာ သူ ရေရွတ်မိတော့သည်။

မှတ်သားလောက်ပါပေရဲ့။

အင်းယားကန်ရေပြင်၏ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ
စောစောက သူမ စွန့်ပစ်လိုက်သော ပဝါလေးကတော့
တရွေ့ရွေ့။

သူမလေးကတော့ ဆက်ငိုပြီး နှပ်တွေ ထုတ်လုပ်ဦး
မည်ဆိုပါလား။

သူတွေ့လိုက်မိတာကတော့ သူမငိုတဲ့အခါ မျက်
ရည်မထွက်ဘဲ နှပ်ညှစ်တွေများထွက်သလားဟု။

သူကတော့ မျက်ရည်မမြင်ဘဲ နှပ်တွေသာ မြင်
၏။

အဲ ... မြင်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ အသုတ်ပါခံခဲ့ရ
မည်လေ။

“ကဲ ... ရော့”

သူ tower လေးကို လှမ်းပေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် သူမက လှမ်းမခေါ်သလို သူကလည်း
လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

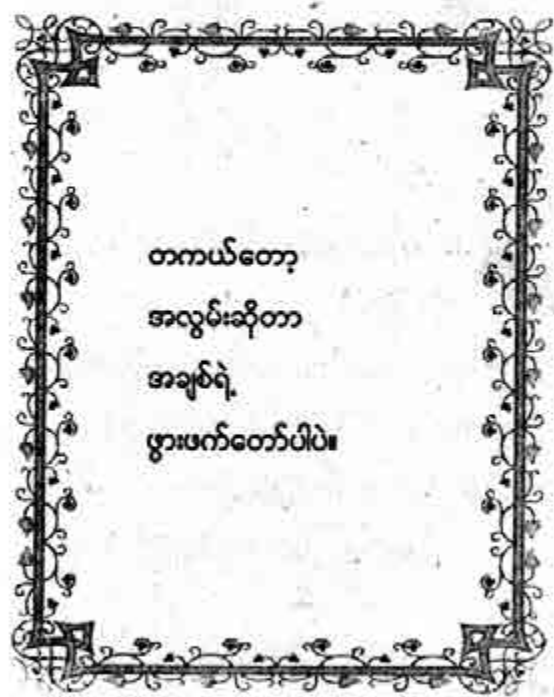
အဲဒီနေ့မှစပြီး သူ အရှုပ်တစ်ရှုပ်ထိပြုစားခြင်းကို
ခံခဲ့ရတော့သည်။

ရုံးရောက်ရင်တော့ ဟိုအမြွှာနှစ်ကောင်ကို အရှုပ်
ဒိုင်ယာရီ ပြောပြရဦးမည်။

ရုံးအထိ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူ့နုလုံးသားထဲ
တစ် စုံတစ်ရာ ခိုးဝင်လာခဲ့သလို ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ မခေါ်ဘဲရောက်လာပြီး မနှင်ဘဲ တိတ်
တခိုးထွက်သွားတတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖိလင်တစ်မျိုးပဲ

မဟုတ်လား။

တကယ်တော့
အလွမ်းဆိုတာ
အချစ်ရဲ့
ဖွားဖက်တော်ပါပဲ။

အခန်း (၂)

အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ယုယနှင့်သုခ အမြှာ
နှစ်ကောင်က အိပ်နေတုန်းပင်။

ဪ... ပြောရဦးမယ်။

ဂျာနယ်အယ်ဒီတာဆိုလို့ အရမ်းအထင်တွေကြီး
နေမှာစိုးလို့ပါ။

တကယ်တော့ မင်းကြည်ညိုဆိုတဲ့လူက အယ်ဒီတာ
တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် လက်ရှိ ပြည်တွင်းမှာဩဇာရှိတဲ့
နိုင်ငံကျော် ဂျာနယ်ကြီးတွေရဲ့ အယ်ဒီတာတော့မဟုတ်ပါ။

သူတို့ဂျာနယ်က အားကစားဂျာနယ်တစ်စောင်ပါ။
ဒီအယ်ဒီတာအလုပ်ကို သူ နယ်ကတက်လာကတည်းက
အင်တာဗျူးဖြေပြီး ရထားတာဖြစ်သည်။

အားကစားဂျာနယ်အယ်ဒီတာဆိုတာကလည်း
internet ကနေ နာမည်ကျော် website တွေရဲ့သတင်းတွေကို
အင်္ဂလိပ်ကနေ မြန်မာလို ဆီလျော်အောင်ပြန်ပြီး ရေးရတာ
မျိုးပါ။

သူက အင်္ဂလိပ် အနည်းငယ်ကျွမ်းကျင်သူမို့ ဒီ
အလုပ်က သူ့အတွက် သိပ်မခက်ခဲပေ။

ပြီးတော့ သူက နယ်ကဆိုတော့ နေရေးထိုင်ရေး
အဆင်ပြေအောင် အယ်ချုပ် (အယ်ဒီတာချုပ်)က သနား
သောအားဖြင့် ဂျာနယ်တိုက်တွင် နေခွင့်ပေးထားခဲ့
သည်။ စားတာကတော့ ကြိုသလိုပဲပေါ့။

ခက်တာက သူ့သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမှာ
နှစ်ကောင်ပါပဲ။

ဒင်းတို့က ရန်ကုန်မှာနေပြီး အိမ်ပြန်ဘဲ သူ့နဲ့ပဲ

တိုက်မှာလာနေသည်။

အိမ်မှာနေရတာ နားပူလို့တဲ့လေ။

အယ်ချုပ်ကလည်း ဝန်ထမ်းတွေပဲမို့ သူတို့လာနေ
တာကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ထတော့။ ခဏနေ
ရင် အယ်ချုပ် လာတော့မှာ ကတော့ကွ”

သူခက သူ့ကိုလှုပ်နှိုးနေတာကို မုန့်ကျွေးနေတယ်
များ မှတ်လို့လားမသိဘူး။

“အီး ... အဲ”

နှင့် ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေဝါးနေမှန်းမသိ။

“ပလပ် ပလပ်”

နှင့်ဝါးပြီး ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

ဆင်အငှာတက်နင်းရင်တောင် ခိုးမည့်ပုံပေါ်ပေ။

ယုယကို ခွီးတော့လည်း မရ။ ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်

နှင့် ပြန်အိပ်သွားသည်။

ဟိုကလာမှ ဝရန်းသုန်းကား လုပ်ကြဦးမည်။

သူကတော့ ညက ဒင်းတို့သောက်ထားသော ဆေး
လိပ်တို့တွေပြန်ကျနေသော ဂျာနယ်တွေကို ရှင်းလိုက်သည်။
အားလုံး သေသေသပ်သပ် ဖြစ်သွားတော့မှ ရေချိုး
ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ ညာဘက်လက်မောင်းတို့
စင်းရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားကာ ပြုံးမိသွား
သည်။

သူမလေးအကြောင်း ပိုတွေ့လိုက်မိရင် သူ့ရဲ့စိတ်ထဲ
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ ပျော်ရွှင်သွားတာ ဘာကြောင့်များလဲ။
အူမြူးနေတဲ့ သူ့စိတ်တွေကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ
သိချင်းအကျယ်ကြီး အော်ဆိုပစ်လိုက်မိသည်။

"မင်းတို့ကောင်တွေကို ငါ ဘယ်မှာသွားသုံး
ရမလဲ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း... သေးသေးကွေးကွေး
အမှားဆိုရင် ငါ မပြောဘူး။ အခုဟာက ...
ကာလာချုပ်မှာ တက်မှားတာ။ ရွက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာကွာ"

အယ်ချုပ်က သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါသထွက်ကာ အပီကော
နေသည်။

ခေါင်းပုံထားတာလို့ အယ်ချုပ်မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် အသံကာလာအရ အယ်ချုပ်ဒေါသကို မှန်းဆလို့ရသည်။

အယ်ချုပ်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထုတ် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ထိုင်ပြီး သူတို့သုံးယောက်နားကို မီးပူတိုက်နေသည်။

ပြဿနာကို စသူက သုခဖြစ်သည်။ အားကစားဂျာနယ်ဖတ်သူတွေ သိကြမှာပါ။

ကာလာချုပ်ဆိုတာ မျက်နှာဖုံးရယ် နောက်ဆုံးက အညှီအဟောက်သတင်းတွေပဲတဲ့ အပိုင်းကို ပြောတာပါ။ ကျန်တဲ့စာမျက်နှာတွေက အဖြူအမည်း စာမျက်နှာတွေ။

အဲဒီအညှီအဟောက်အပိုင်းကို သူနှင့်သူခ မျှဝေရတာ ဖြစ်သည်။

ပြဿနာအစက သုခရေးသောအပိုင်းက စတာ ဖြစ်သည်။

ဘောလုံးနှင့်ရင်းနှီးသူတိုင်း အက်ရှီလေကိုးလ် (Ashely cole) ကိုတော့ သိကြပါလိမ့်မည်။

အက်ရှီလေကိုးလ်၏ဇနီးက ချယ်ရီကိုး (Cherry cole) ဖြစ်သည်။

သုခရေးသောသတင်းက ချယ်ရီကိုးက ခင်ပွန်းဟောင်း အက်ရှီလေကိုးလ်ကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေတဲ့ အကြောင်း။

အဲဒီမှာ ဒီကောင် ခေါင်းစဉ်မှာ ရေးချလိုက်တာက-

“အက်ရှီလေကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေတဲ့ ချယ်ရီထွန်း” တဲ့လေ။

ပြီးရော ...။
လွဲတာမှ တကယ့်အကြီးကြီး။

အခုတော့ ဒင်းကြောင့် သူတို့ခေါင်းတွေ ဆင်နင်းနေရပြီ။

“ဟေ့ကောင် သုခ ... ပြောစမ်း။ ချယ်ရီ ထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အယ်ချုပ်၏ ကောက်ခံငင်ကာမေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် သုခ ဖင်တစ်ချက် ရှုံ့သွားပုံရသည်။

သူလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို တော်တော်လေး အောင့် ကားလိုက်ရသည်။ ချယ်ရီထွန်းဆိုတာ ဒီကောင်ရည်းစား လေး။

အခုတော့ သုခ၊ ခမျာ သူ့အမှားကြောင့် ရည်းစားကို အက်ရှ်လေကိုးလ်ကို ဆက်သလိုက်ရသလို အယ်ချုပ်၏ တော့ဖြုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံလိုက်ရရှာသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ကြည့်ညှိနဲ့ယုယ၊ မင်း တို့ ဒီကာလာချုပ်ကို proof ဖတ်တာမို့လား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း လေးလုံးထဲက တစ်လုံး တလေကမှ ဒီကောင် မဟာအမှားကြီးကို မြင် တော်မမှုကြဘူးလား”

သေစမ်း။

မြားဦးကတော့ ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာပြီ။ မဖြေရင် ပိုဆိုးဖို့သာရှိတော့မည်မို့။

“ဖတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ဒီမှာ မင်းတို့တွေ ဒီအမှား ဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ နောက်တစ်ခါ ... စာတစ်လုံးမှားရင် မင်းတို့ လခထဲက ငါးထောင် ဖြတ်မယ်”

“ဗျာ”

သူတို့သုံးယောက်လုံး၏ ဗျာဆိုသောအသံက ဘစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်လာသည်။

“မဗျာနဲ့၊ မင်းတို့ကောင်တွေက ရက်စက်မှ ကြေကွဲတဲ့ ကောင်တွေ။ ငါ တကယ်ဖြစ်မှာနော်။ ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သေစမ်း။

အခုတောင် လူတန်းစေ့အောင် မနည်းနေနေရတာ ခို။

ဒါတောင် တစ်ခါတလေ မိဘတွေဆီက အရက်မရှိ

ဆုံးဖြတ်ပြီး ငွေမှာရတာတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။
ကိုယ့်အမှားကြောင့် မဟုတ်ပေမယ့် သူ စိတ်ရှုပ်
သွားရတာတော့အမှန်ပင်။

“နွဲ့”

အယ်ချုပ် ထွက်သွားတော့မှ အီးမှန်ထားသလို
ဖြစ်နေတဲ့ သုခမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ယုယက ထရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒီလောက် နားကို အထူးဖြူ
ကျဲခဲထားရတာကို မင်းက ရယ်နေသေးတယ်။
အေးပါ ... ရယ်ထား ရယ်ထား။ ကိုယ့်အလှည့်
ကျလည်း ရယ်နိုင်အောင် လုပ်ထားနော်”

သုခက မကျေမချမ်းနှင့် ရေရွတ်သည်။

မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေးတာမို့ သုခမျက်နှာက
အဆီပြန်နေသော ဝက်သိုးကြီးတစ်ကောင်လို စူပုပ်နေသည်။

“သုခ မင်းရည်းစားချယ်ရီထွန်းက မင်းကို
သတိမရဘဲ ဘာလို့ အက်ရှ်လေကိုးလ်ကို သွား
သတိရနေလဲ မသိဘူးကွ ... နော် ဟီး ဟီး”

ယုယကတော့ တောက်လျှောက်ကို စနေတော့
သည်။

“သုခ ဟုတ်သားပဲကွာ။ မင်းကလည်း
လွဲတာမှ အကြီးကြီးလွဲတာ။ မင်းကိုစိတ်ချလို့ ငါက
မင်းအပိုင်းကို proof မစစ်ဘဲ လွှတ်လိုက်တာ
လေ။ ခုတော့ကွာ”

သူကပါ ဝင်ပြောတော့ သုခ တွေတွေလေး ငြိမ်ကျ
သွားသည်။

ပြောပြီးတော့မှ သူ သတိရသွားသည်။ ဒီကောင်
အခုတလော သူ့ရည်းစားချယ်ရီထွန်းနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေ
တာကို သူတို့သိထားတာမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

အေးလေ ... ရည်းစားနဲ့အဆင်မပြေတော့ ဒီကောင်
စိတ်တွေ ရှုပ်နေမှာပေါ့။

“ကဲပါကွာ ... သွား သွား မင်းတို့နှစ်
ယောက် ခုံဖိနပ်တွေ ဆေးသွားသုတ်တော့။ ပြီးရင်
ဝါးတီးသွားခွဲမယ်။ မင်းတို့ကို story တစ်ခု

ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာ story လဲကွ”

“မင်းတို့သာ မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ။ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ရောက်ရင် ပြောပြပါမယ်”

“မင်း story ကို ငါတို့က နားထောင်ပေးရ
မှာဆိုတော့ မင်းတိုက်ရမှာနော်။ ငါတို့နားတွေက
စောစောလေးတင် မီးကျွမ်းထားတာဆိုတော့”

အရေးထဲ ယုယက လျှာရှည်နေတာမို့။

“အေးပါကွာ ... ငါ တိုက်ပါမယ်”

ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ အတင်းသွားခိုင်းရသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူပြောတဲ့ story
လေး ကို ယုယရော သုခပါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြ
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆောင်းလေကလည်း အေးမြစွာ
နှုတ်လွှဲလေး တိုက်ခတ်နေသည်။

“အဲဒါပဲကွာ၊ အဲဒီကော်ရုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေးကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့စိတ်တွေ
အညှို့ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ အဲလို တစ်ခါမှ

အခြေခံအုတ်ကျွန်းကွ။ သူနဲ့ဆုံတဲ့အချိန်လေးမှာ အပြင်
က ရာသီဥတုက ချမ်းအေးနေပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲ
မှာတော့ ရေပူစမ်းလေးတစ်ခုလို နွေးမြနေတယ်
ကွ”

သူ့စကားဆုံးတော့ ယုယက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
မီးညှိရင်း -

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ကောင်မလေးမှာ
ရည်းစားရှိပြီးသားပေါ့။ ကြည်ညိုရာ မင်းနှလုံး
သားကလည်း မခုန်တော့လည်း မခုန်ဘူး။
ခုန်မယ့်ခုန်တော့လည်း လွတ်အောင်မခုန်ဘူး။
ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဟောဒီလှည်းတန်း
မှာ အလန်းလေးတွေမှ ပေါ့လို့။ မင်း ဂ္ဂူပါနဲ့ဗျူဟာ
ခင်းလိုက်ရင် သုံးမိနစ်တောင် မစောင့်ရပါဘူး
ကွာ”

ယုယက ပြောနေရင်းမှ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်
သွားသော ရောင်စုံကောင်မလေးများကို မျက်စိအစာ

ကျွေးနေသည်။

သူ့မှာသာ ဒီကောင်စကားတွေကြောင့် ဖရိုဖရဲ
ခြစ်သွားသော စိတ်ဓာတ်တွေကို မနည်းလိုက်စုနေရသည်။
ပျက်ယွင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို သုခက ရိပ်မိသွား

က -

“အဲလိုပြောလို့တော့ မရဘူး ယုယရ။ ဖူးစာ
လူးလာရင် ဒူးကာလို့တောင် မရဘူးဆိုတဲ့
စကားပုံတော့ ရှိသေးတာပဲ။ ချောတိုင်း လှတိုင်း
သာ ချစ်လို့ရရင် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့
ဝေါဟာရက ရန်ကုန်ကနေ တောရောက်သွားမှာ
ပေါ့ကွ။ ပြီးတော့ ကြည်ညိုပြောပုံအရဆိုရင်
ကောင်မလေးငိုနေတာဟာ သူ့ ရည်းစားနဲ့
စကားများရုံလောက်နဲ့တော့ ရန်ကုန်သူတွေ မငို
လောက်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေချာတဲ့ အခြေ
အနေတစ်ခုကြောင့်တော့ ငါ့ကောင် ကြည်
ညိုကြီးရဲ့ ပထမဆုံးရင်ခုန်သံကို ဖျောက်ဖျက်

ပပစ်သင့်ဘူးလို့ ငါတော့ထင်တယ်”

သူခ၏စကားကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ခွန်အား ပြန်ရလာသည်။

“မင်းကရာ ကြည့်ညို့ ... အဲဒီကောင်မ လေးရဲ့လိပ်စာတို့ ဖုန်းနံပါတ်တို့ ဘာမှမသိခဲ့ရ ဘူး လား”

သူခအမေးကို သူ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်ရင်း -

“အေးကွာ ... ငါလည်း ရင်ခုန်ပြီး သွေ့ကိုပဲ ငေးနေမိခဲ့တာ။ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မမေးလိုက် ရဘူး။ အခုမှ ပထမဆုံး စတွေ့တာဆိုတော့ လည်း မေးလို့လည်းမကောင်းဘူးလေကွာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ထင်ဆုံရဦး မယ်လို့ ထင်နေတယ်ကွ”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မပါလက် မပါ ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အပြင်ထွက်ရရင်လည်း

တာဝန်တစ်ခုကို ရင်ထဲထည့်ထားဖြစ်သည်။

ထိုတာဝန်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကောင်မလေး တွေကို ကော်ရပ်လေးများလားဆိုပြီး အမြဲတမ်း စေ့စေ့ ကြည့်မိခြင်းပါပဲ။

အရင်က ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စေ့စေ့မကြည့် တတ်တဲ့သူဟာ အခုတော့ ခေတ်မီအဆင်အပြင်နှင့် ကောင် မလေးအုပ်စုတွေ မြင်ရတိုင်း သူမလေလား ရှာဖွေတတ်ခဲ့ ပြီ။

ညဆိုရင်လည်း အိပ်မရဘဲ ကောင်းကင်ထက်က လကွေးလေးကိုငေးရင်း ငိုနေသောအရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ကြယ်တွေကြားမှာ တွေ့လိုက်သလို ထင်နေမိသည်။

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အရုပ် လေးရယ်။

Computer screen ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသော မောင့်ရဲ့ account လေးကိုငေးရင်း သူမ သက်ပြင်းခပ်ဖွစ္စ လေး ချလိုက်မိသည်။

“မောင်ရယ် ... နေနိုင်လိုက်တာ။ ကော်ရှပ်

ကို မေ့ပြီး ဂျပန်မှာ ပျော်နေပြီထင်ရဲ့”

သူမကတော့ ဒီဗြို့မှာ မောင်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အလွမ်း တွေကို နှစ်ဗြို့စွာ သောက်သုံးရင်း နေညာတွေကို ပင်မန်း ကြီးစွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်။

“လွမ်းတယ် မောင်ရယ်”

“ဟဲ့ကော်ရှပ် ... ရှင် မအိပ်သေးဘူးလား။

ရှင့်ရောဂါကလည်း မသေးဘူးနော်။ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီ လောက်လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ”

မျက်နှာသစ်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာသော ရွှေရည်က မျက်နှာကရေတွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း လှမ်း ပြောသည်။

ရွှေရည်နှင့်သူမက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ မိဘ မရှိ တစ်ကောင်ကြွက်တွေမို့ ရထားသောအမွေတွေကို နှစ် ယောက်ပေါင်းကာ beauty sloop တစ်ခု စပ်တူဖွင့်ထား သည်။

ညီအစ်မတွေလိုပဲ ချစ်တာမို့ သူမနှင့် မောင့်ရဲ့ဇာတ် လမ်းကို ရွှေရည်က အားလုံးသိထားသည်။

“ကျုပ် မောင့်ကို ဘယ်လိုမေ့လိုရပါမလဲ ရွှေရည်ရယ်။ ပြီးတော့ ... မောင့်ကို ကျုပ်

ယုံတယ်။ မောင်ဟာ ကျွန်းကျပ်တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကြောင့်သာ ကျုပ်ကို မဆက်သွယ်သေး တာပါဟယ်။ မောင့်အကြောင်းကို ရှင်လည်း ဘိသားနဲ့ဟာ။ မောင်က မိဘစကား နားထောင် သူလေ”

“အေး ... ကျုပ်ကြားဖူးတာတစ်ခုကတော့ မိဘစကား နားထောင်တဲ့သူတွေဟာ အချစ် အတွက်တော့ သူရဲဘောကြောင်တတ်တယ်တဲ့။ အရင်ကတည်းက ရှင့်ကို သူ ဦးစားပေးခဲ့ဖူး လို့လား”

“ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို အရမ်းချစ် ဘယ်ဟယ်”

သူမစကားဆုံးတော့ ရွှေရည်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ခေါင်းခါရင်း သူမကို နောက်ဆုံးသေခါနီး လက်လျှော့ လိုက်ရသော လူမမာကိုကြည့်သလို ကြည့်လာသည်။ မတတ်နိုင်။

ကြည့်ချင်သလိုသာ ကြည့်ကြပေတော့။

“ကျုပ်ယုံထားတယ်သိလား။ မောင် တစ်နေ့ ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့။ မောင်က ကျုပ် ကို သိပ်ချစ်တာဟ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ရွှေရည်က မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ night cream မျက်နှာပေါ်လိမ်းနေသည်။

“ဟဲ့ ကော်ရုပ် ... ဒီမှန်တင်ခုံပေါ်က tower ကြီးက နှပ်တွေသုတ်ထားတဲ့ဟာကြီး မဟုတ်လား။ ရှင် လွှတ်မပစ်ဘဲ ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

သူမ ထို tower လေးကိုကိုင်ရင်း ရုတ်တရက် အကြောင်ကြွက်လေးတစ်ကောင်ကို သတိရသွားသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်ရဲ့။

“ဟဲ့ ... နှပ်ပေနေတဲ့ tower ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလို့ ပြုံးနေတာလဲ”

“အင်း ... ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို မြင် ယောင်ပြီး ပြုံးလိုက်မိတာ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်ကလူလဲ။ ဒီနှစ်ပေ tower နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ”

“ဒီလိုဟ”

ရွှေရည်တစ်ယောက်တော့ သူမ ပြောသော ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရှာသည်။

ပြတင်းတံခါးဝမှ မြင်နေရသော ကြယ်လေးတွေတော့ ကဗျာဆန်ဆန် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

“ဟဲ့ ကော်ရှပ် ... ရှင်ပြောပုံအရဆိုရင် ဇာတ်လမ်းအဖွင့်လေးကတော့ အမှိုက်စားပွဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင် သူ့ကို နှစ်တွေနဲ့ သုတ်လိုက်တာတော့ ဆိုးတယ်”

“အာ ... ကျုပ်က တမင်လုပ်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

အရေးထဲ ရွှေရည်က မအိပ်သေးဘဲ ဇာတ်လမ်းထပ်ဆက်ခိုင်းနေသည်။

“ပြီးပြီလေ ... အဲဒါပဲ။ ရှင်လည်း အိပ်တော့ ကျုပ်လည်း အိပ်တော့မယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... နေဦးလေ။ အရေးကြီးတာပေးမလို့ သူက ချောလားဟင်”

ရွှေရည်အပေးကြောင့် သူမမျက်ဝန်းထဲ သူပုံရိပ်လေး တိုးဝင်လာပြန်သည်။

သူမ ထပ်ပြီးမိသွားပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအကြောင်းကြွက်လေးဟာ အလွမ်းတွေနှင့်မောင့်ကို သတိပြုပြီး ငိုနေတတ်သော သူမစိတ်တွေကို တဒဂ်တော့ ပေါ့ပါးစေတာအမှန်။

ဘာပဲပြောပြော အဲဒီတဒဂ်လေးအတွက်တော့ ကျေးဇူး။

“ဟဲ့ ... မေးတာမဖြေဘဲ ဘာလို့ပြုံးပြုံး ငြိမ်နေတာလဲ”

“ဪ ... သူက ချောတော့ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မောင့်ကိုတော့မမိဘူး”

“အရှုံးမ ... နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲ”

ရွှေရည်ကပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ အိပ်သွား
သည်။

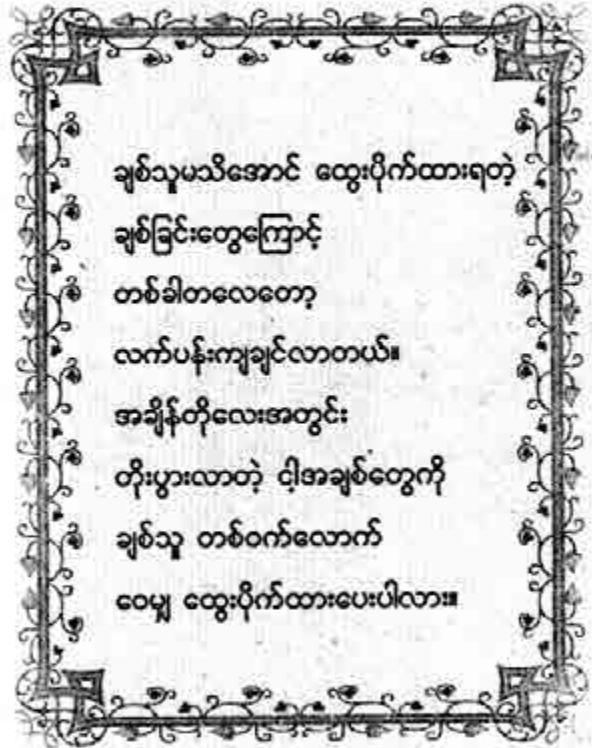
သူမမှာတော့ computer screen ပေါ်က မောင့်ရဲ့
account လေးကို နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“good night မောင်”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲ လာခဲ့ပါ မောင်ရယ်။

လွမ်းလွန်းလို့ပါ။

ချစ်သူမသိအောင် ထွေးပိုက်ထားရတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်
တစ်ခါတလေတော့
လက်ပန်းကျချင်လာတယ်။
အချိန်တိုလေးအတွင်း
တိုးပွားလာတဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို
ချစ်သူ တစ်ဝက်လောက်
ဝေမျှ ထွေးပိုက်ထားပေးပါလား။

အခန်း (၃)

ဆောင်းနေက မညှာမတာ ပူလောင်နေပြန်သည်။
ဒီလို ပူလောင်အိုက်စပ်သောရာသီအချိန်အခါမှာ
Bus သာ ကျပ်ရင်တော့ သေပြီဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။
မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချကာ
နဖူးကချွေး ခြေမ၊မကျအောင်သုတ်လိုက်မိသည်။

မြို့ထဲ ၃၂-လမ်းက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်
ဆီမှာ အယ်ချုပ်က ပိုက်ဆံသွားသိမ်းခိုင်းတာမို့ ပိုက်ဆံ
သိမ်းပြီး ပြန်လာတာ ဖြစ်သည်။

သူစောင့်နေသော bus ရောက်လာတော့ သူ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

အားလားလား။ ကားထဲရောက်တော့ ကျပ်လိုက် သည့်လူတွေ။

“အစ်ကိုလေး... ဟိုးနောက်မှာ အချောင် ကြီး၊ အထဲတိုး သွားလိုက်”

ပြောပြီး စပယ်ယာက သူ့ကို အထဲစွတ်တိုးခိုင်း သည်။

ကားက ကျပ်ညပ်နေတာမို့ သူ့ခြေထောက်တွေ ကြမ်းပြင်နှင့်ပင် မထိဟု ထင်ရသည်။

ခေါင်းကိုလည်း မော့ထားရသေးသည်။ မော့မထား လို့မှ မရတာ။

ရှေ့က မဒီချောတစ်ယောက်ရဲ့ဆံ့နွယ်တွေက သူ နာဖျားကို လာပြီး ကလူကူစီစယ်နေတာကို။

ထိုဖီလေးကတော့ သိပုံမရပေ။

သူ့မှာသာ ထိုကလူကူစီစယ်လာသောဆံ့နွယ်တွေကို

မနည်းရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ယားကျီကျီနှင့် အတော်ခံစားရခက်နေသည်။

“လာ လာ... ကားက အချောင်ကြီးရယ်။

ကျပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

စပယ်ယာလေးကလည်း တာဝန်ကျေစွာ ထမ်း ဆောင်နေသည်။

ဪ... ငါ့နယ် ဒီကား စီးမိတာမှားပြီ။

ချွေးတွေကလည်း အလုံးလိုက် ကျလာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ဇီးကင်း ခန့် ချွေးတစ်စက်က သူ့ရှေ့က ကလူကူစီစယ်နေသော ဆံ့နွယ်ရှင်ရဲ့ ပခုံးနှင့် ကုပ်ပိုးစပ်လောက်ကို ခုန်ဆင်းသွား သည်။

သူမကတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး လှည့် ကြည့်လာသည်။

သူ့မှာသာ လခထုတ်ရက် မယားက လင်ကို မျက် နာချိုသွေးသလို သွားအဖြဲသားလေးနှင့်။

“Sorry နော်”

ဟုပြောလိုက်ရသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

ကားက မှတ်တိုင်တစ်ခုအရောက်တွင် လူအဆင်းများပြီး ချောင်သွားသည်။

ဆံနွယ်ရှင်လေးလည်း ထိုင်ခုံရသွားသည်။ ဒါပေမဲ့

... ကိစ္စက မပြီးသေးပေ။

“ဒီမှာ”

ဆံနွယ်ရှင်လေးက ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်သည်။

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို သုတ်လိုက်ဦး။ တော်ကြာ ကျွန်မမျက်နှာပေါ် ထပ်ကျလာဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သေ့စမ်း။

သူမ ပြောတာလည်း မလွန်ပါ။

လက်ရှိ သူမ ထိုင်နေတဲ့ခုံဘေးမှာ သူက မတ်တတ်ဆိုတော့ သူ့ရန်ကို သူ့ကာကွယ်ပေမပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့ချွေးတွေကလည်း မေးစေ့နားမှာ တွဲခိုနေကြပြီလေ။

အိတ်ထဲက tower တစ်ထုပ်ဖောက်ပြီး မျက်နှာကို ပဝါနှင့်သေချာသုတ်လိုက်သည်။

ပြဿနာကတော့ စတော့တာပဲ။

“ဗြီ ဗြီး ဗြီး”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဟယ် ... ရှင် ဖိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ဒီလိုပါ ...

သူ ဖုန်းကို vibration ပေးထားတာမို့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဖုန်းက တုန်ခါမှုကြောင့် သူလန့်သွားရသည်။

Vibration ကြောင့် လန့်သွားသောသူက ခါးကော့သွားကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော ဆံနွယ်ရှင်ရဲ့မျက်နှာကို။

ရှက်လိုက်တာ။

ကားပေါ်က ဆင်းပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်။

“ကန်တော့ ... အဲ ဘွာတေး။ Sorry

ပါဗျာ။ နော်”

လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရှက်စိတ်ကြောင့် ထူပူနေ
သည်။

ဟူး ... တကယ့်ပြဿဒါးနေစစ်စစ်ပဲ။

“ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတိုးနေတယ်မသိဘူး။

တောက်”

“ဗျာ”

“ဖယ်ပါဆို”

သူ တော်တော်အားနာမိသွားသည်။

သူ့ကြောင့် သူမ ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာပသွားစေချင်
တာမို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆံနွယ်ရှင်ကို တောင်းပန်မိ
သည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ ထိုင်ခုံနေရာက

မထပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနားကနေ သွားပါ
မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်တစ်ခုကို
ဝင်နေပါပြီ။

“ဪ ... ဖယ်ပါ မိကျောင်းသားရယ်။

လျှာရည်လိုက်တာ။ ကျွန်မဆင်းရဲမှာ ဒီမှတ်
တိုင်ရှင်။ ရှင်ကြောင့် မှတ်တိုင်ကျော်တော့မှာပဲ”

“ဗျာ”

ကားက ဘီးလိုပုံစပင်ပြုနေပြီ။

“ဟိုးထား ... ဟိုးထား။ ဒီမှာ တစ်ယောက်

ဆင်းဦးမှာ”

သူ့စကားကြောင့် စပယ်ယာက မျက်စောင်းထိုး

ရင်း-

“မှတ်တိုင်ပါရင် ကြိုထွက်ထားမှပေါ့ဗျာ။

မခွဲနိုင်ရင်လည်း အိမ်အထိသာ လိုက်သွားတော့”

လွဲပြန်ပြီ။

သူက သူမရဲ့ချိုင့်တွေထည့်ထားတဲ့ ဆွဲခြင်းလေးကို သူမ ထ,ရတာလွယ်ကူအောင် ကိုင်ပေးထားတာကို ... ကိုရွှေစပယ်ယာက ထင်ချင်တာထင်ပြီး ပြောချင်တာ ပြောနေသည်။

ဘာမှတော့သူ ပြန်မပြောမိ။

အဟဲ ... ကိုယ်ကယောက်ျားပဲ။

ဆံနွယ်ရှင်ကတော့ အပြီးသတ် မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆံနွယ်ရှင်ထွက်သွား၍ လွတ်နေသောထိုင်ခုံတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေနှုအေးလေးတွေကြောင့် အပူတွေ လျော့သွားတာ ချွေးတွေတိတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခုနက ပြဿနာကြောင့် မကိုင်လိုက်ရတဲ့ဖုန်းက vibration နှင့်အတူ ကဆုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒင်း ... ဒင်းကြောင့်။

ဟွန်း။

နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ အယ်ချုပ်ဆီကဖြစ်သည်။

ဘုရား ... ဘုရား။

“ဟယ်လို”

“ဟိတ်ကောင် ... ခုနက ငါ့ဖုန်းကို ဘာလို့ မကိုင်တာလဲကွ”

ဒေါသကုမ္ပဏီရ အယ်ချုပ်၏အသံက စူးရှစွာ တိုးဝင်လာသည်။

အယ်ချုပ်က တကယ်မလွယ်။

သူ စိတ်ကြည်နေချိန်မှာ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ကမ္ဘာကြီးလောက် ချိုးကျူးတတ်သလို စိတ်မကြည်လင်ဘူး ဆိုရင်လည်း အီးပေါက်တာတောင် လေထုညစ်ညမ်းအောင် လုပ်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး တော့ဖြုတ်တော့တာလေ။

သူ့ဖုန်းမနဲ့ကွိုင်တက်လာတဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ သူ့လက်အောက်က အယ်ဒီတာပီစီ ကျွန်တော်တို့မှာ နေစရာပင်မရှိ။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဪ... ခုနက ကျွန်တော် ကားပေါ်
ရောက်နေတာ ဘယ်လိုမှကိုင်လို့မရလို့”

“အခုရော ... ဘယ်မှာလဲ”

“ကားပေါ်မှာပဲလေ”

“ကြည့်ညို ... မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာ
လား”

စပြီ။ အခြေအနေမကောင်းဘူး။

“ဟို ... ခုနက ကားအရမ်းကျပ်နေတာ
အစ်ကို။ တစ်ချိန်လုံး မတ်တတ်ရပ်နေရတာ။ အခု
မှ ထိုင်ခုံလေးရလို့”

“ရုံးကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ် ... အား”

အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုက သူ့ခြေချောင်း
လေးမှတစ်ဆင့် ခံစားလိုက်ရသည်။

“တောက်”

“ဟင် ... မင်း”

ဒေါသနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသူက -

“ကော်ရုပ်”

အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် မြေခိုကုန်းမှတ်တိုင်
တွင် တက်လာသော သူမနှင့်သူ၏ဆုံဆည်းမှုက ဆန်း
သည်။

သူမ စီးထားသော ဟိုက်(လ်)ဟီးဖိနပ်မြင့်ကြီးက
သူ့ခြေချောင်းလေးကို စနစ်တကျ တက်နင်းလိုက်တာပင်။

“အယ် ... ကန်တော့နော်၊ အရမ်းနာသွား
လား။ ဟင် ... ရှင်က အူကြောင်ကြက်”

“နာဘူး ... နာဘူး”

“ဘာကွ ... လာဘူး ဟုတ်လား”

အယ်ချုပ်၏ဒေါသတကြီးသံကြောင့် တုန်သွားရ
သည်။

ဪ... ငါ့နှယ် ဖုန်းကြီးကိုင်ပြီး ငုပ်တုပ်မေ့သွား
တာကို။

“အစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ လာပြီလို့ ပြော
တာပါ”

မြန်မြန်ပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

အခုမှ ကျွန်တော် တိတ်တခိုးရှာနေတဲ့ အရုပ်မ
လေးကို ပြန်တွေ့ရတာကိုး။

ဒီနေ့လည်း ဆံပင်ပျော့ဆင်းဆင်းလေးတွေကို ထိပ်
တည့်တည့်မှာ အပြောင်သိမ်းပြီး စုထုံးထားသည်။

ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလှလှလေးက
စွဲမက်စရာ ကောင်းနေပြန်သည်။

အလွမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် သူမမျက်နှာလှလှလေး
ကို တစ်ဝကြီးငေးနေမိသည်။

သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားမှ အားနာပြီး သထံ
ဝင်လာကာ ...

“ကော်ရုပ် ... လာ ထိုင်လေ”

“ရပါတယ်၊ လှည်းတန်းမှာဆင်းမှာ”

“ဒီနားက ကားတွေ ကျပ်နေတာ ...

ကြာဦးမှာ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အထုပ်အပိုးတွေနဲ့
လာပါ”

အဲဒီတော့မှ သူမက ကမ္ဘာပေါ်က ပန်းတွေအားလုံး
ပွင့်စေနိုင်တဲ့အပြုံးမျိုးပြုံးကာ -

“ကျေးဇူးနော်”

ဆိုပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

လူချင်းချိန်းတော့ သူ့မှာ သူမ၏ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးကို
သတိ ထားနေရသည်။

စောစောကဒဏ်ရာတောင် အကင်းမသေသေးဘဲ
နာနေဆဲပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ အနားက
မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ မိန်းမဝဝကြီးက အူတိုလို့လားမသိ သူ့ကို
မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

နောက်ခုံက နှာခေါင်းပွပွနှင့်လူကလည်း ဒီကောင်
နာဘူးပဲဆိုတဲ့ပုံနှင့် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့သည်။

သူကတော့ လုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။

သူမဘက်မျက်နှာလှည့်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ကျော
ခိုင်းပစ်ထားလိုက်သည်။

သူ့ရော သူမပါ လှည်းတန်းမှာပဲဆင်းသည်။ သူ့က
သူ့အထုပ်အဖိုးတွေကို ကူသယ်ပေးတော့ -

“ရပါတယ် အားနာစရာကြီး”

“ခင်ဗျားအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရှေ့နားတင်ပါ။ ရှင်ကရော”

“ကျွန်တော်တို့ရုံးက ဟိုးရှေ့က လမ်းလေး

ထဲမှာလေ”

လမ်းလျှောက်ရင်း ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း
ပြောဖြစ်ကြသည်။

စကားတွေပြေဖြစ်တော့ ရင်းနှီးမှုတွေကလည်း
တိုးပွားလာသည်။

“ဒါဆို ကြည်ညိုက အယ်ဒီတာဆိုတော့

ဆရာကြီးပေါ့”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆိုသလိုပေါ့။

ဘေးတိုက်အနေအထား မြင်နေရတဲ့ သူမမျက်နှာ
လေးကို ခိုးကြည့်မိတော့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“အခုရော ငိုတုန်းပဲလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိ
ရသွားဟန် ခဏလေးငြိမ်သွားသည်။

တကယ့် ခဏလေးပါပဲ။ ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
လေး ပြုံးကာ ...

“တစ်ခါတလေတော့ ငိုဖြစ်တယ်။ ဘာလို့
လဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားငိုတဲ့နေ့ဆို ဝေးဝေး
ရှောင်နေရအောင်လို့လေ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“နပ်တွေ ပေမှာကြောက်လို့”

“အာ ... ကြည်ညိုနော်”

သူမက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း သူ့လက်မောင်းကို

ခပ်ဖွဖွလှမ်းထုသည်။

သူကတော့ အထုပ်အပိုးတွေသယ်လာရင်း တိုးပွားလာသော ရင်းနှီးမှုတွေအတွက် ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေးပျော်နေရသည်။

ထိုနေ့က သူမ ငိုရသောအကြောင်းအရင်းကို မေးချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခင်မင်မှုတွေ ဒီဂရီတက်နေချိန်မှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ထစ်ငေါ့သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

အဲဒီနေ့က သူမ ရယ်တာကို သူ ပထမဆုံး အနီးကပ် မြင်ခဲ့ရသည်လေ။

အခန်း (၄)

“ကော်ရှပ် ... ခုနက ရှင့်ကို လိုက်ပို့တာ ဘယ်သူလဲ။ ကျွပ် ဝရန်တာက မြင်လိုက်တယ် နော်။ ပြောစမ်း ... ရှင့်ဇယားအသစ်လေးလား။ ရှုပါတော့ တော်တော်ဖြောင့်တယ်နော်”

အခန်းထဲရောက်လို့ ဝယ်လာသောပစ္စည်းတွေကို ချပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲချ အမောဖြေတုန်းရှိသေး ရွှေရည်ပေးခွန်းတွေ တရစပ်ဝင်လာသည်။

စပ်စုမ။

“ပြောပြပါမယ်ဟယ်၊ လောလောဆယ်
မောလွန်းလို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေအေးအေး
လေး တစ်ဘူးလောက် သွားယူပေးပါလား။ ဟဲ့
... ပူလိုက်တာ။ Aircon လေးလည်း နည်းနည်း
မြှင့်ပေး”

သူမစကားကြောင့် ရွှေရည် မျက်နှာရှုံ့ပဲ့သွားကာ-
“မိန်းမ ဈေးကိုင်လိုက်တာ။ အဲဒါကြောင့်
ကားယူသွားလို့ပြောသားပဲ။ ရှင့်ဟာရှင် ယူမသွား
တာပဲ”

“ကျုပ်လည်း မြေနှီကုန်းတင်ဆိုတော့ မယူမိ
တာပါဟယ်”

ရွှေရည်က Aircon ကို အရှိန်မြှင့်ကာ ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှ ရေဘူးတစ်ဘူးထုတ်လာကာ သူမထံ ကမ်းပေးသည်။
အေးစိမ့်နေသောရေက သူမအတွက် ခဏတော့
အေးချမ်းသွားသည်။

“ကဲ ... ပြောတော့လေဟာ”

“အေးပါ ... ဒီလိုဟ”

သူမက ဇာတ်လမ်းစဆုံး အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်
သည်။

ရွှေရည်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပြီး -

“ရှင်တို့ ဆုံစည်းပုံလေးတွေက လုံးဝ ro-
mance ပဲနော်။ မိန်းမ ... ရှင် ရင်တွေဘာတွေ
မခုန်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... လုံးဝအငြိမ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့
... သူက ခင်စရာကောင်းတဲ့သူပါ။ ကျုပ်နဲ့လုံး
သားကို ဝုန်းဒိုင်းကျဲအောင်လုပ်နိုင်တာ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ မောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ခုတော့
ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်ဟယ်။ အဲဒီ ကြည်ညိုဆိုတဲ့
တစ်ယောက်က မောင့်ကို သတိရစိတ်တွေနဲ့ လေး
လံနေတဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေကို တဒက်တော့ ပေါ့ပါး
စေတယ်ဟ။ အဲ ... ငါ online သုံးလိုက်ဦးမယ်။
မောင် online ပေါ်မှာ ရှိတတ်တယ်”

“ဟွန်း ... နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ”
 ရွှေရည်၏စကားကို သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်
 ပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ပြီးတော့ ... မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုကို ဆုတ်
 ကိုင်ရင်း ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်တော့သည်။
 မောင့်ရဲ့ account လေးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း
 ပီးစိမ်းနေပေမယ့် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်
 နေသည်။
 မောင်ထွက်သွားပြီးကတည်းက မောင့် facebook
 ထဲကို သူမ ဝင်မရတော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။
 ရွှေရည်ကတော့ သူမကို မောင် block သွားတာ
 ဖြစ်မယ်တဲ့။
 ဘာကြောင့် မောင်က သူမကို block ရမှာလဲနော်။
 မဖြစ်နိုင်တာ။
 မောင်နှင့်သူမ စတင်ဆုံဆည်းခဲ့တာလည်း online
 ပေါ်မှာဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံတွေ အပြန်အလှန်ပို့ရင်း ရင်းနှီးရာမှ
 တစ်ဆင့် အပြင်မှာ တွေ့ဖြစ်ကြသည်။
 အပြင်မှာတွေ့ဖန်များလာတော့ ရူးရူးပူးပူး ချစ်မိကြ
 သည်။
 မောင်က ပြန်မာပြည်၏ အချမ်းသာဆုံး Topen
 ဝင် သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာကို မောင်နှင့်
 တရားဝင်ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ရမှ သူမ သိခဲ့သည်။
 မောင်က မိဘစကားနားထောင်သော သားလိမ္မာ
 တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း မောင် နိုင်ငံခြား
 ထွက်သွားမှ သူမ သိခဲ့ရပြန်သည်။
 နောက်ဆုံးတော့ မောင့်ရဲ့ -
 ‘မောင် ကော်ရုပ်ဆီကို မရောက်ရောက်
 အောင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွာ’
 ဆိုတဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ
 သံကြည်ပြီး အသက်ဆက်ခဲ့ရတာ ယနေ့အထိ။
 ‘မောင် တစ်နေ့တော့ ပြန်လာမှာပါနော်’

စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံမှန်တောင်လေးထဲမှ မောင်က
တော့ မျက်ရည်တွေနှင့် သူမကို ပြုံးမြဲမြဲလေး ကြည့်နေ
သည်။

နေနိုင်လိုက်တာ မောင်ရယ်။

အခုချိန်ထိ မောင် ဘာလို့ မဆက်သွယ်လာသေး
တာလဲ။

မောင့်အကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ မျက်ရည်က
အလိုအလျောက် ကျလာပြန်သည်။

ငိုမိပြန်တော့လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိ
ပြန်သည်။

မောင့် account လေးကတော့ မီးလေးစိမ်းတုန်း
ပင်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့ဖူးစာတော့ လူးလာပြီ
ထင်တယ်ကွ”

ယုယက ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့ပခုံးအား ပုတ်ရင်း
ပြောသည်။

“ကြည့်ည့်... မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို
တကယ်ငြီးသွား ပြီပေါ့”

သူခက တွေးဆဆဝင်ပြောသည်။

ဒီကောင်က တစ်ခုခုကို သေချာချင့်ချိန် စဉ်းစား

လွန်းသူဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့... လွဲရင်လည်း အကြီးကြီးလွဲတတ်သည်။

သုခ၏စကားကို သူ လေးလေးနက်နက်ပဲ အခြေ

ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူက အရုပ်တစ်ရုပ်၏ ပြုစားမှုကို

ခံနေရတာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

“အေးကွ... ငါဝန်ခံပါတယ် သုခ။ ငါ့နည်း

သားထဲကို သူ ရောက်နေပြီကွ။ ငါ သူ့အနားမှာ

နေရတဲ့အချိန်တွေဆိုရင် ငါ့စိတ်တွေ အလိုလို

ကြည်နူးနေတာ၊ ငါ့ကို သူ ပြန်မချစ်လည်း ရ

တယ်။ ငါက သူ့ကိုချစ်နေရင် ပြီးပြည့်စုံတယ်”

“ကော်ရုပ်က ချောလား။ သူ့ပုံစံက ဘယ်လို

လေးလဲ”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ယုယ”

“မှန်းလို့ရတာပေါ့ကွ”

“ခွေးကောင်... မင်းကြိုက်နေတဲ့ သဲနုကို

မှန်းပါလား”

“အဟဲ... ငါက ဘယ်မင်းသမီးနဲ့တူလဲလို့

မြင်ယောင်ပေး မလို့ပါကွ”

ယုယကို သူ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပြောပစ်လိုက်သည်။

ဒီကောင်ကတော့ သွားအပြီးသားနှင့်။

ယုယဆိုသည့်ကောင်က သူတို့သုံးယောက်တည်း

တွင် မျက်နှာအပြောင်ဆုံးကောင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခုထိလည်း ရည်းစားမရသေးပေ။

“ကြည့်ညို... အခုဆို ကော်ရုပ်နေတဲ့နေရာ

ကိုလည်း သိပြီး သူ့ကိုင်ကိုလည်း သိပြီဆိုတော့

မင်းဘက်က ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အောင်

မြင်ပါစေကွာ။ အခုတော့ နောက်တစ်ပတ်အတွက်

ပွဲကြိုတွေ ရေးကြစို့”

သုခကပြောရင်း ကွန်ပျူတာဘက်မျက်နှာမူကာ

အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ -

“မင်း ယု ခ”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ အယ်ချုပ်ဦးစိန်သင်းတစ်
ယောက်က ခုန်ပေါက်ရောက်လာသည်။

အသံကာလာအရ အခြေအနေမကောင်း။

“ခင်ဗျာ”

အယ်ချုပ်က စိတ်တိုနေလျှင် သူတို့သုံးယောက်ကို
တိုသို့ ပေါင်းခေါ်တတ်သည်။

“ခင်ဗျားကို နောက်ထားပြီး မင်းတို့သုံး
ကောင်လုံး ငါ့ရုံးခန်းထဲလိုက်ခဲ”

အယ်ချုပ်ကပြောပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

သူတို့မှာသာ ဘုရားတရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် မျက်စပစ်ကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရုံးခန်းသို့ အသာ
ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အယ်ချုပ်၏မျက်နှာကြီးက ဒေါသကြောင့် နီရဲတင်း
မာနေသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေရဲ့ အရည်အချင်းက

ဒါအကုန်ပဲလား။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က မင်းတို့ ခန့်
မှန်းထားတဲ့ပွဲတွေ အကုန်လွဲတယ်။ အဲဒါ
ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ထမင်းကျွေးတဲ့အလုပ်ကို မင်း
တို့က ပြီးစလွယ် လုပ်နေတာလားကွ”

“ခင်ဗျာ”

သုံးယောက်လုံး၏မျက်နှာတွေ စီးရွက်လောက်
ဘောင် မရှိတော့။

ပွဲကြိုခန့်မှန်းတယ်ဆိုတာ အနီးစပ်ဆုံးကိုသာ
ခန့်မှန်းရတာပင်။

လွဲတဲ့အခါလည်း လွဲမှာပေါ့။

အားလုံးကိုသာ အမှန်ပြောနိုင်ပါက အခုလို အငတ်
အပြတ်ခံပြီး ဘယ်သူက အယ်ဒီတာလုပ်နေမှာလဲ။

ဘောလုံးပဲ ထိုင်လောင်းနေတော့မှာပေါ့။

ခုတော့ အဲဒါဘောလုံးဂျာနယ်အယ်ဒီတာတို့၏ ဒုက္ခ
ပစ်စစ်တွေပါ။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ... ဂျာနယ်က အကြား

အမြင်ရဆရာကြီး ခန့်မှန်းတာ အကုန်မှန်တယ်။
ငါတို့ဂျာနယ်က အကုန်လွဲတယ်။ အဲဒါ ကောင်း
သလားကွ ... ဟေး”

မြတ်စွာဘုရား အကြားအမြင်ရ ဆရာကြီးဆိုရင်
ကောင်ကို သူတို့သိသားပဲ။

ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ အရက်သမား ဂုဏ်ကြီး
မူးလာတော့မှ တွေ့တဲ့အသင်း အမှန်ခြစ်ခြစ်
အင်္ဂလန်က အကြားအမြင်ဆရာကြီး၏ တစ်ပတ်အတွက်
အကြိုက်ဆုံးအသင်းများဆိုပြီး ကောက်ထည့်လိုက်တာ
တွေ ဖြစ်သည်။

အံ့ဩစရာက ဒင်းမူးပြီးခြစ်တဲ့ အသင်းအများစု
နိုင်နေတာပင်။

အခုတော့ သူတို့ခင်ဗျာ အဲဒီအရက်သမားတို့
ထိုင်ဆဲရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“အေး ... မင်းတို့က ငါ ဘယ်လောက်
ပြောပြော ... အရည်အချင်း တက်မလာတဲ့

ကောင်တွေဆိုတော့ မင်းတို့အရည်အချင်း တက်
လာအောင် အလုပ်ကို သေချာလုပ်အောင်
နောက်အပတ်က စပြီး မင်းတို့ခန့်မှန်းတဲ့ league
ပွဲစဉ်တွေမှာ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း မအောင်
ရင် လခထဲက တစ်သောင်းဖြတ်မယ်”

“အောင်ရင်ရောဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ရာ
ရာခိုင်နှုန်း အကုန်မှန်ရင်ရော အစ်ကို”

မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မေးသော သုခ၏အမေး
ကို အယ်ချုပ်က -

“လခတော့ မဖြတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ တော်တယ်
လို့ ချီးကျူးခံရမှာပေါ့ကွ”

“အင်”

ကောင်းလိုက်တာ။

တော်တော် တရားမျှတတာပဲ။

သုခတစ်ယောက်တော့ ဇက်ကလေးပုကာ ငြိမ်သွား
သည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ အမြဲမူးနေသော အကြား
အမြင်ရ လူကြီး၏မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။
ဒင်းကြောင့် ...

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်ကွာ။ အဲဒီအကြားအမြင်
ရနေတယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အရက်အဝတိုက်ပြီး
ပွဲကြိုခန့်မှန်းခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

အယ်ချုပ်မရှိတော့မှ ယုယက မဟာအကြံကို
ပေးသည်။

ဒါကို သုခက ယုယ၏လက်မောင်းကို လက်သီး
လှမ်းထိုးပြီး -

“မင်းကွာ ... ဖြုတ်ဦးနှောက်လေးနဲ့ အယ်ဒီ
တာအဖွဲ့ဝင် လာဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီမှာ ယုယ
... ငါတို့ဂျာနယ်နဲ့ သူတို့ဂျာနယ်က မဟာပြိုင်
ဘက်တွေက ...”

အဲလိုကောင်မျိုးက အမှန်တွေ ပြောပါ
မလား။ တော်ကြာ ... သောက်တလွဲတွေချည်း

ပြောလို့ လူကြားသူကြားကောင်းတဲ့ ရာထူးလေး
က ရွှေသွားဦးမယ်။ အယ်ချုပ်ကတော့ ငါတို့ကို
အပီတင်းနေပြီ”

သူ လုံးဝ ဝင်မပါဘဲ နေလို့မရတော့ပေ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ... တော်ကြတော့။

ဘာမှ သူများ အားကိုးနေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်
အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် အကောင်းဆုံး လုပ်ကြမယ်။

အဲဒီအကြားအမြင်ရနေတဲ့ကောင်လည်း လူ၊
ငါတို့လည်း လူပဲ။ အတူတူပဲဟာ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သုခရောယုယပါ ခေါင်းတွေ
ယိုယိုပိတ်ပိတ်။

ကွန်ပျူတာတွေ ဖွင့်ကာ ကိုယ်နှင့်သက်ဆိုင်ရာ
တွေလုပ်ရင်း အလုပ်ထဲ အတွေးတွေ နစ်မြုပ်ရတော့
သည်။

မျက်စိညှောင်းလာလို့ ခါးဆန့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ
ကြယ်တွေပင် စုံနေခဲ့ပြီ။

ရုံးကနေပြီး သူမရှိရာအရပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ
အလွမ်းဖြေလိုက်သည်။
လွမ်းလိုက်တာ ကော်ရပ်လေးရယ်။

အခန်း (၅)

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး စွဲလမ်းမျှော်လင့်နေရတဲ့
သူက တခြားတစ်ယောက်ကို တမ်းတနေတယ်ဆိုတဲ့ အခြေ
အနေမျိုးဟာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကို ဆပ်နေရသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်
သည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း အင်းယားကန်ဘောင် တစ်
လျှောက်ပြေးပြီး အပြန်လမ်းတွင် သူ အေးအေးလူလူပဲ လမ်း
လျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ဗိုက်ကဆာလာတာမို့

တစ်ခုခု စားမှပဲဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဆိုင်တွေက အခုမှ ခင်းကျင်းတုန်း။

ကိစ္စမရှိ။

သူ့ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။
သူ ထပ်တွေ့သောဆိုင်လေးက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊
မြေအိုးပြီးရှည်အပါအဝင် စားသောက်ဖွယ်ရာတော်တော်
များများကို ဆိုင်ရှေ့ဗိုင်းလေးပေါ်တွင် ဈေးနှုန်းနှင့်တကွ
ဖော်ပြပေးထားသည်။

ဈေးနှုန်းလည်း အသင့်အတင့်ပို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
လေးရှိသော ထိုဆိုင်လေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲ -

“ဟိတ် ... ကြည့်ညို့”

ဆိုင်၏ထောင့်ကျသောစားပွဲမှ ခေါ်သံလေးကြောင့်
သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမ ဟိလာ။

ထိုမနက်တွင်တော့ သူ၏အရုပ်မလေးသည်

ပြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးနှင့် တစ်မျိုးလေးကြည့်လို့
ကောင်းနေပြန်သည်။

သူမက သူ့ကို လက်ယက်လှမ်းခေါ်နေတာမို့ သူ
ရင်ခနဲသံတွေကို မလုံမခြုံသိုဝှက်ရင်း သူမအပါးသို့ အခစား
ခင်ရောက်ရန် သွားလိုက်သည်။

အနားရောက်မှ သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ
ဘေးမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလာတာကို သတိထား
မိလိုက်သည်။

“ကြည့်ညို့ ... လာထိုင်လေ။ ဘာစားမလဲ

မှာလိုက်လေ၊ ကျွန်မ ကျွေးမယ်”

သူမ၏ ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို တမ်းတစွာ ခိုးငေးမိ
သည်။

မရိုးမသားစိတ်တွေအတွက် သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာ
ခလုတ်ချင်ပေ။

ဒီမျက်နှာလေးကို တစ်ရက်တွင်တစ်ခါလောက်မှ
မြင်ရရင် အခုဆို သူ့ရင်မှာ ဟာနေတတ်ပြီလေ။

တိတ်တခိုးအချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ -

“ဒီက အစ်ကိုလေး... ဘာများသုံးဆောင်
မလဲ ခင်ဗျ”

“အယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသောသူကို စားပွဲထိုး
ကောင်လေးက နားနားကပ်ပြီး မေးလိုက်သောအသံကြောင့်
သူ လန့်ပြီး တုန်သွားသည်။

သူမနှင့်သူမသူငယ်ချင်းကောင်မလေးက သူ့အဖြစ်
ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိနှင့်။

ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ထူအမ်းလာကာ-

“ဖြေးဖြေးပြောပါကွ၊ မင်းကလည်း နားနား
ကပ်ပြီး အော်လိုက်တာ လန့်သွားတာပဲ”

အရှက်ပြေ စားပွဲထိုးလေးကို ပြောလိုက်ကာမှ မဟာ
ပညာကျော်လေး၏စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ဘယ်နား
သွားထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုနားရပ်နေတာ ကြာပြီ

ဗျ။ ဘာသုံးဆောင်မလဲမေးတာ ဒါ ... သုံးခွန်း
ပြောက်ပါ။ အစ်ကိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဒီက
အစ်မကိုပဲ ကျောက်ရှုပ်ကြီးလို ငေးနေတာကို။
အဲဒါကြောင့် နားနားကပ်ပြီး မေးလိုက်တာပါ”
မှတ်ဟ။

သူမကတော့ စားပွဲထိုးလေးစကားကြောင့် ဘာမှ
ခြစ်ပုံမရဘဲ မှင်သေသေနှင့် ရှေ့ကကော်ဖီခွက်ကိုပဲ ကြည့်
နေသည်။

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို အရွက်များများလေး
ထည့်ပေးကွာ”

သိပ်တောင်မစဉ်းစားတော့ပဲ မှာလိုက်သည်။

အခုအချိန်မှာ လူအာဟာရထက် သူ့အတွက်
နည်းသားအာဟာရက ပိုအရေးကြီးနေသည်လေ။

တကယ်ပါ သူမနှင့်ဆုံရသောစက္ကန့်လေးတစ်ချက်
ကိုပင် သူ တန်ဖိုးထားတတ်ခဲ့ပြီလေ။

မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ သူ လွမ်းနေခဲ့တာ သူမလေး

သိပါလေစ။

တကယ်တော့ လွမ်းတတ်သူတိုင်း ဆုံစည်းရချိန်
လေးတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။

“အစ်ကို ... ကော်ဖီရော”

ဒါ ရွဲ့တာလား။

မဟုတ်လောက်ပါဘူး။

သူမတောင် စားပြီး ကော်ဖီသောက်နေတာပဲ။

ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတွေ အများစုဟာ တာဝံ
စားစား အစာပိတ်ကိုတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်
သောက်တတ်ကြတာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖက်ရှင်တစ်ခုလို
ဖြစ်နေတာကို။

သူမှာသာ ကြားထဲဝင်ရှုပ်နေသော စားပွဲထိုးလေး
ကို ကြံဖန်ပြီး အပြစ်မြင်နေမိတာလေ။

“မှာတော့ဘူးကွာ”

သူ့ရဲ့စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်သော ဘုဆတ်ဆတ်
အသံကို သတိထားမိဟန်နှင့် သူမနှင့် သူမသူငယ်ချင်းက

တစ်ချက်ပြုံးသည်။

သူ့မှာသာ မလုံမလဲနှင့်။

သူမကတော့ မိန်းကလေးတို့ တပ်အပ်သော မွေးရာ
ဒါ ပညာနှင့် သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို အကဲခတ်မိကောင်း ခပ်မိ
နိုင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ... သူမက လုံးဝအမူအရာတော့ မပျက်

ချေ။

သူ့မှာသာ။

သူ့ဘဝမှာ မိန်းမချောတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပေမယ့် သူမ
နှင့် အတွေ့မှာတော့ သူ့နှလုံးသား ညွတ်ခွေကျသွားရခဲ့ပြီ။

သူမဟာ အရမ်းကြီးတောက်ပနေအောင် လှပသူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
အချိုးအစား တိကျပုံကျသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်သည်။

အရပ်ကလည်း ငါးပေခြောက်လောက်တော့

ရှိလောက်မည်။

“ဪ ကြည်ညို ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ရွှေရည်တဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ best friend လေး၊ ရွှေရည် ... သူက ကျုပ် ပြောဖူးတဲ့ မင်းကြည်ညို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ရွှေရည်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြည်ညိုလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှင့်အကြောင်းကို ကော်ရုပ်ပြောပြကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားလေ”

ပျော်တတ်ပုံရတဲ့ ရွှေရည်ရဲ့ သွက်လက်ပွင့်လင်းသော စကားအဆုံး သူမက ရွှေရည်ကို မသိမသာလေးလှမ်းဆိတ်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

သူ *မမြင်ချင်ယောင်ပဲ ဆောင်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာတော့ အပြင်က နှင်းတွေနှင့်အပြိုင်

ဝီတီတွေဝေလို့။

“ဪ ... ဒါဆို ရွှေရည်က နှပ်တွေကိစ္စ သိပြီးပြီပေါ့”

“အာ ... ကြည်ညိုနော်”

သူမက သူ့ကို ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးနှင့် လှမ်းပိတ် သည်။

“ဟုတ်တယ် ကြည်ညိုရဲ့ ကော်ရုပ်ငိုရင် ရွှေရည်လည်း တစ်ပိုင်ပတ်လည် မကပ်တော့ဘူး။ သူက မျက်ရည်တစ်စက်မှာ နှပ်က ဆယ်ခါ လောက် ညှစ်တာလေ ... ဟင်း ဟင်း”

“ရွှေရည်မ”

သူမ ရှက်သွားသည့်မျက်နှာလေးကလည်း ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။

အဲဒီလိုနှင့် သူဟာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နားကို ဘစ်စထက်တစ်စ ချဉ်းကပ်မိခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ

ဖြစ်ဖြစ် တိတ်တဆိတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးရိုးသားသား ချစ်မိလိုက်လျှင် သူမဆီက ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘဲ ကိုယ်ကသာ လိုက်ဖို့ တွေးနေမိတော့သည်။

“ကြည်ညို ... ဒီနေ့အားလားဟင်”

ရုတ်တရက်မေးလာသော သူမစကားကြောင့် သူ လန့်သွားကာ ...

“အား ... အားပါတယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်က မနေ့က ထွက်ထားတာ ဆိုတော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နားတယ်လေ၊ ကော် ရုပ်အတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြော”

သူ့ဆန်စားပြီးပြီဆိုတော့ ရဲရတော့မှာပေါ့။

သူက သူမ မနက်စာကျွေးတာကို အရွှန်ဖောက် လိုက်တော့ သူမက ပျာပျာသလဲအမူအရာနှင့်။

“ဟယ် ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးဟယ်။

ကျွန်မက အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားအဆုံး သူမက ပြုံးသည်။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခုန်ထွက်လာသော ခုန်သံကို လိုက်ဖမ်းရင်းပေါ့။

ပြီးတော့ သူမ ပြုံးလိုက်လျှင် သူကြောက်သည်။

“ကျွန်မ ရွှေတိဂုံသွားချင်တယ်။ အဲဒါ ကြည်ညိုက ကားလိုက်မောင်းပေး။ ကားမောင်း တတ်တယ်မှလား”

“ဪ ... မောင်းတတ်ပါတယ်”

“ဒီနေ့က မောင့်မွေးနေ့လေ။ အရင်တုန်းက မောင့်မွေးနေ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်အတူ ဘုရား တက်နေကျလေ။ ဒီနှစ်တော့”

သူမ၏အသံတို့သည် ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် အဖျား ခတ်၍ တုန်ဝင်သွားသည်။

မျက်ဝန်းဆိုတာ လူစိတ်၏ တံခါးပေါက်ဆိုတာ အရမ်းမှန်သည်။

ထိုစကားတွေပြောနေချိန်တွင် သူမ၏စိတ်ကို ခေ့သိနေသောမျက်ရည်များက ဖော်ကျူးနေတာကို သူ

ရင်နာနာနှင့် ငေးနေမိသည်။

ပြီးတော့ မောင်ဆိုသည့် သူမချစ်သူကိုလည်း
ပထမဆုံး မနာလိုဖြစ်မိသည်။

သူမချစ်သူဟာ ကံကောင်းဆုံးလူပဲ။

သူမရဲ့အချစ်တွေ၊ သစ္စာတွေကို အပြည့်အဝ
သိမ်းပိုက်ထားတာလေ။

သူ့မှာသာ ပထမဆုံးရင်ခုန်သံဟာ ချည်နဲ့နဲ့နဲ့
မွေးဖွားခဲ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဘုရားစူးရစေ ယောင်လို့
တောင် မတွေးဖူးခဲ့ပါ။

ထိုစဉ် သူတို့ထိုင်နေသော ဘေးနားမှစိုင်းက လူ
တစ်ယောက်၏သရော်စကားတချို့ နားထဲခုန်ဝင်လာကြ
သည်။

“ဟေ့ရောင်တွေ ... မိန်းမတွေဆိုတာ
အလကားပဲ၊ အနေဝေးသွားရင် ကွက်လပ်ဖြည့်
ကြတာပဲကွ။ ဟော ... အခုလည်း မင်းတို့အမြင်
ပဲကွ၊ မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းနဲ့ ရည်းစား

တစ်ခုလပ်မလေးက ကွက်လပ်ဖြည့်သွားပြီကွ
... ဟား ဟား”

“အမြင် အမြင်”

“တောက်”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

ရွှေရည်က အံ့ကြိတ်ရင်းပြောသည်။ သူမကတော့
မျက်ရည်လေးဝဲလို့။

“သူတို့က”

“ကျွန်မတို့လမ်းထဲက ဂျာပီးတွေပါ။ ကျွန်မ
ကို အမြဲလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလေ။ ကျွန်မနဲ့
မောင် ချစ်သူတွေဖြစ်တော့လည်း သွားပုပ်
လေလွင့် ပြောတယ်။ အခု မောင်နဲ့ဝေးနေချိန်
ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

နောက်ဆက်တွဲ သူမပြောလာသောစကားတွေက
ရင်နှင့်စရာ။

လောကမှာ အဲဒီလို လူတွေရှိသေးတယ်ပေါ့။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ပြန်မကြိုက်
လို့ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောသတဲ့လေ။ တော်တော် အောက်
တန်းကျတာပဲ။

“ဘုရားကို ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ... ကျွန်တော် ဂျာနယ်တိုက်မှာ အဝတ်
အစား ခဏပြန်လဲလိုက်ဦးမယ်နော်။ ကော်ရုပ်တို့
ဒီကပဲ စောင့်နေလေ။ ကျွန်တော် မကြာပါဘူး။”

“အိုကေလေ ... ကျွန်မတို့ ဒီကပဲ စောင့်နေ
မယ်နော်။ ဒီကောင်တွေ ဘုရားအထိလိုက်လာမှာ
စိုးလို့”

“ကျွန်တော် ပါတာပဲဟာ၊ ခဏနော်”

ပြောပြီး သူ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဟိုအောက်
တန်းစာတွေရှေ့ရောက်တော့ -

“အဖြည့်ခံလေး။ ကွက်လပ်ဖြည့်လေး”

“ပိုင်ရှင်ပြန်လာရင် တို့က ပြန်ပြီးပေးရမယ်။

အနိုင်မယူချင်ပါနဲ့ကွာ”

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

မသိစိတ်တို့သည် စကြာဝဠာအပြင် ရောက်ရှိသွား
သည်။

သီချင်းသံရဲ့သံသဲ့သဲ့ မိန်းမလိုမိန်းမရဆိုနေသော
ကောင်၏မျက်နှာကို စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ရေခွေးခွက်
နှင့် ပက်ပစ်လိုက်သည်။

အများနှင့်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူက အညာ
သား အောင်ဆန်းသွေး။

ကြောက်သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်မည်။

ဒင်းတို့ကိုတော့ အုပ်စုဖွဲ့ဟောင်နေသော ခွေးတွေ
သာသာ မှတ်လိုက်သည်။

“ဂုန်း”

ထိုအုပ်စုထဲမှတစ်ယောက်က စားပွဲခုံကို လှန်ပစ်
လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပလွေရိုးသာသာလက်ရှိသော လက်
မောင်းမှ ဇွဲတို့၊ အမေ့သားတို့၊ သတ္တိတို့ ထိုးထားသော

လမ်းဘေးပွဲဈေးတန်းတွင် ထိုးရသောအရပ်တို့ကိုပြလျက် -

“ဟိတ်ကောင် ... မင်း ဘာကောင်လဲ”

“ငါဘာကောင်လဲ သိချင်ရင် မင်းတို့ တစ်ဖွဲ့

လုံးလိုက်ခဲ့၊ ဆိုင်အပြင်မှာ ရှင်းရအောင်၊ ဖြစ်

တယ်နော်၊ မင်းတို့ရဲ့ မိန်းမပါးစပ်ပေါက်တွေ

ဟမရအောင် ဖြတ်ရိုက်ဖို့အချိန်တန်ပြီ။ ငါ စောင့်

နေမယ်။ ငါ့နာမည် မင်းတွေတောင် ကြည်ညို

နေတဲ့ မင်းကြည်ညိုတဲ့။ ငါ့သမိုင်းကို အချိန်မရွေး

စုံစမ်းကြည့်လိုက်”

ပြောပြီး သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖြကာ သူတို့

မြင်သာအောင်ပြလိုက်တော့ ဒင်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံး တွန့်သွား

ကြသည်။

တွန့်သွားကြမှာပေါ့ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ နဂါးပုံ

tattoo အပြည့်ပဲဟာ။

Tattoo ပါရင် fighter လို့ ထင်ထားကြတဲ့ စာမ

တတ်ပေမတတ် ငပေါတွေအတွက်တော့ သူနည်းက အသုံး

ဝင်သည်။

သူမနှင့် ရွှေရည်ကတော့ သူ့ဖြစ်ပျက်သမျှကို

မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးနေရှာသည်။

သူမတို့ကို မထိတ်လန့်စေချင်တာမို့ -

“ကြာတယ်ကွာ။ မင်းတို့ အကုန်လိုက်ခဲ့”

ဟု သူ ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်

သည်။

ဘယ်သူမှ ဝင်မခွဲရဲကြပေ။
အများနှင့်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲတွင်
တော့ အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းကိုက်သည့်ခွေးအုပ်ကို ရိုက်နေရ
သလိုပဲ ထင်မှတ်သည်။

“ကြည်ညို ... ငါတို့လာပြီကွ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အင့်”

ယုယက ပြေးဝင်လာပြီး နိုးရာလူဝမ်းဗိုက်ကို ခူးနှင့်
ပစ်တိုက်လိုက်သည်။

ပွဲက စည်ကားမြိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပြီ။

“ခွပ်”

သူခကလည်း အားကျမခံ၊ ခြေစုံပစ်ကာ ကန်တာ
ပို့ တစ်ယောက်လည်ထွက်သွားသည်။

အခြေအနေမကောင်းတော့ မှန်းသိတာမို့ အုပ်စု
ခွဲဟောင်တတ်သော ခွေးဝဲစားအုပ်သည် အပြီးကုပ်ကာ

အခန်း (၆)

“ခွပ်”

“ခွပ် အင့်”

“အား”

ခေါင်းက တစ်ချက်တော့ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့်
လက်သီးတစ်ချက်တော့ ထိုင်နဲထံ မိမိရရ ကျွေးလိုက်သည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း တကယ်ချဲနေ
သောပွဲကြီးမို့ တော်ကြပါတော့ဆိုသည့် အသံလောက်သာ
ကြားရသည်။

ပြေးကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ တော်သေးတာပေါ့ ဒီနေ့ကျမှ ငါတို့လည်း အစောကြီးထပြေး ခိုက်ဆာလို့ ထွက်လာကြတာ ဟာ ... မင်းခေါင်းမှာ သွေးတွေပါလား”

“တောက် ... ခွေးမသားတွေ၊ ငါလိုက်ဆော်မယ်ကွာ”

သုခက အနီးရှိတုတ်ကိုကိုင်ကာ လိုက်ရိုက်မလို့ ပြင်နေတာမို့ သူ ခေါင်းမူးနေသည်ကြားမှ ...

“နေပါစေကွာ ... ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ခွေးဝဲစားတွေပါ”

“မင်းဒဏ်ရာက ချုပ်ရမှာကွ။ လာ ... ဆေးခန်းသွားမယ်”

ယုယက သူ့ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

သွေးတွေက အခုမှ တစ်စက်စက်ကျလာကာ

အနားတွင်လည်း လူတွေ ဝိုင်းအုံလာတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

ဆောင်းတွင်းမှာ အနာတရဖြစ်မှာကို သိပ်ကြောက်သောသူ ရှေးဦးတော့ပေါက်သွားခဲ့ပြီ။

“မင်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်ကွာ။ လာ ... ဆေးခန်းမြန်မြန် သွားရအောင်”

ခေါင်းက ဒဏ်ရာထက် သူ့ကိုမျှော်နေမယ့် သူမဆီကိုသာ အသိစိတ်က ရောက်နေသည်။

ဆရာဝန်ကိုတော့ လှေကားပေါ်မှ လိမ့်ကျသည်ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဘာ”

ထိုဘာသည် သုခနှင့်ယုယထံမှ သံပြိုင်အော်လိုက်သည့်အသံ ဖြစ်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါကွ ... မင်းတို့ကလဲ၊

ဒီမှာ နာရတဲ့ကြားထဲ”

“ဒါဆို ... မင်းက ဒီဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

သုခ၏စကားမဆုံးခင် သူ့ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူ
ဒဏ်ရာက သုံးချက်ချုပ်လိုက်ရသည်။

“အေးကွ ... ငါ အဲဒီဆိုင်ပြန်သွားမှာ၊
အဲဒီမှာ ကော်ရုပ်တို့ ငါ့ကိုစောင့်နေမှာကွ”

“အေး ... ထားပါတော့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ...
မင်းအဝတ်အစားတွေက သွေးတွေနဲ့လေး၊ အဲဒီ
တော့ အခန်းကိုတော့ မင်း ခဏတော့ ပြန်လိုက်
ခဲ့လေကွာ”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ယုယပြောမှ သူ သတိထားမိသွားသည်။ သူ့အဝတ်
အစားမှာ သွေးတွေနှင့်။

ဒေါက်တာကလည်း သူတို့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေ
သည်။

အခန်းကိုပြန်ပြီး အဝတ်လဲရင် နာရီဝက်လာက်
တော့ ကြာဦးမှာ။

စဉ်းစားစမ်း။ မူးမိုက်နေသောခေါင်းမှ အကြံတွေ
ထွက်လာသည်။

“ဟာ ကြည်ညို ... သူငယ်ချင်း ... မင်း
နေကောင်းရဲ့လား၊ ငါ့ကိုမမှတ်မိလို့ အဲ
လောက်ကြီး ကြည့်နေတာလား၊ ငါ မင်း
သူငယ်ချင်း သုခလေကွာ”

“သိပြီ ... သိပြီ”

သူက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ထအော်လိုက်တာ
ကိုပင် သုခခင်ဗျာ တုန်တက်သွားရရှာသည်။ ပြီးမှ ...
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“တာသိတာလဲဟင်”

ဟုမေးလာသည်။

“မင်း အဝတ်တွေချွတ်လိုက်”

“အာ ... သူငယ်ချင်း စိတ်ထိန်းလေကွာ။

ဆရာရေ လုပ်ပါဦး”

ထင်ချင်ရာထင်ပြီး စွတ်လန့်နေသော သုခ၏

ပါးစပ်ကို သူ အမြန်လှမ်းပိတ်ရသည်။

အမှန်က ဒီကောင် မျက်နှာပြောင်နေတာလေး

“ခွီး ဟေ့ကောင်... ပြောင်မနေနဲ့ကွ၊ ငါ့မှာ အခန်းပြန်ပြီး အဝတ်လဲဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ အဟဲ ... မင်းဝတ်လာတာကလည်း ရှုပ်အင်္ကျီ နဲ့ပုဆိုးဆိုတော့ မင်းအဝတ်အစားနဲ့ ငါ့အဝတ် အစား လဲဝတ်သွားမယ်”

“ဟာ ... မနိုးစဖူး ဒီနေ့ စောစောနိုးလို့ ချယ်ရီဆီသွားမလို့ဟာကို’

ဟု သုခခင်ဗျာ ရေရွတ်လျက်။

သို့ပေမယ့် သူ့ကို သုခက အင်္ကျီတွေချွတ်ပြီး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

သူ ခေါင်းတွေ မူးနောက်နေသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သုံးချက်ချုပ်ထားရသော ဒဏ်ရာကို သူမ မရိပ်မိအောင် လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံး ဝယ် ဆောင်းကာ ကာကွယ်ထားပေမယ့် ဒဏ်ရာက တဆစ် ဆစ်နှင့် နာနေသည်။

ဒါပေမဲ့ မလှမ်းမကမ်းက စနေဂြိုဟ်တိုင်မှာ ဘုရား ဝတ်ပြုနေသော သူမကိုကြည့်မိတော့ ကိုက်ခဲနေသမျှ အားလုံးမေ့သွားရသည်။

သူ့ကို ဟိုအဖွဲ့နှင့် ရန်ဖြစ်သေးလားလို့ သူ့ထံ
မေးတော့ သူ ခပ်တည်တည်နှင့် မဖြစ်ပါဘူးဟု ရှိခဲ့သည်။

ရွှေရည်ကတော့ ဆယ်တော်မူဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်
ရန် ထွက်သွားတာမို့ သူ တစ်ယောက်တည်း သူမကို လွတ်
လွတ်လပ်လပ် တစ်ကြီး ကြည့်ခွင့်ရနေတာသည်။

ခပ်ဖွဖွရွတ်ဆိုကာ ဆုတောင်းပေးနေတာ ဘယ်သူ
အတွက်များလဲ။

ထိုမေးခွန်း၏အဖြေကို သူသိနေတာမို့ ဝဲဘက်
ရင်အုံမှ တဆစ်ဆစ်နှင့်ကိုက်လာခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ သူမက အပြုံးလေးနှင့် သူ
အနားကို ရောက်လာသည်။

“စောင့်ရတာကြာလို့ ပျင်းနေပြီလား”

“ရပါတယ်... မပျင်းပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း ဘုရားမရောက်ဖြစ်
တာ တော်တော်ကြာနေပြီလေ။ ဒီနေ့တော့
ကော်ရုပ်ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကုသိုလ်တွေ

တော်တော်ရသွားတဲ့အတွက် ကော်ရုပ်ကိုတောင်
ကျေးဇူးတင်နေမိတာ”

သူ့စကားကြောင့် သူမကပြုံးသည်။

လေ့အစဉ်မှာ သင်းယုံလာသော သူမထံမှ သစ်သီး
ရနံ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကြောင့် သူ အကြောင်းမဲ့ ဘုရားစိန်
ခူးတော်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

အမှန်က သူ့ရဲ့ မရှိမဲ့မရှိမဲ့ သမာဓိကလေးကို စုစည်း
လိုက်တာပါ။

“ဟိတ်... ဒီနှစ်ကောင် ဘာတွေပြောနေ
ကြတာလဲ။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးရင် ဆယ်တော်မူ
ဘုရားဘက် လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာထားတာကို ဒီမှာရပ်ပြီး
ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ ရွှေရည်ရောက်လာသည်။

သူမကတော့ ရွှေရည်၏စကားကို အေးအေးစွာ
ပြုံးရင်း -

“ကျုပ်လည်း အခုမှ ဝတ်ပြုပြီးတာပါဟယ်၊

ကဲလာ ... သွားရအောင်”

“ဘယ်လဲ”

ရွှေရည်အမေးကို ဖြေလိုက်သော သူမစကား
ကြောင့် သူ ဘုရားစိန်ဖူးတော်ကို ဒုတိယအကြိမ် မော့ကြည့်
မိသွားသည်။

“မောင့်အတွက် မောင့်ငြိုဟ်တိုင်မှာ ရေ
သပ္ပာယ်ပြီးပြီလေ။ ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး ဆု
တောင်းမေတ္တာပို့ရဦးမှာပေါ့”

ပြောပြီး ခေါင်းလောင်းရှိရာကို သူမက ရွေ့
ထွက်သွားသည်။

ရွှေရည်၏သက်ပြင်းချသံခပ်ဖွဖွကို သူ ကြားလိုက်
ရသည်။

သူ့ရော ဘာထူးလဲ။

လေးလံနေသောစိတ်တွေကို ထွေးပိုက်ပြီး သူမ
နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ...

အဲဒီနေ့က သူဟာ မကျွတ်လွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်
နေသေးတဲ့ အချစ်စိတ်တွေကို ဆုတောင်းဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့
သည်။

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

သူမ ထိုးလိုက်သော ခေါင်းလောင်းသံဟာ ဦးခင်
မောင်တိုးသီချင်းလို “ဘယ်သူ့အတွက်လဲ” လို့ မေးရန်မလို
အောင်ကို သူ့အတွက် ရှင်းလင်းလွန်းလှသည်။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံက သူ့ရင်ထဲမှ နှစ်လျှလျလေး
ပဲ့တင်ကျန်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ... သူ ကျေနပ်သည်။

“ကြည်ညို လာ ... ကျွန်မဘေးမှာ လာ
ရင်”

“ဗျာ”

“ဪ ... လာပါဆို”

ပြောပြီး ... သူမက စိတ်မရှည်သည့်ဟန်နှင့် သူ
လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ သူမအနားသို့ ဆွဲကပ်သည်။

သူမဆီမှ ခပ်သင်းသင်းထွက်လာသော ရနံ့ထောင့်
တွေကြောင့် သူ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

“ရွှေရည် လှလှလေးနော်”

“အေးပါ ... ကြည်ညို၊ ကော်ရှပ်အနား
ကပ်ရပ်လိုက်လေ”

ရွှေရည်စကားကြောင့် သူမက သူ့လက်မောင်းကို
တွဲကာ ကပ်ပြီးရပ်လာသည်။

ထိုအခါမှ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ ရွှေရည်က ဖုန်းနှင့်ချိန်နေလေပြီ။

“ကြည်ညို ... ဦးထုပ်ကြီးချွတ်လိုက်လေ။
နေလည်း မပူဘဲနဲ့”

ဘုရားပေါ်မှာ သူ ဘုရားတမိသွားသည်။

ရွှေရည်စကားအဆုံး လက်မြန်သည့် သူမက သူ့

ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။

နာကျင်မှုကို အံကြိတ်ခံလိုက်ပေမယ့် -

“အ”

“ဟင် ကြည်ညို ... ခေါင်းက ဘာဖြစ်တာ
လဲ”

ခေါင်းကဒဏ်ရာကို ဆရာဝန်က ပတ်တီးစည်းစေ
ရင်သော်လည်း သူ့မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဝှမ်းစအုပ်ကာ
လာစတာနှင့် အသာဖော့ကပ်လာခဲ့သည်။

သူမ၏တုန်ယင်စွာအမေးအတွက် အကောင်းဆုံး
အဖြေကို သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ။

“ကြည်ညို ... ဟိုကောင်တွေအုပ်စုနဲ့ ဖြစ်
လာတာမှလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ အဝတ်သွားလဲ
တုန်း လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျတာ”

သူ့စကားအဆုံး သူမ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်
သွားသည်။

သူမ ဝမ်းနည်းသွားတာလား။

“ကော်ရှပ်”

သူနှင့်ရွှေရည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

ပြီး သူမ ပြေးထွက်သွားရာ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ရတော့ သည်။

ဟော ... လူရှင်တဲ့ ထောင့်လေးတစ်ခုမှာ တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ငိုနေသောသူမကို ...

သူမဟာ သိပ်ခံစားလွယ်သူလေးပါလား။

“ကော်ရှပ်ရာ ... မငိုနဲ့နော်။ ကျွန်တော် ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဟော ... ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေပြီ။ ရှက်စရာကြီး။ ရှက်ဖူးလား”

“ရှက်ပါဘူ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝမ်းနည်းလို့ ငိုတာပဲ”

ကလေးဆန်စွာပြောလာသောပုံလေးကြောင့် သူ အူယားစွာကြည့်ပြီး -

“ဪ ... ကော်ရှပ်က ဝမ်းနည်းနေလို့ ငိုတာလား။ ရွှေရည်ရေ ကျွန်တော်တို့ အပြန်ကျရင် ဆေးဆိုင်ဝင်ပြီး ကော်ရှပ်အတွက် ဝမ်းနှုတ်ဆေး ဝင်ဝယ်ရအောင်နော့။ ကော်ရှပ် ဝမ်းနည်း

လို့တော့ မငိုပါနဲ့ကွာ။ ဝမ်းနည်းတာ ငိုစရာမှ မဟုတ်တာ။ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားလိုက်ရင် ဒိုကေ သွားမှာကို”

“ကြည့်ညို့နော်”

သူ့စကားအဆုံး သူမက သူ့ကိုလှမ်းတွန်းလိုက်တာမို့ သူ အနည်းငယ် မူးဝေသွားသည်။

“အ ... ဖြေးဖြေးလုပ်ပါ ကော်ရှပ်ရယ်။

ဒီမှာ ချာချာကို လည်သွားတာပဲ”

စိုးရိမ်နေသော သူမမျက်ဝန်းလေးကို သူ တဒစ်ငေးမောမိသွားသည်။

အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ အရင်ဆုံး အကြည့်လွှဲသွားတာက သူမပါ။

ပြီးတော့ ... သူမက တိုးတိုးလေး ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းတာက ကြည့်ညို့ ကျွန်မကိုညာလို့ပါ”

“ဪ ... ကျွန်တော်က ကော်ရှပ်

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါ။”

“ဟုတ်တယ် ကြည်ညိုရေး ကော်ရုပ်က သူ့ကိုညာတာ အမှန်းဆုံးပဲ။ နောက်တော့ ကြည်ညို သူ့အကြောင်း သိလာမှာပါ။ ရွှေရည်တောင် တာမဆို သူ့ကို မညာရဲဘူး။ သူက ကျန်တာ ခွင့်လွှတ်မယ်၊ သူ့ကိုညာရင်တော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူးလေ”

“ဪ”

ရွှေရည်စကားအဆုံး သူ ဪဟုသာ ရေရွတ်မိသည်။

သူမအမှန်းဆုံးက လိမ်ညာခြင်းဆိုပါလား။

တစ်ခါတစ်ရံ မေတ္တာရှေ့ထားပြီး လိမ်ညာခြင်းမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်ဆိုတာကို သူမ မသိလေရောသလား။

ဥပမာ အင်္ဂုလိမာလဇာတ်တော်ထဲမှာ မိခင်ကို လက်ညှိုးပြတ်ဖို့လိုက်လာသော အင်္ဂုလိမာလက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို သူ့မိခင်ဖြစ်သွားတာ တွေ့မိပါသလား

ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ဘုရားရှင်က မူလနေရာမှ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းကြွတော်မူပြီးမှ မတွေ့မိပါဟု ညာခြင်းမျိုးဟာလည်း မေတ္တာရှေ့ထား ညာခြင်းမျိုးပေါ့။

အကယ်၍ ဘုရားရှင်ကသာ မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ရင် မိခင်ကို လက်ညှိုးဖြတ်မိတဲ့အတွက် အင်္ဂုလိမာလတာ “ပဉ္စနန္ဒီရိယ” ကံထိုက်ပြီး သူတော်ကောင်းရဟန္တာဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်ပေ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ဆို ကျွန်တော် ကော်ရုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မညာတော့ဘူးနော်”

“ကတိ”

သူမက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို လက်ညှိုးလေး ထောင်ရင်း ပြောလာသည်။

“ကတိပါဗျာ”

ကျေနပ်သွားသော အမူအရာလေးနှင့် မခြောက်သေးသော မျက်ရည်တွေနှင့် သူမက ကြည်ကြည်လင်လင်းလေး ပြုံးရှာသည်။

“ကဲ ... ပြန်ရအောင်”

ရွှေရည်က ပြောတာမို့ သူက သူမထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမက သူ့လက်ကိုင်ပြီးအထ သူက လက်ကို ရုတ်တရက် ရုပ်လိုက်တော့ ‘အ’ ဆိုပြီး သူမ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။

“ဟား ဟား”

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ သူများ နာသွားပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားနာသွားလဲ ...

မှန်း”

သူက နောက်ချင်တာမို့ အနားကိုကပ်လိုက်တော့ ... သူမမျက်နှာလေး နီရဲသွားကာ သူ့ကို လိုက်ထုပါတော့သည်။

ရွှေရည်ကလည်း ပြုံးလို့ သူတို့နောက် လိုက်လာသည်။

သူမလိုက်လို့ သူက ပြေးစဉ် တစ်နေရာအရောက်

တွင်တော့ ...

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျ”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ သူလည်း လဲကျကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ -

“အား လား လား”

ပုတီးစိပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ပြေးရင်း သူ ဝင်တိုက်မိတာဖြစ်သည်။

ဘယ်မြင်မိမလဲ။

အနီပုဂ္ဂိုလ်က အရပ်နှစ်ပေသာသာသာရှိသော လူပုလေးပင်။

မတ်တတ်ရပ်တာတောင် နှစ်ပေသာသာရှိရင် ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေသော သူ့အရပ်က တစ်ပေလောက်ပဲဆိုတော့ မမြင်လည်း မမြင်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချေလားကွ၊ ဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်လုံး ပုတီးစိပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား။

မင်းတို့ ဘုရားခွဲကစားကွင်း မှားလာကြသလား
ကွ၊ ဟေ ... ဟင်း ခုခေတ်ကာလသားသမီး
တွေများ ဂါရဝတရား တယ်နည်းသကိုး”

လူပုစိတ်တိုဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်ရမည်။

နှစ်ပေခန့် သူ့အရပ်လေးနှင့် ခြောက်ပေခန့်သူ
အရပ်ကို ဟောကြည့်ပြီး မီးလေးထောက်ကာ အပီကောနေ
သည်။

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ လက်အုပ်လေးချီကာ
ခေါင်းငုံ့ရင်း -

“ကန်တော့ပါ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဦးလေး
ကို အဝတ်ပုံလေးထင်ပြီး”

“ဘာကွ”

ဪ ... ငါ့နယ်၊ ဒီပါးစပ်က။

မထူးတော့ပါဘူး။

ထိုင်ကန်တော့လိုက်တော့မှ ကရုဏာရှေ့ထားပြီး

ခွင့်လွှတ်တော်မူသည်။

“ဟီး”

ရွှေပြန်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမရော ရွှေ
ရည်ပါ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ အားပါးတရ ရယ်ကြတော့
သည်။

သူမှာသာ စပ်ဖြူကြီးဖြစ်နေရသည်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ

သူများကို ညစ်ပတ်လို့”

“လာ ... သွားရအောင်”

“ဘယ်လဲ”

“ကစားကွင်းကိုလေ”

“အဲဒီကြည့်ညိုကတော့လေ အရမ်းနောက်

တာပဲ”

အပြန်လမ်း ကားပေါ်တွင်လည်း စကားတွေပြော
ရင်း သူ သတိထားမိလာတာက သူ့ရင်ထဲ ကြိုးတစ်ချောင်း
သည် တင်းသဏက် တင်းလာခဲ့သည်ဆိုတာကိုပါ။

“ကြည့်ညို ... ဒဏ်ရာကို မပေါ့နဲ့နော်။

ဆေးလည်း သောက်ဦး။ အညော်လည်း မပိစေ
နဲ့၊ ချုပ်ရိုးဖြည်ရင် ကျွန်မလည်း ဆေးခန်း
လိုက်မယ်”

သူမအပြောကြောင့် သူ ကြည်နူးရပြန်သည်။

“ကျွန်မကသာ မှာနေတာ ရှင်က ဖြစ်သလို
နေမှာပါ။ ကဲ ... ပြော ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်။ အဲဒါမှ
ဆေးသောက်ချိန်ကျရင် ကျွန်မ သတိလှမ်းပေးလို့
ရမှာ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း အလိုက်သိလွန်းသော ချစ်သူ
လေးဟာ ကံကြမ္မာပါလား။

ခေါင်းကအော်ရာလေးကိုလည်း ခဏခွာချပြီး ထိုင်
ဦးချချင်မိသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ရုံးပေါ်မတက်ဘဲ
တာတွေငေးနေတာလဲ”

ငေးနေသောသူ့ကို သုခနှင့်ယုယက ရုတ်တရက်
ပရုံးပုတ်လာတော့မှ သတိဝင်လာခဲ့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ၊ သရဲရုပ်တွေနဲ့ လန့်
လိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ဒင်းတို့နှစ်ကောင် မျက်စောင်း
သိုးတာကို ခံလိုက်ရသည်။
ဘာဖြစ်လဲနော်။

က သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့လည်း မြင်နေ၊
သိနေတာပဲကွာ”

ယုယပြောစကားတွေကလည်း အမှန်တွေပဲ ဖြစ်
သည်။

ဒါပေမဲ့ ... ရင်ခုန်သံဆိုသည် လမ်းဆုံမှာပဲ
သူ့ချစ်ခြင်းတွေ စီးနှီးနေခဲ့တာပါ။

အချိန်ဆိုသောမြစ်က စီးနေပေမယ့် သူကတော့
ချစ်ခြင်းတွေကို အဲဒီမြစ်တွေထဲက ဆယ်ပြီး သပ်သပ်သိမ်း
ဆည်းထားခဲ့သည်။

တိတိကျကျပြောရရင် ပိုင်ရှင်မရှိသော ချစ်ခြင်း
တွေပေါ့။

သူ့အတွက်တော့ အချစ်ကို အထူးတလည် မျှော်
လင့်ထားခြင်းဆိုတဲ့နေ့ရက်က ပြကွဒိန်တွင်မရှိ။

သူ့ပကို တိတိတိတိလေးချစ်ရင်းပဲ ပြကွဒိန်ကို
ကျော်လွန်သွားခဲ့သည်။

ယုယတို့သိထားတာက အပေါ်ယံသာပါ။

အခန်း (၇)

“မင်း ... ဒီလိုပဲ နေတော့မှာလားကွ”

ယုယ၏အမေးကြောင့် သုခကလည်း သူ့အဖြေကို
ငုံ့လင့် နေပုံရသည်။

သေချာတာကတော့ ဒီမေးခွန်းအတွက် သူ့မှာ
တိကျသောအဖြေမရှိပါ။

“မင်းအချစ်က ပရမ်းပတာနိုင်တယ်ကွာ။

ဒီလိုချည်း မောလျနေမယ့်အစား ကော်ရုပ်ကို ဖွင့်
ပြောသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ မင်းကို ကော်ရုပ်

သူမမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာကို သူတို့ မသိဘဲ
သူကလည်း ပြောမထား။

အဲဒီတော့ သူတို့အတွေးက သူကပဲ အချိန်ဆွဲ
ဇာန်ပျောနေသလို ထင်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ သူမက သူ့ထံ ဖုန်းခေါ်တာတွေ ဖုန်း
တွေ ကြာကြာပြောတတ်တာတွေကိုလည်း သူတို့ မြင်ထား
သည်လေ။

အမှန်က သူမဟာ သူ့ကို သူမချစ်သူအကြောင်း
ကိုသာ ရှင်ဖွင့်ပြောကြားနေတာဖြစ်သည်။

သူခတ်သူခတ် အမှန်အလင်း သိရင် စုတ်တသတ်သတ်
ဖြစ်ကြမှာမလွဲ။

သူ့ရင်ဘတ်က အငှားခံစားပေးနေရသည်ဆိုတာကို
သူတို့ သိများသွားခဲ့ရင်။

“မင်း မပြောရဲရင် ငါတို့ ပြောပေးမယ်ကွာ”

သူခ ဝင်ပြောလာသောစကားကြောင့် သူ ထန်
သွားကာ ...

“ဟာ ... အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့”

“အဲဒါဆို မြန်မြန်ဖွင့်ပြောတော့လေကွာ။
တောက် ... နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တယ်”

“ဟဲ့ သုခ ... နင်နော်”

ဘေးနားတွင်ရှိသော သုခရည်းစားချယ်ရီထွန်းက
ဝင်ပြီး ဟောက်လိုက်တာမို့ ဒီကောင်ငြိမ်သွားသည်။

“ဪ ဟေ့ရောင် ... ငါ မင်းကိုပြောဖို့
မေ့နေတာကွ။ မနေ့က မင်းအိပ်နေတုန်း ဖုန်း
လာသေးတယ်၊ ရုံးဖုန်းကိုလာတာကွ။ နေပါဦး
... နာမည်က ဘာတဲ့။ ထွားထွားကျော်ဆိုလား”
ယုယကပါ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ထားထားကျော်ပါကွ၊ မင်းကလည်း”

“သူခ ... ရှင် ဘာတွေရှုပ်ထားတာလဲ။
ဘယ်က ထွားပြီး ဘယ်ကိုကျော်တာလဲ ပြော”

“အာ ... ချယ်ရီကလည်းကွ၊ ဘာတွေ
စွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ဒီကောင်တွေ လျှောက်နောက်

နေတာပါကွာ”

သူ့ခံစားမှုကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်

ပါ။

ပြီးတော့ ပြုံးမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘာတွေ ဆို့နေမှန်းမသိ တစ်ဆို့

သည်။

မျိုးသိပ်ထားရသောအချစ်တွေကြောင့် သူ့ရင်ဘက်

မိုးမလင်းခဲ့တာ အတော်ကြာပေါ့။

လမ်းမပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြတဲ့ စုံတွဲတွေ

တွေကိုကြည့်ပြီး သူ ပီတိဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာကလည်း back gear မပါတော့

နောက်ဆုတ်ဖို့ခက်သားဗျ။

ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ပေမယ့်လည်း ချစ်စိ

နေဆဲပဲလေ။

“...”

သူ လမ်းမကိုငေးရင်း စိတ်ကူးတွေ ရွက်လွှင့်နေစဉ်

အပဲ သူ့ဖုန်းလေးပြည်လာခဲ့သည်။

သူမထံမှ -

“ဟယ်လို”

“ကြည့်ညို့ ... အခုဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ရုံးမှာပဲလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ဖက်က သူမအသံ ခဏတိတ်သွားသည်။

သက်ပြင်း ချသံ ဖွဖလေးကြားလိုက်ရသည်။

“ကြည့်ညို့ - အားလားဟင်၊ ကျွန်မ အခု

အင်းယားမှာ ထိုင်နေတာ၊ ကျွန်မ ကျွန်မ

အခုအရမ်းအားငယ်နေတယ် ... အဟင့်”

တိမ်ဝင်သွားသော အသံလေးနှင့်အတူ ‘အဟင့်’ဆို

သောအသံလေးကြောင့် သူမ ငိုနေပြီဆိုတာကို သူ သိလိုက်

သည်။

အေးခဲနေသောသွေးတွေ ပူနွေးလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့မယ်နော်”

“ဘာတဲ့လဲ ကြည့်ညို့”

“မသိဘူးကွ၊ ငါပြန်လာမှ အကြောင်းရုံ
ပြောပြမယ်။ အခုတော့ လစ်ပြီ”

အသံထက်မြန်သော ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် သူမရှိရာ
ဆီသို့ မင်း ငါ့ကို ဘယ်နေရာမှာပဲထားထား ငါက မင်းအဖမ်း
ခံစားနေရရင်ပဲ ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်ပါကွာ။

အင်းလျားရေပြင်ဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်က ချစ်သူ
တို့၏ဦးခြင်း၊ ရယ်ခြင်းတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် မြင်ရဖန်များလို့
တရားပေါက်နေသော သူတော်စင်တစ်ဦးလို ငြိမ်သက်နေ
သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အင်းလျားကန်ရေပြင်နှင့် ဆန့်
ကျင်ကာ လှိုင်းထန်နေခဲ့သည်။

သူမနှင့်သူ ထိုင်ခုံတစ်ခုတည်းတွင် ထိုင်နေရပေမယ့်
ကမ္ဘာခြားနေရသလို ခံစားနေရသည်။

ဘေးတွင် ငိုရှိုက်နေသော သူမကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့နှစ်သိပ်ပေးချင်ပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေးက သူ့ထံတွင် မရှိပေ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ လက်ထီး ပြင်နှစ်ဖက်ကို အကြောင်းမဲ့ ပွတ်သပ်နေမိသည်။

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်း ချသံတွေကြောင့် အင်းလျားရေပြင်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေ ထ၊သွားသည်အလား။

“ကော်ရှပ်ရယ် ... မသေချာတဲ့သတင်း ကြောင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ ကွာ”

“ကြည့်ညိ”

ရှိုက်သံစွပ်နေပေမယ့် ချစ်သူရဲ့ အားကိုးတကြီး ခေါ်သံကြောင့် -

“ပြောလေ ကော်ရှပ် ... ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မရင်တွေ အရမ်းပူလောင် နေရပြီ ကြည့်ညိရယ်”

သူမရဲ့ပူလောင်နေမှုကို ငြိမ်းသတ်ပေးဖို့ ဦးနှောက် က အလုပ်လုပ် စဉ်းစားနေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ လောင်ကျွမ်းပြာကျနေရသည်။

ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးရက်စက်တဲ့ အခြေအနေ ပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်လည်း ငိုနေရပါတယ် ကော်ရှပ် ရယ်”

လို့ ... စိတ်ထဲကသာ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောနေမိ သည်။

ရောင့်ရဲကျေနပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဘောင်တွေထဲမှာ သူ့ အချစ်တွေကို နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ထူးခတ်ထားခဲ့သည်။

သူမ၏မျက်နှာလေး ကို တိတ်တိတ်လေး ကြည့်ခွင့်၊ သူမအသံလေး နားဆင်ခွင့်၊ သူမရနံ့လေး ရှူရှိုက်ခွင့်လေး တွေနှင့်ပဲ သူ့ကျေနပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီထက်ပိုပြီး သူမထံမှ သူ ဘာကိုမှ မျှော်လင့် မထားခဲ့။

ရိုးသားသော သူ့ချစ်ခြင်းတွေအတွက် သူ ဂုဏ်ယူ ပီပါသည်။

“ကော်ရုပ် ... ကိုခန့်တုန်းထွင်ခဲ့ဖူးနံပါတ် လေး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား”

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမမျက်ဝန်းလေးသည် မျှော် လင့်ချက်တို့ကြောင့် အရောင်တလက်လက်ဖြစ်လာတာကို သူ ရင်နာနာနှင့် ငေးနေမိသည်။

“ကြည့်ညိုက ဘာလုပ်မလဲဟင်။ မောင့်ဖုန်း နံပါတ်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မခေါ် တော့ ကျွန်မအသံကြားတာနဲ့ ဖုန်းချသွားတယ်”

“ခုဟာက ကျွန်တော် ခေါ်မှာလေ။ ကော်ရုပ် ခေါ်တော့ သူ့မိဘတွေဘေးမှာရှိတဲ့အချိန်မို့ ချ သွားတာမျိုးနေမှာပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်ဖုန်းနဲ့ ခေါ်မှာလေ။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားအချင်းချင်း

ပြောတာဆိုတော့ သူ့မိဘတွေက ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အဆင်ပြေမှာပါ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမမျက်လုံးလေး တလည်လည်

နှင့်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မ ဒီနည်းလမ်းကို ဘာလို့မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်။ အချိန်တွေ နှမြော လိုက်တာ။ ဟုတ်မှာ ... ဟုတ်မှာ။ မောင့်မာမိက ဟိုမှာ မောင်နဲ့အတူရှိနေတာလေ။ မောင် ဘယ် လွတ်လပ်ပါ့မလဲ”

“အဆင်ပြေသွားမှာပါ ကော်ရုပ်ရယ်။ ကျွန် တော်အထင်မှာတော့ သူလည်း ဟိုမှာ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ကော်ရုပ်ကို မဆက်သွယ်သေး တာ ဖြစ်မှာပါ”

ထိုစကားတွေကို ပြောနေစဉ်မှာ သူ့အသံတွေ ဘုန်လာတာကို အပူကပ်နေသော သူမကတော့ သတိထား မိပုံ မရပေ။

သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကတော့ မိုင်ထောင်ချီကာ ပြေးလာသော လူတစ်ယောက်လို လှိုက်ဖိုနှမ်းလျလို့။
သူ့နှလုံးသားဟာ အတော်ကို အကုသိုလ်ကြီးလှပါ လား။

“ရော ... ဒါ မောင်ဖုန်းနံပါတ်”

ပြောပြီး သူမက သူ့ဖုန်းထဲသို့ သူ့ချစ်သူ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို message ပို့လိုက်သောကြောင့် သူ့ဖုန်းလေးထဲမှ message ringtone သံလေးထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမက သူ့ကိုပေး တာ သူ့ချစ်သူဖုန်းနံပါတ်။

သူက သူမကို ပြန်ပေးလိုက်တာက ...

“ရော ... မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ဦး။

အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင် ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ်”

သူ့ကမ်းပေးလိုက်သော snow tower လေးကို သူမက လှမ်းယူသည်။

“ကြည့်ညို့ ... မောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်

ရခဲ့ရင် ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါမယ်လို့ ကတိပေးပါနော်။
ကျွန်မ အမုန်းသုံးက ဘာလဲဆိုတာကို”

သတိပေးသော သူမမျက်နှာလေးကို သူ စွဲလမ်းစွာ ငေးကြည့်ရင်းမှ -

“ညာ ... ညာတာကို ပါ။ စိတ်ချပါ ကော်ရုပ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ကော်ရုပ်ကို မညာပါဘူး”

“Promise”

“Promise”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို လက်မလေးထောင်ပေးတာမို့ သူ့လက်မချင်း မိနိုက်ကာ သူ ကတိစာချုပ်ချုပ်ခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်စီအတွေးတွေနှင့် ကန်ရေပြင်ကို ဘိတ်ဆိတ်စွာ ငေးနေမိကြသည်။

တော်တော်လေးကြာမှ -

“ပြန်ရအောင်လေ”

ဟု သူပြောလိုက်တော့ သူမ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။
ကပ်ခါတလေတော့လည်း မေတ္တာစိတ်ကြောင့် ညာ
ရတဲ့အဖြစ်တွေ ရှိတတ်ပါသည်။

* * *

အခန်း (၈)

ရန်ကုန်ဆောင်း၏ညက နေသာထိုင်သာရုံလေး
အအေး ဓာတ်တို့နှင့် လွမ်းခြုံထားပေမယ့် သူ့အတွက်ကတော့
မလုံ လောက်ပေ။ Aircon တစ်လုံးကို လိုသလို မြှင့်လို့
ရရင်လည်း အကောင်းသာ။

ရုံးဝရန်တာကနေ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်တော့ ကလေး
ငယ်တချို့ ကစားနေကြတာတွေ့ရသည်။

ယုယတစ်ယောက်ကတော့ ဟန်းဆက်လဲထားတာ
မို့ သူ့ဖုန်းအသစ်လေးနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်၊ ဝီဒီယိုရိုက်လိုက်

လုပ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုလာလာရိုက်တာပို့ အော် ထုံတ်နေရသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ် အလိုရှိနေပြီ။

သူ ကောင်းကင်ထက်ကို မော့ကြည့်မိပြီး ပြောရမည့် စကားလုံးတွေကို တန်းစီနေမိသည်။

ခံစားချက်တွေကို ခင်းကျင်းပြလိုက်ရလို့လားမသိ သူ နည်းနည်းတော့ ပေါ့ပါးသွားရသည်။

“မင်း သေချာစဉ်းစားဦးနှော် ကြည့်ညိ။

အချိန်မီသေးတယ်”

သူပြောပြထားလို့ သူမအကြောင်းကို အစအဆုံး သိနေပြီဖြစ်တဲ့ သုခတို့က တားသည်။

“အာ ... အရေးထဲ၊ မင်းကလည်း လာ ဗီဒီယိုရိုက်နေသေးတယ်။ တခြားဟာတွေ သွား ရိုက်ပါကွာ”

“အေးပါကွာ”

ပြောပြီး လမ်းပေါ်ကလူတွေကို သွားရိုက်နေပြန် သည်။

“သူရဲကောင်းဆိုတာ video တွေထဲမှာပဲ ကြည့်လို့ကောင်းတာကွ။ မင်းပြောတဲ့အနေအထား အရဆိုရင် မင်း hero မဖြစ်ဘဲ zero ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်။ ဒီအခြေအနေကိုပဲ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်ကွ။ အဲဒါဆို မင်းအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်ပိုကောင်းလာ နိုင်တယ်။ မရှူးစမ်းပါနဲ့ ကြည့်ညိရာ”

သူသခင်စကားတွေက သူ့နားထဲမရောက်ပေ။

သူခတို့ ပြောတာ သူ့အတွက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့တွေး နေတာက သူမအတွက် ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ ... မင်းပြောသလို လုပ်ကြပါပြီ တဲ့ကွ။ မင်း အမှန်တရားကို ဘယ်လောက်ကြာ ကြာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ ...

မင်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ။ ကော်ရုပ်က ညာတာကို အရမ်းမှန်းတယ်ဆို။ အခု မင်း သူ့ကို ညာကော့ မလို့လား။”

သူခေါ်စကားတွေက သူ့ရင်ကို တည့်တည့်ထိရတယ်။ သည်။

သိပ်မကြာခင် အချိန်လေးအတွင်းက သူ ခန့်ဘုန်းထွင်ရှိရာဆီသို့ over sea call ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ခန့်ဘုန်းထွင်နှင့်တွေ့တော့ သူ ယောက်ျားချင်းတို့ ပင် ဖွဲ့ခွဲကာ ဒီဘက်က သူ့မ၏အခြေအနေကို သေသေချာချာ ရှင်းပြမိသည်။

တစ်ဖက်ကတော့ သူပြောသမျှကို “အင်း ... ဟင်း” ဆိုသော တိုးလျှပြီး အဓိပ္ပာယ်မှန်းဆရာခက်သည် အသံနှင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။

သူ ခံပြင်းမိပေမယ့် သနားစရာမျက်ရည်တွေနှင့် သူ့မ၏မျက်နှာလေးကို မြင်မိတော့မှ မာနတွေ ဘေးချွေးထွေး လိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ဖက်က လူကြီးလူကောင်းဆန် သောအသံနှင့် သွေးအေးစွာ ပြောလာသော ခန့်ဘုန်းထွင်၏ စကားက ...

“ကိုယ် ဒီမှာလက်ထပ်လိုက်ပြီ ညီ”

တဲ့လေ။

သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ လက်သီးနှင့် နံရံကို ပစ် ထိုးလိုက်မိသည်။

လက်မှ သွေးများစီးလာသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင် ပဲ။

“ခင်ဗျားဗျာ ... ကော်ရုပ်သာ အဲဒီသတင်း သိရင် သေမှာဗျ။ ညနေကတောင် ခင်ဗျား ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း သူ့ဆီ ဘယ်လိုရောက်လာလဲမသိဘူး အသေခံစားနေရတာဗျ။ အဲဒါ ... ခင်ဗျား သိလား”

“ကိုယ်လည်း ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ အခြေ

အနေတစ်ခုကြောင့်ပါ ညီ”

“အကြောင်းပြချက်လား”

သူကတော့ ဒီဖက်မှာ သေလောက်အောင် ဆူညံ
ပေါက်ကွဲနေခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်ကတော့ သွေးအေးရက်စက်
စွာပင်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ညီ၊ ကိုယ်က အခုအရေး
ကြီးတဲ့ meeting တစ်ခုရှိနေတယ်။ ကိုယ် meeting
ပြီးတော့မှ ညီဆီ ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။ အဲဒီတော့မှ
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အိုကေ ... ဒါနဲ့ ညီနာမည်
က”

“မင်းကြည်ညို”

စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့ထားပေမယ့် သူထေ
သံ အနည်းငယ်တော့မာသွားသည်။

“ကိုယ် မြန်မာပြည်မှာရှိနေတုန်းကတော့
ညီနာမည်ကို ကော်ရင်ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မကြား
မိခဲ့ဘူးနော်။ ကော်ရင်နဲ့ ညီက”

တစ်ဖက်လူက စကားကြွယ်သောသူပီပီ ခေါင်းစဉ်
တပ်ဘဲ သူလိုရာကို မေးနေသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီကမ္ဘာမှာ ကော်ရင်ကို
အချစ်ဆုံးသူပဲ”

ဟု စိတ်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိသည်။

တကယ်တမ်း လက်တွေ့ထွက်ကျလာတာက -

“သူငယ်ချင်းတွေပါ”

တဲ့လေ။

“ဪ ... ကော်ရင်အပေါ်တော့ ညီက
တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်နော်။ အို
ကေလေ ... ကိုယ် ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။ Bye
...”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတော့ သူ ခူးနှစ်ဖက် ညွတ်
ခွဲသွားရသည်။

သွားပြီ။ သူ ဒီအခြေအနေကို သူမကို အမှန်အတိုင်း
ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆံပင်တွေထဲ ထိုးဖွရင်း စဉ်းစား
သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခြေအနေကို လှမ်းအကဲခတ်ပြီး
ထလာကာ သူ့ကိုထူသည်။

“သူခ ... ဝိုင်းတည်ကွာ၊ ငါ အရက်
သောက်မှရမယ်”

သူ့စကားအား သုခက ယုယကို ခေါင်းတစ်ချက်
ဆတ်ကာ မျက်ရိပ်ပြလိုက်တာကိုတော့ သူ သတိမထားမိ
လိုက်ပေ။

ယုယကတော့ ဖုန်းကိုကလိနေရာကနေ သုခကို
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူကတော့ ခေါင်းကို လက်နှင့်ထိုးဖွရင်း မျက်စိ
စုံမှိတ်ကာ အံကြိတ်ပြီး ခံစားချက်တွေကို မျိုချတုန်း။

ညဟာ သူ့အတွက် ခါးသက်နေဆဲ။

ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ သုခ။ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းတို့
နှစ်ယောက် နှုတ်လုံဖို့ပဲ”

သူ့စကားသံက တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာ ပီသပြတ်သား
ဗွာ။

သူ့စကားအဆုံး သုခကော ယုယပါ နှစ်ယောက်လုံး
သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ ကိုယ်စီချသည်။

သေချာသည် ဆောင်းညဆိုပေမယ့် ဒီညကတော့
သူတို့သုံးယောက်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်တော့ အပူချိန်တွေ

အရမ်းမြင့်နေသည်။

“ငါတို့ကိုတော့ စိတ်ချပါကွာ။ အဲဒီ ခန့်ဘုန်း ထွဋ်ဆိုတဲ့ဘဲက မင်းပြောတာတွေကို သဘောတူ ပါမလား”

ယုယ၏အမေးကြောင့် သူ ရင်မောသွားသည်။
ကောင်းကင်ထက်က ညဉ့်ဂုဏ်တစ်ကောင်က ‘ဝီး’ ခနဲအော်သွားသည်။

နားထဲမှာ သူမ၏ပုံရိပ်တွေသာ ကြီးစိုးနေသည်။

“ဒါကတော့ ရအောင်ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ တောင်းပန်ပြီး ပြောကြည့်မယ်ကွာ။ မရရင် နောက်ဆုံး ဒူးထောက်ပြီးပြောသင့်ရင် ပြောရ မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မင်း အဲလောက်တောင် ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကော်ရုပ်ရဲ့အပျော်တွေက အချိန်ဘယ်လောက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်ထားလဲ ကြည့်ညိ။ အခြေအနေမှန်ကို ကော်ရုပ်သိသွားတဲ့

တစ်နေ့ကျရင်ဆိုတာမျိုးရော မင်း တွေးထားလား။

အဲဒီအခါကျရင် မင်းဟာ ခပ်ဆိုးဆိုး ဝီလိန် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ဝင်ရမှာနော်။ ငါ ကြားဖူးတယ်ကြည့်ညိ။ လူသတ်တာခြင်းအတူတူ တောင်မှ တစ်ချက်တည်း ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာ အပြစ်သိပ်မကြီးဘူးကွ။ အေး ... တအိအိနဲ့ ညဉ့်ပြီးမှ သတ်တာဆိုရင် အပြစ်ပိုကြီးတယ်။ တမင်တကာ နာကျင်စေမှုပါ ပါသွားပြီ”

“နီမှာ သုခ ... မင်း ချယ်ရီကို ဘယ်လို ချစ်လဲတော့ ငါ မသိဘူး။ ငါ ကော်ရုပ်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်ကတော့ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက်မထားခဲ့လို့ အေးချမ်းတယ်။ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ကော်ရုပ် အတွက် ပေးဆပ်ရပါစေ၊ ငါ့ရဲ့ပေးဆပ်မှုကြောင့် ကော်ရုပ် တစ်စက္ကန့်လောက် ပျော်သွားခဲ့ရင် တောင် ငါကျေနပ်တယ်။ ကော်ရုပ်သာ ပျော်မယ် ဆိုရင် အဲဒီပျော်နေချိန်တွေ ကုန်မသွားအောင်

ငါက နောက်ကနေပြီး အချိန်တွေ ထပ်ထပ်တိုးပေးနေချင်တာ။ အဲဒါ ငါ့အချစ်ပဲ။ တစ်ချိန် ငါ့အချစ်သမိုင်းကို ငါပြန်ကြည့်တဲ့အခါ အမှားပြင်ဆင်ချက်မရှိစေချင်ဘူး။ ငါ့အချစ်အတွက် ငါ လိပ်ပြာလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ ဘယ်ခေါင်းစဉ်အောက်ပဲ ဝင်ရဲ့ဝင်ရ ငါ့ရင်ကော့ပြီး ပြုံးပြီး ကြီးဝင်နိုင်တယ်”

“-----”

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်သံဟာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

Screen တွင်ပေါ်လာသော နံပါတ်က သူမထံမှ-

“၅။”

ဆိုပြီး တိတ်တိတ်နေရန် သူ ဟိုနှစ်ကောင်ကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကော်ရပ်မအိပ်သေးဘူးလား”

“အင်း... အိပ်မပျော်ဘူး ကြည့်ညိုရယ်။”

ကြည့်ညို မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလားဟင်”

သူမ၏ တုန်ယင်လှိုက်မောလာတဲ့ အသံလေးကြောင့် နှလုံးသားမှ စစ်ခနဲ နာကျင်သွားရပြန်သည်။

အခြေအနေမတူပေမယ့် ထိုညက သူ့ရော သူမပါ နှစ်ယောက်လုံး အချစ်အတွက် ပူလောင်နေကြရသည်။

“ခေါ်မရသေးဘူး ကော်ရပ်ရ။ လိုင်းတွေက သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ Oversea call ဆိုတော့။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရအောင်ဆက်မှာပါ။ ညဉ့်နက်နေပြီ ကော်ရပ် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါနော်”

သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်ဖွဖွလေး ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရဘူး ကြည့်ညို။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနဲ့ မွန်းကျပ်လာလို့ ကြည့်ညို အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်မရလို့ ဂီတာတီးနေတာ”

သူ မုသာဝါဒဝတ်ရုံ ဆွဲခြံရင်း ဖြေလိုက်သည်။
သူမဘက်ကက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ -

“ကြည်ညို ... ကျွန်မကို ဂစ်တာတီးပြ”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာလာသည်။
သူ မငြင်းမိပါ။

ဂစ်တာကိုယူကာ ဝရန်တာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
ဖုန်းကို ဂစ်တာနှင့်အနီးဆုံးတွင်ထားရင်း သူမအတွက်
သီချင်းဆိုပြလိုက်သည်။

ကောင်းကင်က လမင်းကြီးကသာနေတာမို့ ရာဇဝင်
ထဲက ‘ဥတေန’ စောင်းသမားလေးကို ကိုယ်ချင်းစာမိသွား
သည်။

သီချင်းဆုံးသွားတော့မှ သူမကိုချော့ပြီး အိပ်ခိုင်းရ
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြည်ညို။ ကြည်ညို
က ကျွန်မအတွက် ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် အသုံးဝင်
တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ သိလား ...။

အင်း ... ကျွန်မအိပ်တော့မယ်၊ ရှင်လည်း
အိပ်တော့လေ”

သူမဘက်က ဖုန်းချသွားပေမယ့် သူမကတော့ ဖုန်း
ကို တွေ့တကြီးကြည့်ပြီး ဂစ်တာကြီးပိုက်ကာ မျက်ရည်တွေ
ဝဲနေဆဲ။

ပြောသော သူမအပြောလေးကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ... စိမ်းပြာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပနေသော မွေးနေ့ရှင်အရုပ်ကလေးကို သူ ငေးနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ကြည်ညိုရေ့ ရှင်တို့မလာသေးလို့တဲ့ ကော်ရုပ်က birthday cake ကိုတောင် မလိုသေးဘူး”

“ကဲ ... လာ လာ ကိတ်လိုရအောင်”

“ဟဲ့ ကြည်ညို ... သူငယ်ချင်းတွေကို လည်း ခေါ်လေ”

“အို အို”

သူက သုခတို့ကို လက်ဖျောက်တီးကာ တမင်ပင်ခွေးလေးတွေခေါ်သလို ခေါ်လိုက်သည်။

ဒါကိုယုယက ခွေးလေးလို လက်ကလေးကုတ်ကာ ဖင်လေးတွန့် (အပြီးနဲ့သလို) ပြီး “အိအိ” ဟုအော်ကာ -

“အဟဲ ... မွေးနေ့ရှင်ကို အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

အခန်း (၉)

“ကြည်ညို ... လာလေ။ ကော်ရုပ်ရေ့ ကြည်ညိုတို့ ရောက်လာပြီ”

ရွှေရည်၏စကားမသုံးခင်မှာပဲ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် သူတို့ဘေးနားရောက်လာသည်။

“ကြည်ညို ... ဘာလို့နောက်ကျတာလဲ။ ဒီမှာ ကျွန်မက မျှော်နေတာကြာပြီ၊ လည်ပင်းတောင် ... တော်တော်ရှည်နေပြီ”

သူ့ကို ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးဖွဖွထိုးရင်း

ဟု ဆိုကာ သူမအနား တိုးကပ်သွားတာနဲ့ သူမ ရုတ်တရက် လန့်သွားကာ သူ့အနားတိုးကပ်လာသည်။
 လန့်လည်း လန့်ချင်စရာ။
 ဒင်းက ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး သူမ ရင်ခွင်ထဲ တကယ်ပင် တိုးဝင်တော့မည်ပုံနှင့်လေ။

“စနေတာပါ ကော်ရုပ်ရဲ့ ဒီကောင်တွေက အဲလိုပဲ ပျော်တတ်တယ်လေ။ ကဲ ... သုခ မနောက်ပါနဲ့တော့ကွာ။ မင်းရုပ်ကြီးနဲ့ အတည် ပေါက်ကြီးနောက်နေတော့ ဒီမှာ ကော်ရုပ်က လန့်နေပြီကွ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက လက်မောင်းကို လှမ်းဆီဆီ ရင်း မျက်စောင်းလေးထိုးကာ -

“အို ... ကြည်ညိုကလဲ၊ အားနာစရာ ဟယ်”

ဟု တိုးတိုးလေးပြောလာသည်။
 အိမ်ထဲတွင် လူသိပ်များများမရှိပါ။ အဲဒီသိပ်များများ

မရှိသောမျက်လုံးတွေက သူနှင့်သူမကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြတာကို သူ သတိထားမိသည်။

“ကဲ ... ကိတ်လိုးရအောင်၊ လူလည်း ခုံပြီ ဆိုတော့”

ရွှေရည်စကား မဆုံးခင်မှာပင် သူမက သူ့လက်ကို ဆွဲကာ ကိတ်ရှိရာသို့ သွားဟန်ပြင်တာနဲ့ -

“ခဏလေး ကော်ရုပ်”

“ဘာလဲ ကြည်ညို”

သူက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော နက်ပြာရောင် ဘူးလေးကို သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကော်ရုပ်အတွက် လက်ဆောင်”

“ဖွင့်ကြည့်မယ်နော်”

ဘူးထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသောပစ္စည်းလေးကို သူမ ကိုင်ကြည့်ပြီး -

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ၊ ဖုန်းမှာချိတ်တဲ့

key chane လေးမှတ်လား”

မြားနတ်မောင်ရုပ် သေးသေးလေးကို သူမ သဘော
အကျကြီးကျနေသည်။

ပြီးတော့ သူ့အနားကပ်လာကာ သူ့ပါးလေးကို
လိပ်သွဲရင်း -

“ရှင် သိပ်တော်တာပဲ”

ဟုပြောလေသည်။

သူ့ရင်ထဲ မုန်တိုင်းထန်သွားရပြန်သည်။ မွေးနေ့
ကိတ် လိုးပြန်တော့လည်း -

“ဟဲ့ ကော်ရုပ် ... အဲဒီ ဦးဦးဖျားဖျား
ဖယ်ထားတဲ့ကိတ်မုန့်လေးက ဘယ်သူ့အတွက်
လဲ”

တစ်ယောက်က သူမဖယ်ထားသောကိတ်မုန့်ကို
ကြည့်ရင်း မေးလာသည်။

“ဟယ် ... ရှင်တို့ကလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

ဒီအဖြေကို သူ့သိထားပြီးသားပါ။ သူ့အတွက်
အဆန်းလည်းမဟုတ်တော့။

ဒါပေမဲ့ ... ဒီအဖြေကို တစ်ခါကြားတိုင်းမှာ သူ
ကျဉ်စက်နဲ့ အတိုခံရသလို ကျဉ်ကျဉ်သွားရသည်။

သူ့ခတို့ လှမ်းကြည့်သောအကြည့်တွေကို သူ
ရင်မဆိုင်ရဲတာမို့ ခေါင်းကို အသာငုံထားလိုက်သည်။

ခေါင်းငုံထားတာတောင် သူမ၏ခြေဖျားလေးတွေကို
ငေးနေမိသည်။

“ကြည်ညို”

သူမ၏ခေါ်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။
သူ့ပါးစပ်နားထိ မွေးနေ့ကိတ်လေး ခွံ့ကျွေးနေတာ

နဲ့ သူ ရင်တွေခုန်ကာ လူက ချွေးတွေပျံ့ပြီး လေဟာနယ်ထဲ
ချောက်နေသလို ခံစားရသည်။

“ပါးစပ်ဟလေ”

သူမက ပြုံးပြီးလေးပြောလာတာမို့ သူ ပါးစပ်ဟပေး
လိုက်သည်။

သူ့ကိုခွံ့ပြီးတော့ သူမက အားလုံးကို မွေးနေ့ကိတ်
လိုက်ခွံ့နေသည်။

သူ ပျော်ပါသည်။

မွေးနေ့ပွဲမှာ မရှိတဲ့လူကလွဲပြီး သူမ ဂရုစိုက်ဆုံး သူက သူလေ။

“ဪ ... ကြည်ညိုကို ပြောခဦးမယ် သိလား။ မေ့နေတာ။ ဒီနေ့ ကျွန်မ မောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြန်ရပြီ သိလား။ မောင့်ဆီက birthday wish ရတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်တာပဲ သိလား။ အဲဒါ ... ကြည်ညိုကူညီပေးလို့”

“ဪ”

ပျော်ရွှင်နေတဲ့သူမ၏စကားကြောင့် သူရင် ချမ်းမြေ့ ရပါသည်။

“ခဏနော် ... ကြည်ညိုကို ကြားခဦးမယ်”

သွက်လက်စွာ သူမက ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ တွင်တော့ laptop လေးကိုင်ကာ ရောက်လာသည်။

သူခ၊ ယုယနှင့် လူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ သည်။

laptop လေးပေါ်မှာ သူမရဲ့ လက်ချောင်းလေး တွေ သွက်လက်စွာ ရွှေလျားနေသလို ပါးစပ်ကလည်း တ တွတ်တွတ်နှင့် သူ့ချစ်သူအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေရှာ သည်။

သူမကို တိတ်တိတ်လေးငေးရင်း သူရင်ထဲမှာ အတွေးတွေ စိုးမိုးလာသည်။

သူမဟုတ်သည့် အခြားလူတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ် နိုးပြီး သစ္စာရှိနေတဲ့ သူမ၏အချစ်စိတ်ဟာ တစ်ဆိတ်တော့ လေးစားစရာကောင်းလွန်းနေသည်။

စောစောက ... ဧည့်သည်တွေကလည်း စား သောက်ပြီး အလျှိုလျှို သူမကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွား ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်နှင့် ရွှေရည်သာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သူမပြောသမျှ ပြသမျှကို တအံ့တဩဟန်တွေနှင့် သူတို့စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေရသည်။

“ဟယ် ... မေ့နေတာ၊ ကြည့်စမ်း ... မနေ့က မောင်နဲ့ online မှာဆုံဖို့ သိန်းထားတာ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

သူ ရုတ်တရက် ဆံပင်တို့ ထောင်တက်သွားသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိတော့ ... သူတို့ဆုံး ယောက်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက် ပိကြသည်။

“ဟာ ကြည့်ညို ... ငါတိုတိုက်ခန်းကို သော့ပိတ်ခဲ့တာလေ။ အယ်ချုပ်က အပြန်နောက် တစ်ပတ် ဂျာနယ်မှာထည့်ဖို့ ဆောင်းပါးတွေ လာပေးမယ်လို့ စောစောက ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ထား တယ်ကွ။ ငါမေ့နေတာ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း အခုမှပြောရသ လားကွာ။ ပြဿနာပဲ၊ အခုလောက်ဆို သော့ပိတ် ထားတဲ့ရုံးရှေ့မှာ ဒေါသကုမ္ဘာရ ပီးဟုန်းဟုန်း

တောက်နေလောက်ပြီ”

အမြွှာနှစ်ကောင်က အတွဲညီသော လူ့ရွှင်တော် တွေလို အခံအအုပ်ညီစွာ ပြောနေတာမို့ သူမက အလိုက် သိစွာနှင့်။

“ကြည့်ညိုတို့ အလုပ်ရှိသေးရင် ပြန်လေ။ နောက်မှ မောင်နဲ့ကြည့်ညိုတို့ကို မိတ်ဆက်ပေး မယ်။ ကြည့်ညိုမှာ facebook account ရှိလာ။ မောင့်ကို လှမ်းပြီး add ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“ကျွန်တော် facebook မသုံးဘူး။ ကွန် ပျူတာကို ကျွန်တော်က အလုပ်အတွက် website တွေရှာတဲ့အခါပဲ သုံးဖြစ်တာပါ”

“ထင်တယ် ... ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင် အခုထိ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ”

သူမက ပြုံးပြုံးလေး ပြောလာတာကို ယုယက -

“ဟုတ်တယ် ကော်ရုပ်ရေ ... IT ခေတ် ကြီးထဲမှာ ဒီကောင်က ဆက်သွယ်မှုဓနိယာပြင်ပ

ရောက်နေတာလေ ... ဟား ဟား”

သူမက သူတို့ကို လှေကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး အခန်းထဲပြန်သွားသည်။

သူ နာရီကိုခုံကြည့်လိုက်ပြီး -

“သေစမ်း”

“ဟာ ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ကို စောင့်ဦးကွ”

“သော့က ငါ့သိမှာကွ”

သူ လှေကားတွေအားလုံး ခုန်ကျော်ဆင်းပြီးမှ သုခအသံကြောင့် တီခနဲရပ်ကာ -

“ပစ်ပေးကွာ”

သုခပစ်ပေးသောသော့ကို သူ ဖမ်းယူပြီး ဟိုနှစ်ကောင်ကို မစောင့်တော့ဘဲ အပြေးအလွှား ရုံးကို ပြန်ခဲ့ရသည်။

လှည့်တန်း၏ညနေခင်းက ပွဲတော်တစ်ခုအလား စည်ကားနေသည်။

ထိုညနေထဲတွင် ဆင်စလူးစိန်နေသော ကောင်လေး ဘစ်ယောက် ဟိုတို၊ ဒီတိုက်နှင့် ပြေးလွှားနေသည်။

မကျေမနပ် ရေရွတ်သံတွေကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ ပြေးနေဆဲ။

သေးလို့ပါ။ ပြောပါဦး... ဒါနဲ့ ကော်ရုပ်နဲ့ကြည့်ညါ
က ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုတွေ့ခင်သွားကြ
တာလဲ”

“မောင်က သဝန်တိုနေတာလား”

“ဆိုပါတော့၊ မောင်ချစ်သူနားမှာ ရွယ်တူ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ဘယ်
ယောက်ျားကမှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီး
တော့... မောင်က အဝေးမှာနေရတာလေကွာ”

“အာ ... မောင်ကလည်းကွာ။ ကော်ရုပ်
အတွက်ကတော့ မောင်က အဝေးမှာ မဟုတ်ဘူး
သိလား။ ကော်ရုပ်နှလုံးသားမှာ အမြဲရှိနေတဲ့
လူလေ။ ကြည့်ညါနဲ့ကော်ရုပ်က ရိုးရိုးသာသား
ခင်ကြတာပါ။ ကြည့်ညါက အရမ်းရိုးသားတာ
မောင်ရဲ့။ ကော်ရုပ်တို့ကိုလည်း ပြန်အဆက်
အသွယ်ရအောင် သူပဲ ကူညီခဲ့တာပဲလေ။ အထင်
မလွဲနဲ့နော် မောင်”

အခန်း (၁၀)

“မောင် ကြည့်ညါက အရမ်းခင်စရာကောင်း
တယ် သိလား။ မောင်ပြန်လာရင် သူနဲ့မိတ်
ဆက်ဖေးဖယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကော်ရုပ်လေးရယ်”

“မောင် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်။
ပြန်ပြန်ပြန်လာပါတော့။ ကော်ရုပ် လွမ်းလှပြီ”

“ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ။ မောင်လည်း ကော်ရုပ်
ကို သတိရပါတယ်။ ဒီမှာအလုပ်တွေ မပြတ်

“ဟုတ်ပါပြီကွာ”

“ကော်ရှပ် မောင်နဲ့ ဖုန်းပြောချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ မာမိကရှိနေတော့ မောင် မလွတ်လပ်လို့ပါကွာနော်။ ဒီတစ်ခုတော့ နားလည် ပေးကွာနော်”

“မောင်ရယ် ... ကော်ရှပ် မောင်ကို အမြဲ နားလည်ပေးခဲ့တာပဲဟာ”

သူ့လက်ချောင်းတို့သည် computer keyboard ပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် တုန်ယင်နေကြသည်။

သို့မှပေမယ့် screen ပေါ်တွင် နောက်ထပ်ပေါ်လာ သော သူမထံမှစာသားတချို့ကို သူ့မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် တော့ သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုက်မောနစ်ဆို့လို့။

“မောင်က ကော်ရှပ်ရဲ့နလုံးသား။ ကြည့် ညှိက ကော်ရှပ်ရဲ့အရိပ်။ ဩော် ... အရိပ်ဆိုလို့ မောင် အထင်မလွဲနဲ့ဦးနော်။ ဒီလိုမောင်ရဲ့ ... အရိပ်ဆိုတာ နေရောင်အောက်မှာ ရှိနေမှ ပေါ်

ထွက်တတ်တာမျိုးလေ။ နေရောင်အောက်မှာ ဆိုတော့ ပူလောင်နေရတာပေါ့မောင်။ အဲဒီလို ပူလောင်နေရတဲ့အခါမျိုးမှာ ကော်ရှပ်ဘေးမှာ သူက ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ် ...။

ဥပမာ မောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းတွေ ကော်ရှပ်ကြား ရတဲ့အခါမျိုးမှာပေါ့ မောင်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သူပဲ ကော်ရှပ်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး မောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တာ လေ။ တကယ်တော့ ကြည့်ညှိက မိတ်ဆွေ ကောင်းတစ်ယောက်ပါ မောင်ရယ်”

အရိပ်တဲ့လား ကော်ရှပ်ရယ်။

သူ ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်စတွေကို ဘေးနားတွင် ကြည့်နေသော ယုယနှင့် သူ့မ မရိပ်မိအောင် မျက်လုံးကို အသာ လက်နှင့် ရှိတ်ပွတ်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုဝင်သွားသလို လုပ်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့... စာရိုက်ဖို့ keyboard ပေါ် လက်တွေ့ကို ဖြန့်ကျက်ရင်း ခေါင်းထဲကစကားလုံးတွေကို စီနေရပါသည်။

ဒီနေ့အဖို့တော့ သူ့ရင်ဘတ်မွန်းကျပ် ရင်နာနေရဦးမို့ အနားပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

မနက်ဖြန်များစွာ သူ့အတွက် နာကျင်ဖို့ ရှိသေးတယ်လေ။

အားတင်းထားစမ်းပါ မင်းကြည်ညိုရာ။

သူ သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဒါကိုပဲ သူမကတော့ ကလေးဆန်စွာ ကျေနပ်ပုံမရပါ။

မတတ်နိုင်၊ သူ့ရင်တွေ အောက်စီဂျင်ပြတ်နေပြီး

ဒီလို အလက်ရှူမှားလောက်အောင် မွန်းကျပ်နေတဲ့

ခံစားချက်ထဲကနေ သူ ခဏတော့ ရုန်းထွက်မှဖြစ်တော့မှာပါ။

“မောင်... ကော်ရုပ် မောင့်ကိုသိပ်ချစ်

တယ်နော်။ ဪ... မောင် အဲဒီမှာ အရမ်းအေးလားဟင်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

သူပြုံးလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သူ့သိပ်ပြောချင်နေသော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ပြောခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

“မောင်လည်း ကော်ရုပ်လေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ။ မောင်... အလုပ်လုပ်ရတော့မှာမို့ bye”

Logout လုပ်ပြီးတော့မှ သူ ပစ်စလက်ခတ် လှဲချပစ်လိုက်သည်။

လူက နုံးချီနေသည်။

မျက်နှာကြက်ထက်က တင်တင်လည်နေသော ပန်ကာ

အိုကြီးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

အနာဂတ်တွင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ။

သူမှားလား။ မှန်လား။

ဟဲ့။

ယုယနှင့်သူခက သူ့ဘေးတွင် ဝင်လှဲကြသည်။
သူ ဝဲမကြည့်မိဘဲ ပန်ကာကိုသာကြည့်ရင်း သူ
ကိုယ်ထဲ ခောစောက ဝင်ပြီး ပူးကပ်နေသော ခန့်ဘုန်းထွဋ်
ဝိညာဉ်ကို ခွာထုတ်နေမိသည်။

“မင်းအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘေးနားက ငါတို့
တောင် အသက်ရှူကျပ်လာတယ် ကြည့်ညိုရာ”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းသွားနေတဲ့လမ်းက
ရှေ့မှာ ချောက်ခံနေတဲ့ တစ်လမ်းသွားလမ်းမ
ကြီးလိုပဲ။ လမ်းဆုံးသွားရင်လည်း ချောက်ကြီး။
အဲ ... 'ဂ'ငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ရင်လည်း မဖြစ်။
ဟူး ... ရင်လေးတယ် ကြည့်ညို”

ယုယနှင့် သူ့ပြောလာသောစကားတွေကို သူ
ပြန်လည် မချေပမိဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ကော်ရှပ်က အဲဒီ ခန့်ဘုန်းထွဋ်ဆိုတဲ့ခနဲ
ကို သိပ်ချစ်မှန်းသိရလေ ငါကတော့ ဒီကောင်
ကြီးအတွက် စိုးရိမ်လေပဲ။ သိများသွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့

အတွေ့၊ တွေးမိရင် ငါတော့ ကြက်သီးထမိတယ်။
ကြည့်ညို အခြေအနေတွေ သိပ်မဆိုးဝါးခင် မင်း
ကော်ရှပ်ကိုအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား
ကွာ”

“အေးကွာ ... ငါလည်း တစ်ခါတလေ
ဒီကောင်ကြီးအစား ရင်မောလွန်းလို့။ ဒီကောင်
မသိအောင် ကော်ရှပ်ဆီသွားပြီး အမှန်အတိုင်း
ရှင်းပြလိုက်ချင်မိတယ်”

သူခ၏စကားကြောင့် သူ ငြိမ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ
ထထိုင်ကာ သူ့လက်လည်း သူခ၏အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုပ်မိ
လျက်သာ။

“သူခ ... မင်း အဲဒီလိုလုပ်တဲ့နေ့ ငါ
မင်းကိုသတ်တဲ့နေ့ပဲနော်”

“အာ ... ငါက သဘောပြောပြတာပါကွ”

ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် သူခက ပျာပျာသလဲ
ငြင်းရှာသည်။

ထိုအခါမှ သူ သတိဝင်လာကာ ...

“Sorry ကွာ သုခ၊ ငါ စိတ်တွေ လွတ်
သွားတယ်”

သူပြောပြီး ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ယုယနှင့် သုခကတော့ မျက်လုံး
ပိုင်းလေးတွေနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေလို တိမ်မည်းတွေက
သူနှင့် ကော်ရုပ်၏ခေါင်းပေါ်တွင် မြူးတူးပျော်ပါးနေကြ
သည်။

တိတိကျကျဆိုရလျှင် မလှပသော ညနေခင်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

သူ သူမကို တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ
အသံတို့က ထွက်ကျမလာခဲ့ပေ။

သူမ မျက်ဝန်းတွေက လေတစ်ချက်အဝေ့တွင်

မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသလို သူ့ကို နာနာကျည်းကျည်းကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အခုအချိန်တွင် သူမသာ နဂါးတစ်ကောင်ဆိုရင် အဲဒီမျက်လုံးတွေကြောင့် သူ ပြာမှုန်တောင် မကျန်အောင် လောင် ကျွမ်းသွားနိုင်ပါသည်။

ကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပဲ သူမသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာကာ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာခဲ့သည်။

ချစ်ရသူ၏မျက်ရည်တွေကိုတော့ သူ ရင်နာစွာနှင့်ပဲ ငေးနေမိခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ ...

သူမက နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ကာ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ သွန်ဘေးမှ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ငိုကာ ပြေးထွက်သွားသော

သူမ။

ဘေးက အရှိန်နှင့်မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီး

“ကွီ”

ဘရိတ်အုပ်သံ။

သူ မကြည့်ရဲတော့တာမို့ မှက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ ကြိုးအော်လိုက်မိသည်။

“ကော်ရုပ်”

“ဖိုး ... အဟွတ် အဟွတ် သေတော့မှာပဲ

ကြည့်ညီရ”

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ သူက ယုယ၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားတာမို့ ယုယတစ်ယောက် သူ့လက်ထဲတွင် လျှာထွက်ပြီး သီးနေသည်။

သူ ယုယလက်ထဲက အအေးဘူးကို ယူကာ သောက်လိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရသည်။

ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အိပ်မက်။

“ဟီး ... ဆောရိုးကွာ၊ ငါ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်မိသွားတာ”

“အေး ... ယောင်လို့သာပဲ။ ငါလည်း

သေတော့မယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ... အိပ်မက်
မို့လို့၊ ငါက မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးတာများလား
လို့။ ဟူး ... ကြည်ညိုရာ”

“ဆောရီးပါကွာ ... မင်းကလဲ”

“ဟေ့ကောင်သုခ ... မင်းက ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ”

ရှုံ့မဲ့ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်နှင့်
သုတ်နေသော သုခကို သူ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ မင်းက ဒီကောင် လည်
ပင်းကို ထည့်တာ။ သူ့ပိုးစပ်ထဲက အချိုရည်
တွေက ငါ့မျက်နှာဆီကို ခုန်ထွက်လာတာပေါ့”

“ဟ ... ငါလည်း လန့်သွားတာပေါ့”

သုခတစ်ယောက်ကတော့ ဘေစင်ဆီသွားပြီး
တဝန်းဝန်းနှင့် မျက်နှာသစ်နေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

လှည်းတန်း၏ညနေခင်းသည် ဆူညံစွာ စီးဆင်း
နေခဲ့သည်။

လူတွေကလည်း ဈေးဝယ်ခြင်းထက် ပါလာသော
ပိုက်ဆံလေးနှင့် အစီအစဉ်တကျ ဘယ်လိုဝယ်ခြမ်းရပါလို့
တွေးနေသည်ပုံနှင့် အသက်မဲ့သူတွေလို လမ်းလျှောက်နေ
ကြတာက ပိုများလိမ့် မည်ထင်သည်။

“ကြည်ညို ... လာလေ”

ကျပ်ညပ်နေသောလူတွေကြားထဲ မကြာခဏ

သူမနှင့် ပြတ်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ သူမက စောင့်ခေါ်နေတာ ဖြစ်သည်။

သူမကတော့ စိတ်ပြန်သူတစ်ယောက်မို့ တစ်ဆိုင် ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် သိုးသိုးသွက်သွက် ခြေလှမ်းလေးတွေ နှင့် ဝယ်ခြမ်းနေသည်။

သူ့မှာသာ သူမကို ဝီအောင် မနည်းလျှာထွက် မတတ် လိုက်နေရသည်။

လူတွေကို ရှောင်နေရသည့်အပြင် သူမ၏ တစ်ပတ် စာအတွက် ဈေးဝယ်ခြင်း အစီအစဉ်အရ ဆွဲခြင်းကြီးကို လည်း ကူဆွဲပေးထားရသေးသည်။

ချစ်သူအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာလေး။

“မောနေပြီလား ကြည်ညို၊ ပြီးရင် ...

အအေးတစ်ခုခု သောက်မယ်နော်။ သိပ်မကျန် တော့ပါဘူး။ ပြီးလုပါပြီ ... ရှင့်ကို အားနာလိုက် တာ”

သူမက အိမ်မှရေးမှတ်လာသော ဈေးစာရင်းလေးကို

ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

“ရပါတယ် ... ဖြေးဖြေးပဲ ဝယ်ပါ”

ဈေးဝယ်ပြီးတော့ အအေးဆိုင်တစ်ခုတွင် အအေး သောက်ကြသည်။

အအေးသောက်ရင်းမှ ...

“ကြည်ညို ... ကြည်ညိုမှာ သဘောကျတဲ့ ဝိန်းကလေး တွေ့ခဲ့ရင် ကျွန်မကို အရင်းဆုံးပြရ ပယ်နော်။ ကျွန်မသဘောတူမှ ကြည်ညိုကြိုက် ရမယ်နော်”

“ဟား ဟား”

ကလေးဆန်စွာပြောလာသော သူမကို သူ သဘော ကျစွာကြည့်ရင်း အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ကျွန်မက အတည်ပြော နေတာကို ဒီခေတ်ကြီးက လွယ်တာကို မဟုတ် ဘူး”

သူမက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း စူပုတ်ပုတ်လေး

လုပ်ကာ ပြောသည်။

သူမ စိတ်တိုလာရင် ပါးလေးကို လေနှင့်ဖောင်း နေအောင် အကြာကြီးလုပ်ထားကာ ဘာစကားမှ မပြော တော့ပေ။

သူမ၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို သူမြတ်နိုးစွာ ငေးရင်း ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ကျွန်တော်က စ တာပါ”

“ဟယ်”

စကားပြောနေရင်းမှ သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်နှင့် လက်ကနာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ -

“မောင်နဲ့ online မှာချိန်းထားတယ်။ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ မောင်က အလုပ်များတဲ့ သူဆိုတော့ မောင်အားတဲ့အချိန် ခဏလေးအတွင်း မှာ တွေ့ရတာမို့ ပြန်ရအောင်နော်”

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး သူတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်လမ်းတွင်လည်း သူမ ခြေလှမ်းတွေ နောက် ကို သူ အတော်မီအောင်လိုက်ရသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်တော့ သူမသည် သူ့ဘေးတွင် ရှိနေတာကိုတောင် မေ့လျော့နေသည့်အလား သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပါ။

သူမကို သူမတို့အခန်းအထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး သူ နှလုံးသားကို ဝတ်ရုံတစ်ခုလဲကာ ရုံးဆီသို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေကို ခွကျော်နင်းလျှက်
သူ အပြေးအလွှား တက်လာခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး မနားတမ်းပြေး လာခဲ့ရတာမို့ လူက
မောဟိုက်နေသည်။ ချွေးတွေကလည်း ရေလောင်းထားသလို
ရွဲရွဲစိုလို။

တံခါးဝမှာ ယုယနှင့်သူတို့ကို တွေ့ရသည်။
အင်္ကျီတင်ကောနှင့် ဝင်လာသောသူကိုကြည့်ပြီး

ယုယက -

“ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်း
နောက်က ကျားလိုက်လာလို့လား”

သူ ယုယအပေးကို မဖြေနိုင်ချေ။

လူက လျှာထွက်မတတ် မောဟိုက်နေခဲ့ပြီလေ။

ဒီတော့ ခဏဆိုတဲ့သဘောနှင့် ယုယတို့ကို လက်က

လေးပဲ ကာပြလိုက်နိုင်သည်။

သူခက အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်နေသည်။

ဒီကောင်တွေလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်

လာပုံရသည်။

ဖွင့်ဖွင့်ခြင်း အခန်းက မှောင်နေသည်။

သူတို့မှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိသည်။

အဲဒါက အခန်းတွင် လူမရှိလျှင် မိန်းခလုတ်ကို

ချထားခဲ့ရပါသည်။

အယ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ထားသော စည်းကမ်း

ပါ။

သူက မိန်းခလုတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

သူတင်လိုက်သော မိန်းခလုတ်ကြောင့် အခန်း
အတွင်း မီးပျား လင်းသွားချိန်တွင် သူတို့အားလုံး၏ပါးစပ်
လေးတွေ အံ့သြမှုကြောင့် ဟသွားရသည်။

ပါးစပ်တွေကလည်း -

“အယ်ချုပ်”

ဟု သံပြိုင်ထွက်သွားရသည်။

ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ဖို့အတွက် အယ်ချုပ်မှာ သော့ဖို့
တစ်ချောင်းရှိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

အယ်ချုပ်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ... အကောင်းအတိုင်းတော့မဟုတ်။

မှန်အကြည်ကာတားသော ရုံးခန်းထဲတွင် အယ်ချုပ်
တစ်ယောက် ကြိုးကြိုးကိုင်ပြီး အားပါးတရ ကနေသည်။

ဟနေသော ရုံးခန်းတံခါးအတွင်းမှ အခုတလော
ခေတ်စားနေဦးသာ ဂန်းနစ်တီးလုံးလေးကလည်း ငွှက်ပေါ်
နေသည်။

ကြိုးကြိုးကိုင်ပြီး မြင်းစီးသောကကွက်ကို
ကနေသော အယ်ချုပ်၏အကက PSY ထက်သာသည်မှာ
အမှန်။

“ဟီး ... ဟိတ်ကောင်။ ငါတို့အယ်ချုပ်က

ဒီလိုကျတော့လည်း ကတတ်သားပဲကွ”

သူခက တီးတိုးပြောသည်။

“အေးနော် ... အယ်ချုပ်လည်း သနားပါ

တယ်ကွာ။ သူ့မိန်းမက ချုပ်ချယ်လွန်းတော့

သူလည်း ကလပ်မတက်ရတော့ ရုံးလာပြီး မီး

အမှောင်ချပြီး ကနေတာထင်တယ်။ ရသေ့စိတ်

ဖြေပေါ့”

ယုယု၏ အယ်ချုပ်အပေါ်ထားသော ကရုဏာစကား
အဆုံးတွင် သူ အယ်ချုပ်လက်ထဲမှကြိုးကို သေချာစွာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

တတ်ကြိုးကြိုး။

“အား ... အဲဒါ ကနေတာမဟုတ်ဘူးကွ။

ဓာတ်လိုက်နေတာ။ ဓာတ်လိုက်နေတာကွ”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် သုခတို့နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ
ထ,အော်သည်။

သူ ပိန်းခလုတ်ကိ အပြေးအလွှား ပြန်ချလိုက်
သည်။

ပြီးတော့ ... သုံးယောက်သား အယ်ချုပ်ဆီသို့
အပြေးအလွှား သွားကြည့်ကြသည်။

စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော အယ်ချုပ်၏ဖုန်းက
ဂန်းနှစ်တီးလုံးက ထွက်ပေါ်ဆဲ။

အမှန်က အယ်ချုပ်မိန်းမက ဖုန်းခေါ်နေတာ ဖြစ်
သည်။

အချိန်ကိုက်စွာ လွဲချော်မှုပင်။

အခုတော့ အယ်ချုပ်မှာ ဆန့်ဆန့်လေး။

“အစ်ကို”

သုခက သေခါနီးလူမမာကို နောက်ဆုံးခေါ်သော

အသံလေးနှင့် ခပ်ဆွေးဆွေးလေးခေါ်လိုက်သည်။

အယ်ချုပ်ကတော့ ပြန်မထူးနိုင်ရှာပါ။

ခုထိ အကြောက တစ်ချက်တစ်ချက် ဆွဲတုန်းပင်။

စကားမပြောနိုင်သေးပေမယ့် ယုယလက်ထဲကနေ

သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်နေသော မျက်လုံးတွေကတော့
မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

ဒီနေ့တော့ သေပြီ ဆရာ။

သုခက ရေတစ်ခွက်ပြေးခပ်လာတာကို မဟာ

ပညာရှိ ယုယက -

“ရေတိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဪ ... ခိုက်ထဲမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ
ကျန်နေရင် တော်ကြာ ရေနဲ့တွေ့ပြီး ရှောင်ဖြစ်နေ
မှာစိုးလို့”

ယုယစကားအဆုံး သူနှင့်သုခ ပြိုင်တူ ဒီကောင်
နားရင်းကို ခပ်ဖွဖွကျင်းပေးလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။

အယ်ချုပ်ခမျာ သူတို့လက်ထဲက ရေခွက်လေး
ကြည့်ရင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေပြီလေ။

ရေသောက်ပြီးချိန်တွင်တော့ အယ်ချုပ်အခြေအနေ
တိုးတက်လာသည်။

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်သည်။

ပုဆိုးကို တိုတိုပြင်ဝတ်သည်။

ပြီးတော့ -

“မင်း ယု ခ”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ ငါ့ကို သေအောင်သတ်နေကြ

တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ငါ့ကို ရှောင်တိုက်ပြီး အပျောက်ရိုက်မယ်

ပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

ရဲလေး၏သီချင်းသံစဉ်နှင့် ဖြေတော့ အယ်ချုပ်က
က၊မလိုဖြစ်သွားရသည်။

ယုယပြောသလို ဗိုက်ထဲတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ် ကျန်
နေတာမို့ကြောင့်လားတော့မသိ နှစ်ချက်လောက်တော့ အယ်
ချုပ် တွန့်သွားသေးသည်။

ပြီးမှ ...

“မင်းတို့ကွာ ... ဒီမှာ ဓာတ်ကြိုးပေါက်
နေတာတွေကို ဖာထားလိုက်”

ဆိုပြီး ပျက်နှာနီကြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။

အယ်ချုပ်ထွက်သွားမှ သူတို့ တဝါးဝါးနှင့် အော်ရယ်
မိတော့သည်။

ခဏလေးပါပဲ။ သူ ကွန်ပျူတာရှေ့ ဝရုန်းသုန်း
ကားနှင့် ပြေးရတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ကွန်ပျူတာ screen ကိုကြည့်နေသော သူမျက်ဝန်း
တွေဝေဝါးလာသည်။

Keyboard ဘေးမှ ကော်ဖီခွက်က အေးစက်
နေခဲ့ပြီ။

သူခပြုတ်ပေးသော ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကလည်း
စားချင်စရာမရှိတော့အောင် အေးစက်ပွယောင်းနေခဲ့ပြီ။

ညဦးခိုင်းကတည်းက သူ အပူချိန်တွေတက်ကာ
အဖျားသွေး ဝင်လာခဲ့တာကြောင့် သုခက ဂရုတစိုက်

အားလုံးပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီးမှ အိပ်ရာ ဝင်သွားခဲ့သည်။

အခုတော့ သူ စားချင်စိတ်မရှိ။

ဖျားနေသောကြောင့် လူက တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ
နေကာ အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်လိုက်
ချင်ပေမယ့် သူ မအိပ်စက်နိုင်သေးပေ။

နှလုံးသား၏အမှုတော်ကို ထမ်းနေရသည်။

နာရီလက်တံက ဆယ်နှစ်ကျော်နေခဲ့ပြီ။ သူမက

တော့ အိပ်ချင်သေးပုံမရပေ။

သူ့ကို ခန့်ဘုန်းထွဋ်အမှတ်နှင့် အလွမ်းတွေ ခင်း
ကျင်းပြနေသည်။

အခုဆို သူဟာ ဒီအခြေအနေမှာ အတော်လေးပင်
နေသားကျနေခဲ့ပြီလေ။

“မောင် ကော်ရုပ်ဆီ ဘယ်တော့ပြန်လာ
မှာလဲဟင်”

“သူက မင်းဆီကို ဘယ်တော့မှပြန်လာ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကော်ရုပ်ရေ”

အမှန်တရားကိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာပဲ အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သူလည်း ယုယတို့ ပြောသလို ခန့်ဘုန်းထွဋ်အပေါ်ထားသော သူမ၏အချစ် ထုထည်ကို သိရလေ သူ တစ်ချိန်မှာ ခုန်ဆင်းရမယ့် အမှန်းတွင်းကြီးက ပိုနက်ရှိုင်းလာသလို ခံစားရသည်။

အိပ်မက်ဆိုးနှင့် စိတ္တဓညတွေကလည်း ပိုများ လာခဲ့ပြီလေ။

အဖျားသွေးကြောင့် လူက အတော့်ကို မူးနောက်နေ သည်။

စိတ်က တင်းထားပေမယ့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးအားတင်းရင်း သူမကို အမြန်နှုတ်ဆက် လိုက်ရသည်။

“မကြာခင်ပေါ့ ကော်ရှပ်ရယ်။ Goodnight နော်။ မောင် အလုပ်တွေရှိသေးလို့”

သူ logout ပြီး ခေါင်းက keyboard ပေါ် မှောက်ကျ သွားသည်။

လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေက ဖွင့်မရပေ။ အရမ်း လည်း ချမ်းလာသည်။

“ဟေ ... ဟာ ... ကြည်ညို ... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပူနေတာပဲ။ ဘာမှလည်း မစားဘူး။ သူ့ခီမှာ ကြည်ညိုကိုလာတဲ့ဦးကွ။ ဆရာဝန်ခေါ်ရအောင်လည်း အချိန်က နောက်ကျ နေပြီ”

ကြည်ညိုကို အိပ်ရာထဲတွင် နွေးနွေးထွေးထွေး သိပ်ပြီးတော့ သုခနှင့်ယုယ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခေါင်းတွေ ရမ်းလိုက်မိသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးသုခ။ ငါတော့ ဒီ ကောင်အစား ရင်မောတယ်။ ဒီကောင် အခြေအနေက ပဒိုင်းသီး ဖြစ်နေပြီ။ ဆုပ်လည်း စူး စားလည်းရူးမှာ ... ဟူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ... ဒီကောင့်နှလုံး
သားက ဝဋ်ကြွေးပါလာတာကိုး”

သုခက ကြည်ညိုကိုကြည်ရင်း စိတ်မသက်သာ
ဟန်နှင့် ပြောသည်။

ကြည်ညိုညည်းသံက တိတ်ဆိတ်သောညအတွင်း
လွင့်ယုံနေသည်။

အခန်း (၁၃)

ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဒယ်ဒီက အပြုံးနှင့်
ရင်ဖွင့်ကာ ကြိုဆိုသည်။

“ဟာ... ငါ့သားလေးက ကလေးအဖေဖြစ်
တော့မှာပေါ့။ ဟား ဟား... ဂုဏ်ယူပါတယ်
ကွာ”

“အဖေကြီး... ရှင်လည်း အဘိုးတစ်
ယောက်ဖြစ်တော့မှာကို မမေ့နဲ့”

ထိုစကားကို ကျွန်တော့်နောက်တွင်ပါလာသော

မာမိက ဒယ်ဒီကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။
ကျွန်တော်နှင့် နွေးသံစဉ်တို့လက်ထပ်ပွဲကို ဒယ်ဒီ
တစ်ယောက် အလုပ်တွေ မအားလပ်တာကြောင့် မတက်
ရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။

မာမိတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော်နှင့်အတူနေတာဆို
မင်္ဂလာပွဲတွင် ရှိနေနိုင်ခဲ့သည်။

အခုဆို နွေးသံစဉ်မှာ သူတို့ မျိုးဆက်ရင်သွေးလေး
လွယ်ထားရပြီမို့ ကလေးအား မြန်မာပြည်တွင် လာရောက်
မွေးဖွားခြင်းပါ။

နှစ်ဘက်ဘိုးဘွားမိဘများ၏ဆန္ဒအရ ဒီမှာ
လာရောက်မွေးဖွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုမှာလည်း အလုပ်တစ်ဖက်
နှင့်မို့ သွားချည်ပြန်ချည် လုပ်ရမည်။

မိသားစုတွေ မဆုံတာကြာပြီမို့ အားလုံး၏ရင်ထဲ
တွင်လည်း အစပျက်တွေ ကိုယ်စီနှင့်။

“ဟာ ... ငါ့ချွေးမလေးက ဓာတ်ပုံထဲမှာ

ထက် အပြင်မှာ ပိုချောပါလားဟေ့”

ဒယ်ဒီက အခုမှ လူချင်းဆုံဖြစ်သော သူ့ချွေးမကို
ချိုးမွမ်းနေသည်။

“ကဲ လာ ... သမီးတို့လည်း ခရီးပန်းလာ
တယ်ဆိုတော့ နားလိုက်ကြည့်။ သား ... သမီးကို
အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီ မာမိကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် နွေး၏
လက်ကလေးကိုဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လိုက်သည်။

“လာ နွေး ... ဒါ ကိုယ် လူပျိုတုန်းက
နေခဲ့တဲ့ အခန်းလေ”

“ကိုကိုအခန်းလေးက ပြင်ဆင်ထားတာ
ချစ်စရာလေး၊ မိုက်တယ်”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ ကော်ရုပ်ကို သတိရလိုက်
မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကော်ရုပ်ရေ။

မောင် နွေးကို အရမ်းချစ်မိသွားလို့ပါ။

နွေးနှင့်တွေ့မှ ကျွန်တော် အချစ်စစ်ဆိုတာကို လက်တွေ့သိရှိလိုက်ရသည်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော အချစ်လေးကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

အတိတ်က ကော်ရုပ်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို ငမုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ခင်ပွန်းကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ချင်ခဲ့သည်။

လို့ကြောင့် ...

ကော်ရုပ်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေပုံရသော မင်းကြည်ညိုဆိုသည့်ကောင်လေး တောင်းခဲ့သော ကျွန်တော့် facebook account ကို သူ ရုတ်ရုတ်ရော့ရော့ ပေးပစ်လိုက်သည်။

သူလည်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်များသူမို့ face book မသုံးဖြစ်တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

မင်းကြည်ညိုထံမပေးခင်မှာတော့ ကျွန်တော်၏

personal photo တွေကို ရှင်းထုတ်ပြီးမှ သူ့ကိုပေးခဲ့သည်။

“ကိုကို ညနေကျရင် နွေးကို ရွှေတိဂုံဘုရား

လိုက်ပို့နော်၊ နွေး အရမ်းဖူးချင်လို့”

နွေးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းလေးကို မှီတွယ်ပြီး ပြောလာတာမို့ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးမျှော်ချင်နေခဲ့သည်။

ဗြဟ္မာတို့တွင် ဝတ်ပြုဆုတောင်းအပြီး သူမ ရွှေရည်
ကို ဘေးတွင်လိုက်ရှာတော့ မတွေ့ရပေ။
သူမ ဝတ်ပြုနေတုန်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွား
နေပါလိမ့်။
ရွှေရည်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရန် လုပ်တော့လည်း
ရွှေရည်ဖုန်းက သူမအိတ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
အမျှဝေရန်အတွက် ခေါင်းလောင်းထိုးရန် ခေါင်း
လောင်းဆီ သူမ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ရွှေရည်လည်း သူမခေါင်းလောင်းနားတွင် ရှိမယ်
ဆိုတာ သိမှာပါ။
ငြိမ်သက်နေသော ခေါင်းလောင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း
သူမ တွေးနေမိသည်။
တစ်ချိန်တုန်းက ... မောင်နှင့်အတူ ခေါင်းလောင်း
ထိုးခဲ့ရဖူးသည်။
အတိတ်ကို သတိရစိတ်တွေကြောင့် သူမ စိတ်တွေ
ညှိုးမှိုင်းသွားရသည်။
သူမ သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ခေါင်းလောင်း ထိုး
လိုက်သည်။
ခေါင်းလောင်းထိုးအပြီး ရွှေရည်ကိုရှာရန် လှည့်
အတွက် ...
“ဟင် ... မောင်”
ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာမှုက ပြောမပြတ်အောင်ပင်
သူမ မျက်စိများမှားသလား။
အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ...

သူမ ခဏတော့ မှင်တက်နေမိသည်။
မမှားပါ။

မောင်မှမောင်ပါပဲ။

စတစ်အကျီအဖြူ။ ယောပုဆိုးနီညိုလေးနှင့်
မောင်က ဟိုးအရင်ကအတိုင်း။ ဘာမှမပြောင်းလဲပေ။
အရင်ကအတိုင်း ရှင်းသန့်နေဆဲ။

မောင့်ကိုငေးရင်း သူမ ဝမ်းသာစိတ်နှင့်အတူ
အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်သူလို တစ်လှမ်းခြင်း မောင့်
အနားကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

မောင်ကတော့ မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ဘုရားဝတ်
ပြုနေဆဲ။

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စိတ်ကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး
နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

ရင်ထဲတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တမ်းတမ်းတတ
ခေါ်နေမိပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်
တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။

မောင် ဘုရားဝတ်ပြုတာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေ
လိုပါ။

ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး ပွင့်ဟလာသော မောင့်ရဲ့
မျက်လုံးတွေက သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသော သူမကို မြင်လိုက်
ရတော့ အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဟင် ... ကော်ရုပ်”

“မောင်”

သူမ၏ခေါ်သံကြောင့် မောင့်ခန္ဓာကိုယ် တောင့်ခနဲ
ဖြစ်သွားတာကို သူမ သတိထားလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ... မောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့်
ဘကြား ကြည့်သည်။

ဪ ... မောင့်မိဘတွေများ ပါလာလို့လား။
သူမကတော့ အကောင်းဘက်ကပဲ တွေးလိုက်မိ
သည်။

ပြီးမှ မောင်က ရှေးကြီးသုတ်ပျားဟန်နှင့် သူမကို
လက်မောင်းရင်းမှဆွဲကာ -

“ကော်ရုပ် ... လာ”

ဆိုပြီး လူရှင်းသော နေရာတစ်ခုစီ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး နူးနူးညှည့်ညှိလေးတော့ တွဲခေါ်သင့်သည်။ ခုတော့ ... ရဲက တရားခံကို ဖမ်းခေါ်လာသလို ပုံစံနှင့်။

လူရှင်းသည်နေရာတစ်ခုအရောက်တွင်တော့ ...

“ကော်ရုပ်”

ဟုဆိုပြီး တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ တစ်ခုခုကို ပြောဖို့ အားယူနေပုံရသည်။

“မောင်ရယ် ... ကော်ရုပ် မောင်ကိုလွမ်းလို့ သေတော့မယ် သိလား။ မနွေက လိုင်းပေါ်မှာ တွေ့ရုံ့သားနဲ့ မောင် ဒီကိုပြန်ရောက်နေတာ ဘာလို့မပြောတာလဲ ...”

ဘာလဲ မောင်က ကော်ရုပ် ကို surprise

လုပ်နေတာလား။ ဘာပဲပြောပြော မောင်က ကော်ရုပ်ဆီကို တကယ်ပြန်လာတယ်နော်”

“ကော်ရုပ် မင်းကြည်ညိုဆိုတာ”

“မောင်ကလည်းကွာ ... အရင်ကလည်း

ပြောပြီးသားပဲ၊ ကော်ရုပ်သူငယ်ချင်းပါ”

သူမကတော့ ထိုအချိန်ထိ မောင်က သူမနှင့် ကြည်ညိုကို အထင်လွဲပြီး သဝန်တိုနေခဲ့တာဟု ရိုးရိုးလေးသာ ထင်နေခဲ့သည်။

မောင်က စိတ်ရှုပ်ထွေးသောပုံစံနှင့် ပျက်လုံးကို စုံပိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

ဒါကို ... သူမက မောင် သူမကို အထင်လွဲစိတ်တိုနေသည်ဟု ထင်မိတာမို့ -

“မောင်ရယ် ... ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။

ကြည်ညိုနဲ့က ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါဆို”

သူမစကားမဆုံးခင်မှာပင် မောင်က လက်ကာပြတော့မို့ ရပ်လိုက်ရသည်။

“ကော်ရုပ် ... မင်း ညတိုင်း online မှာတွေ့ပြီး စကားပြောနေတဲ့ ခန့်ဘုန်းထွဋ်ဆိုတာ မောင် အဲ ... ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ... ကိုယ့်အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မင်းကြည်ညိုပဲ”

“ဘယ်လို ... အာ ... မောင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ် လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်လကျော်လောက်က တည်းက လက်ထပ်လိုက်ပြီ ကော်ရုပ်”

သူမ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဘာတွေလဲ။

သူမ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ဆွံ့အသွတစ်ယောက်လို မောင့်ကို ဝေးကြည့်နေခဲ့ သည်။

“ကိုယ် အမှန်တွေပဲ ပြောနေတာပါ။ ကိုယ် သူ့ကို အဲဒီလိုမလုပ်ဘဲ မင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောအသိပေးဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

သူ လက်မခံခဲ့ဘူး။ အခြေအနေမှန်ကို မင်း မသိအောင် ကိုယ့် facebook account ကို ယူသုံးပြီး ကိုယ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး မင်းကို စကားတွေ ပြောနေခဲ့တယ်”

ရင်ထဲတွင် အင်အားပြင်းထန်သော မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာလို့လဲ။

ဘာလို့ ငါ့ကို ညာကြတာလဲ။

မှန်းတယ်။

နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ဒေါသနှင့်နာကျည်းခြင်းကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်ထားမိလိုက်သည်။

သူမကို လိမ့်ညာနေသောသူတစ်ယောက်ကိုမှ သူမ ခင်မင်ယုံစားမိခဲ့သည့်အဖြစ်။

မင်းကြည်ညို။

ရှင် ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပိပိရီရီနှင့် တဖြည်းဖြည်း သတ်ခဲ့တာပေါ့။

ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မ ရှားသွပ်မှုအတွက် ဘယ်လောက် ဟားတိုက်နေခဲ့မလဲ။

“ကိုယ့် ... ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အခု

... ကိုယ့်နီး ဝေးဖွားဖို့အတွက် ဒီကိုပြန်လာခဲ့တာ ပါ”

မောင့်စကားအဆုံးတွင် မောင့်၏အနောက်ဘက် တွင် သိပ်လှပသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ကို သူမ မျက်ရည်တွေနှင့် ဝေဝါးစွာ တွေ့လိုက်ရ သည်။

ရှက်ရွံ့စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ နာကျည်းစိတ်တွေနှင့် သူမ မရပ်တည်နိုင်တော့တာမို့ ချာခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့တော့ သည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော ရွှေရည်က သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

သူမက ရွှေရည်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့ သည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မရှက်ရွံ့နိုင်တော့။

ကားကို ရွှေရည်အတွက် ထားခဲ့လိုက်ပြီး တက္ကစိ ငှားကာ အင်းလျားသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အရမ်းအဆိုးကြီး မဟုတ်တော့ပေမယ့် အဖျား
သွေးက နည်းနည်းရှိနေသေးတာမို့ သူ့ခေါင်းက မူးနောက်
နောက် ဖြစ်နေသေးသည်။

ထိုအချိန်က သူ့ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို ... ကော်ရုပ် ပြာ”

“မင်းကြည်ညို ... ရှင် အခုချက်ချင်း
အင်းယားတိုလာခဲ့”

“တူ တူ တူ”

သူကြားခဲ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခါ သူမအသံ
ဟာ အပြင်းထန်ဆုံးပါ။

ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ သူမ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

သူမ၏လေသံ အခေါ်အဝေါ်တွေအရတော့ သူမ
တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေပုံရသည်။

သို့ပေမယ့် ...

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ သူ့ဦးနှောက်က
ရုတ်တရက် ဉာဏ်မမီချင်။

သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလိုက်မိတော့
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မဟုတ်လောက်ပါဘူးလို့ ဖြေသိမ့်ရင်း ပြက္ခဒိန်ကို
မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဒီနေ့ ၁၃ ရက်နေ့။

သောကြာနေ့။

(၁၃) ရက်ဟာ ကံမကောင်းသောနေ့အဖြစ် သတ်
မှတ်ကြသလို ထို (၁၃) ရက်နေ့ဟာ သောကြာနေ့ ဖြစ်
နေပြီဆိုရင်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်သာကြပြီ မှတ်တော့။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး အပေါ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်
လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည်ညို... ဘယ်သွားမလို့
လဲ၊ မင်း နေကောင်းသေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲ
နဲ့၊ တော်ကြာ ... ပြန်ပြီးဖျားနေမယ်”

ကွန်ပျူတာသုံးနေရင်းမှ အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်နေသော
သူ့ကို ယုယက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီနားတင်ပါ”

ဟု ပြီးစလွယ်ပြောခဲ့ကာ သူထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးလှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူ့ခြေလှမ်းတွေ
ဒီနေ့မှာ လေးလံနေခဲ့သည်။

တစ်ခုခုကို ဟန်ဆောင်လိပ်ညာထားသော ဘယ်သူ
မဆို ထစ်ခနဲဆို လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်တတ်ကြတာ သဘာဝပဲ
မဟုတ်လား။

မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟုသာ တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်း
ရင်း အင်းယားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ရဲရဲနီနေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ဆိုးအဖြစ် သူနှင့်ရင်းနှီးနေသော အခြေ
အနေတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ထားသော အခြေအနေတစ်ခုမှာ
ကြုံလိုက်ရသူလို အံ့ဩသွားရတာကိုတော့ သူ ဝန်ခံပါ
သည်။

တုန်လှုပ်ခြင်းတော့ လုံးဝကိုမရှိခဲ့ပါ။

ဟုတ်တယ်။

ဒီအခြေအနေဆိုတာ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်
သလို သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်ပဲ။

တိမ်တောက်နေသော ညနေခင်းတစ်ခုကပေါ့။

ရဲရဲနီနေသော ကောင်းကင်ကြီး၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု
ကြောင့်လားတော့မသိဘူး ထိုနေ့က သူ အမြဲလို ချစ်မြတ်
နိုးခဲ့ရတဲ့ သူမ၏မျက်နှာလေးဟာ ရဲရဲနီနေခဲ့သည်။

သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်မှာ သူမ၏
တူးတူးခါးခါး အကြည့်တစ်ချက်က သူ့ထံ လွင့်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍ ... ဒီနေရာဟာ စစ်ပွဲတင်နေသေး

အဲဒီအကြည့်ဟာ ပထမဆုံး ပစ်ဖောက်လိုက်သော
သေနတ်သံတစ်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဘာလို့လဲ ... ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာ
လဲ။ ဘာလို့”

ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးလို သူ ရပ်နေမိသည်။
သူမကတော့ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ သူမခံစား
ချက်တွေကို ဆွဲဆုပ်လှုပ်ရှမ်းရင်း ပေးလာသည်။

သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ပြီး ငြိမ်သက်သွားအောင်
ထွေးပွေ့ချင်စိတ်တွေကို မျှိုသိပ်ရင်း သူမကတော့ ကျောက်ရုပ်
တစ်ရုပ်လို လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လှို့
ထားကာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတချို့က သူနှင့်သူမကို မသိ
မသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်သွားကြသည်။

အင်းယားရေပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လာ
သော လေပြေတွေက သူမ၏ဒေါသအရှိန်ကို ပိုပြီး မြင့်တက်
စေသလား။

“ဘာလို့လဲ ... ပြောလေ၊ ဘာရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ ရှင် အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

မျက်ရည်တွေနှင့်ပေါက်ကွဲနေသော သူမ၏မျက်နှာ
လေးကို သူ မှတ်သိပ်စွာကြည့်ရင်း -

“မင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ပေါ့ ကော်ရုပ်ရယ်”

ဟု ရင်ထဲကနေ ပဲ့တင်ထပ်အောင်ပြောနေမိသည်။
မင်းသာ ကြားနိုင်ခဲ့ရင်ပေါ့။

“ရှင်သာမညာခဲ့ရင် ကျွန်မဆုံးရှုံးရမှာက
ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းကိုပါ။ အခု ... အခု
တော့ ကျွန်မယုံကြည်ရတဲ့ မိတ်ဆွေကိုပါ ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပြီ။ ရှင် လုပ်ရက်လိုက်တာ။ အဲဒါ ယုံကြည်
မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာ။ ရှင် ... ရှင် ...
ကျွန်မမျှော်လင့်ချက်တွေကို တအိအိနဲ့ သွေး
အေးအေးသတ်ခဲ့တာ။ ရှင် သိပ်အောက်တန်းကျ
တယ်။ ရှင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ် သိလား”

သူမကတော့ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

မျက်ရည်တွေကြောင့်၊ ဒေါသတွေကြောင့် ပင်ပန်း
နေတဲ့ သူမကိုသာ စာနာသနားစွာ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

သူမ အမြဲယုယစွာ တသသ ဂရုစိုက်ခဲ့သော လက်
သည်းရှည်လှလှလေးတွေဟာ အခုတော့ သူမ၏လက်နက်
တွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ချစ်သူ၏လက်သည်းချက်တွေကြောင့် သူ့ပါးပြင်
နေရာအနှံ့ ပူခနဲ။

လေအငွေ့မှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။

“ရှင့်ကို မုန်းတယ်၊ ရှင်ထွက်သွား။ ကျွန်မ
ဘဝထဲမှာ ရှင်လို လူလိမ်မရှိတော့ဘူး။ ရှင်ထွက်
သွား။ ကြာရင် ... ရှင့်ကို ကျွန်မ သတ်မိတော့
မယ်”

သူမက သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ နာနာ
ကြည်းကြည်း ပြောလာသည်။

တကယ်ဆို သူမ သတ်မယ်ဆိုရင် သူ့သေရဲပါ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ ... သူမကိုတော့ လူသတ်တရားခံ မဖြစ်
စေလိုပါ။

ပြီးတော့ ...

သူ ခဏခဏမက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်ထဲကလို သူမကို
မျက်ရည်တွေနှင့် ပြေးထွက်မသွားစေလိုတာမို့ သူကပဲ အရင်
ကျောခိုင်းဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် နှလုံးသားမှ မျက်ရည်တွေနှင့်
သူကပဲ ဧကကျောခိုင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ အမြဲပြတ်နိုးခဲ့ရသော သူမ၏မျက်နှာလေးကို
နောက် ဆုံးအနေနှင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အင့်”

ခနဲနေအောင် သူမကတော့ ငိုရွိုက်နေဆဲ။
ဘယ်အရာမဆို အဆုံးသတ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲလေ။
ကမ္ဘာ့အခက်ခဲဆုံးအလုပ်ထဲမှာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရ
သော ချစ်သူကို ကျောခိုင်းရသောအလုပ်လည်း ပါဝင်သည်။
သူ သက် ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်

လေးလံသောခြေလှမ်းတွေကို သယ်ဆောင်ပြီး သူမ၏ငိုရှိုက်သံတွေနှင့် လေးရာဆီသို့။

အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ဟင်းလင်းပွင့်လို့။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ အသက်မိညာဉ်ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်လို လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူမ ကုတ်ခြစ်လိုက်၍ ရလာသောဒဏ်ရာတွေမှ သွေးစက်အချို့က မေးစေ့တွင် တွဲခိုလျက်။

နောက်ဆုံးတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် စတွေ့ခဲ့ရသော သူမကို မျက်ရည်တွေနှင့်ပဲ ထားခဲ့ရတာပါလား။

အတွေးအချို့နှင့် လမ်းဖြတ်အကူး မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းသွယ်တစ်ခုမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကွေ့လာသော ကားတစ်စီး။

“ကွီ”

“ဟာ ... တိုက်ပြီ”

“အား”

သူသိလိုက်ရတာတစ်ခုကတော့ ဦးခေါင်းနှင့် မာကျောသောအရာတစ်ခု ထိတွေ့ခြင်းပါပဲ။

အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ရောက်မသွားခင်မှာတောင် သူ့အတွေးလေးတစ်ခုကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

သေချာသည်။

အခုနေ သူသေသွားခဲ့ရင်တောင် ပြုံးပြုံးလေးသေသွားမှာပါ။

တွေးလိုက်မိတာက -

“တော်သေးတာပေါ့။ အိပ်မက်ထဲကလိုသာ ကော်ရှပ် အရင်ပြေးထွက်သွားခဲ့ရင် ဒုက္ခ”
ဟုပါ။

“ဆေးရုံကိုပို့ရမှာ ဆေးရုံကားခေါ်ပါဟ”

“မြန်မြန်လုပ် သွေးထွက်များတယ်”

ထို့နောက် သူ့ကမ္ဘာ အမှောင်ကျသွားသည်။

တက္ကဆီကားပေါ်အထိ သူမ မျက်ရည်တွေက
 ဖြိုဆင်းနေဆဲပင်။
 တွေးလိုက်မိတိုင်း ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ငိုနေမိဆဲ။
 အခုချိန်မှာ ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင်ဘဲ အခန်း
 တံခါးပိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း နေပစ်လိုက်ချင်မိသည်။
 ဖုန်းကိုလည်း ပါဝါပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
 ကားရပ်သွားတာမို့ ဘာရယ်မဟုတ် တစ်နေရာကို
 ကြည့်လိုက်မိတော့ လူအုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားတချို့က ထိုလူအုပ်ကြောင့် လမ်းကျပ်ကာ
 ပိတ်နေသည်။
 အရေးပေါ်မီးဖွင့်ထားသော ကားတစ်စီးကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။
 သူမကတော့ သာမန်သာ ကြည့်လိုက်မိသည်။
 “ကားတိုက်တာထင်တယ်”
 တက္ကဆီသမား ဦးလေးကြီးက တစ်ယောက်တည်း
 ရေရွတ်နေသည်။
 ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ အိမ်ကိုသာ
 အမြန်ရောက်ချင်နေမိသည်။
 စိတ်တွေလည်း အရမ်းပင်ပန်းလွန်းနေခဲ့ပြီ။
 သူမတို့ကားလည်း ပိတ်မိနေသည်။
 “သွေးတွေ အိုင်နေတာပဲ”
 “ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေး”
 “သနားပါတယ်ဟယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါစေ
 နဲ့”

ထိုလူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပုံရသော လူအချို့၏ မှတ်ချက် စကားသံသဲ့သဲ့ကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ဆေးရုံကားထွက်ခွာသွားတာမို့ လူအုပ် ယည်း ရှင်းသွားကာ ကားလည်း သွားလို့ရသွားသည်။

သူမကတော့ ပူပူနွေးနွေး ခံစားချက်တွေနှင့် ခုထိ ပုလဲတွေ ခ၊နေဆဲ။

အိမ်ရောက်တော့လည်း အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာ ထက် လှဲချပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

ညက ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ သူမ နိုးလာတော့ နေ၏အလင်းရောင်က အတော်ပင် အရောင်တောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘေးကိုစောင်းကြည့်လိုက်တော့ ရွှေရည်ကို မတွေ့ရပေ။

ရွှေရည် ညက ဝင်အိပ်တာကိုလည်း သူမ မသိလိုက်သလို မနက်ထသွားတာကိုလည်း သူမ မသိလိုက်။

ရွှေရည် ဆိုင်သွားပြီ ထင်ရဲ့။

အင်း... ဒါဟာ သူမအတွက် ပထမဆုံးမျှော်လင့်ချက်မပါသော မနက်ခင်းတစ်ခုပါပဲ။

ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တာနှင့် ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်မျက်လာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို သွေးအေးအေးနှင့် သတ်သောသူ။

အို... သူ့အကြောင်း မတွေ့ချင်ပါဘူး။

“ကော်ရပ်”

ရေချိုးပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှအထွက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက အခန်းထဲရောက်နေမှန်းမသိသော ရွှေရည်၏ ခေါ်သံ။

“ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ကိုသုခရောက်နေတယ်”

မတွေ့ချင်ပါ။

သူ့သူငယ်ချင်း ဗီဒီယိုတွေထဲကလို လာရှင်းပြတာ ပဲနေမှာ။

သူမ မုန်းတီးသောလူတစ်ယောက်အကြောင်းကို

သူမ နားမထောင်ချင်။

သူနှင့်ပတ်သက်လာရင် ‘က’ ကြီးကနေ ‘အ’ အထိ

သူမ မေ့ပစ်ထားချင်သည်။

“ကျုပ်နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်”

လို့ ရွှေရည်ကိုပြောခိုင်းမလို့ လုပ်တုန်းမှာပဲ ရွှေရည်

က ...

“အရေးကြီးတယ်လို့ပြောတယ် ကော်ရပ်၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခဏလောက်တော့ တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

ပြောပြီး ရွှေရည်က သူမကို ကြည့်သည်။

ဘာရယ်လို့ သေချာမသိပေမယ့် ရွှေရည်မျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေတာကိုတော့ သူမ သတိထားမိသည်။

“ကျုပ် ညဉ့်ခန်းထဲက စောင့်နေမယ်။ ရှင်

အဝတ်လဲပြီးရင် ထွက်လာခဲ့လိုက်နော်”

ပြောပြီး ရွှေရည်က ထွက်သွားသည်။

သက်ပြင်းချကာ အလှပြင်ချင်စိတ်လည်း မရှိ

တော့တာပဲ အဝတ်အစားပဲ လဲဝတ်လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင်တော့ ကိုသုခနှင့်အတူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုပါ ရွှေရည်ဘေးမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထူးထူးခြားခြား အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေတာကို သူမ သတိထားမိလိုက်သည်။

နောက်တစ်ခု ထူးဆန်းနေတာက ဘယ်သူမှ မျက်နှာမကောင်းကြချေ။

သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကိုသုခက သူမကို တစ် ချက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

ပြီးတော့ နံရံထက်က နာရီကို မော့ကြည့်သည်။
ပြီးမှ ...

“ကော်ရုပ် ... ရော”

ဆိုပြီး ဖုန်းလေးတစ်ခု လှမ်းပေးလာသည်။

သူမ နားမလည်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း -

“ဒါက ဘာလဲ ကိုသုခ”

“ဖုန်းထဲက movie လေးကို အရင်ဆုံး ကြည့်လိုက်ပါဗျာ။ ပြီးရင် ကော်ရုပ် အားလုံးကို နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တာပါ။ အားလုံးကို ကော်ရုပ် နားလည် သွားတဲ့အချိန်မှာ ...”

ကိုသုခ အသံတွေတုန်ယင်ပြီး နံရံထက်က နာရီကို ဝေးကြည့်နေသည်။

ကိုသုခ ငိုနေပါလား။

ကိုသုခဘေးက ကောင်မလေးကလည်း ဘယ်အ ချိန်ကတည်းက ငိုနေသည်မသိ။

လက်ကိုင်ပဝါလေးအုပ်ပြီး တအိအိနှင့် ကြိတ်ငို နေသည်။

ရွှေရည်ကိုကြည့်တော့လည်း ရွှေရည် ခေါင်းကြီးငုံ လို့။

“အဲဒါလေးသာ အရင်ကြည့်လိုက်ပါဗျာ။ အဲဒါက ... ယုယ ဟန်းဆက်အသစ်စဝယ်တဲ့

နေ့က လျှောက်ရိုက်ထားတာ”

ဒုတိယအကြိမ် ကိုသုခပြောလာသောစကားကြောင့် သူမ ဖွင့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲဝင်လာတာက ဖုန်းပြောနေသော သူပုံရိပ်တမျိုး။

ပြီးတော့ ဒေါသတကြီး နံရံကိုလက်သီးနှင့်ထိုးကာ ဒူးညွတ်ကျသွားသောသူ။

ဆံပင်ကို ထိုးဖွနေသည့် သူပုံစံက တစ်စုံတစ်ရာ ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေပုံမျိုး။

“အဲဒါ ကိုခန့်ဘုန်းတွင်္ကဆီ ပထမဆုံး စပြီး ဖုန်းခေါ်တော့ ဟိုဘက်က လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကို ကြည်ညိုသိခဲ့တဲ့အချိန်ကပေါ့ ... ကော်ရပ်”

တုန့်ယင်တစ်ဆို့နေသောအသံကြီးနှင့် ကိုသုခက သူမကို ရှင်းပြလာသည်။

နောက်ပြီး ...

သူမမြင်လိုက်ရတာတွေက ဒီတစ်ခါတော့ အသံ တွေပါ ပါလာသည့်အတွက် ကိုသုခ ရှင်းပြစရာမလိုတော့ ပေ။

ဇာတ်ဝင်ခန်းကြည့်နေရသလို။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ သုခ၊ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းတို့နှစ်ယောက် နှုတ်လို့ဖို့ပဲ”

“ငါတို့ကိုတော့ စိတ်ချပါကွာ။ အဲဒီ ခန့်ဘုန်း ထွင်ဆိုတဲ့ဘဲက မင်းပြောတာတွေကို သဘောတူ ပါ့မလား”

“ဒါကတော့ ရအောင်ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ တောင်းပန်ပြီး ပြောကြည့်မယ်ကွာ။ မရရင် နောက်ဆုံး ဒူးထောက်ပြီးပြောသင့်ရင် ပြောရ မှာပဲ”

Movie ထဲမှာ သုခက သူ့ကိုနားမလည်သလို ငေးနေသည်။ အပြင်က သူမလည်း နားမလည်သလို ငေးနေ ပိသည်။

အသက်တောင် ရှူမိပါရဲ့လား။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း အဲလောက်တောင် ပေး ဆပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကော်ရှပ်ရဲ့အပျော်တွေက အချိန်ဘယ်လောက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်ထားလဲ ကြည့်ညိ။ အခြေအနေမှန်ကို ကော်ရှပ်သိသွား တဲ့တစ်နေ့ကျရင် ဆိုတာမျိုးရော မင်း တွေးထား လား ...။

အဲဒီအခါကျရင် ... မင်းဟာ ခပ်ဆိုးဆိုး ဗီလိန်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ဝင်ရမှာနော်။ ငါကြားဖူးတယ် ကြည့်ညိ ... လူသတ်တာခြင်း အတူတူတောင်မှ တစ်ချက်တည်း ဝေးနဲ့ထိုး သတ်တာ အပြစ်သိပ်မကြီးဘူးကွ။ အေး ... တအိအိနဲ့ ညှဉ်းပြီးမှသတ်တာဆိုရင် အပြစ် ပိုကြီးတယ်။ တမင်တကာ နာကျင်စေမှုပါ ပါသွား ဖြီ”

ရှူးခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

ဪ ... ကိုသူခ ငိုနေဆဲပါလား။

“ဒီမှာ သူခ ... မင်း ချယ်ရီကို ဘယ်လို ချစ်လဲတော့ ငါ မသိဘူး။ ငါ ကော်ရှပ်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ကတော့ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက်မထားခဲ့လို့ အေးချမ်းတယ်။ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ကော်ရှပ် အတွက် ပေးဆပ်ရပါစေ၊ ငါ့ရဲ့ပေးဆပ်မှုကြောင့် ကော်ရှပ် တစ်စက္ကန့်လောက် ပျော်သွားခဲ့ရင် တောင် ငါကျေနပ်တယ်။ ကော်ရှပ်သာ ပျော် မယ်ဆိုရင် အဲဒီပျော်နေချိန်တွေ ကုန်မသွား အောင် ငါက နောက်ကနေပြီး အချိန်တွေ ထပ်ထပ်တိုးပေးနေချင်တာ။” အဲဒါ ငါ့အချစ်ပဲ။

တစ်ချိန် ငါ့အချစ်သမိုင်းကို ငါပြန်ကြည့်တဲ့ အခါ အမှားပြင်ဆင်ချက်မရှိစေရဘူး။ ငါ့အချစ် အတွက် ငါ လိပ်ပြာလုံပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ ဘယ်ခေါင်းစဉ်အောက်ပဲ ဝင်ရ၊ ဝင်ရ ငါရင် ကော့ဂွမ် ပြုံးပြုံးကြီးဝင်နိုင်တယ်”

အို ... အံ့သြသွားမှုနှင့်အတူ ဝိတိတစ်ခုကိုလည်း စားသုံးလိုက်ရသည်။

သူမ သိပ်ချစ်ခဲ့ရသော ခန့်ဘုန်းထွဋ်ပင် သူ့လို သူမအပေါ် ချစ်ခဲ့ပါရဲ့လားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ပါးပြင်က ပူခနဲ။

မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်ပြီ။

မနေ့က သူမရှေ့မှာ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောရှာသော သူ့ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်မိတော့ နောင်တွေက တံခါးလာခေါက်ကြလေပြီ။

သနားစိတ်တွေက ရင်ထဲ ခိုးဝင်လာကြသည်။

နောက်ထပ်မြင်လိုက်ရတာက ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် မျက်ရည်တွေနှင့်သူ။

သူမ ဂစ်တာတီးခိုင်းသောညက ဂစ်တာတီးအပြီး ဂစ်တာကြီးပိုက်ကာ ငိုနေသော မျက်ရည်တွေနှင့်သူ။

“အဟိင့် ဟင့်”

သူမ အားပါးတရ ငိုကြွေးလိုက်မိသည်။

လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်လာသော ဝမ်းနည်းမှုက သူမ မျက်ရည်တွေကို ပိုပြီး တွန်းအားပေးနေသည်။

“ကိုသူခ ... ကြည်ညို အခု ဘယ်မှာလဲ

ဟင်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုတောင်းပန်ချင်တယ်။ မနေ့က

သူ့ကို ကျွန်မ ... အဟင့်”

သူမအမေးကို သုခက မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပြီး ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ ဆုတောင်းနေ

တာပါ။ ကော်ရုပ်တောင်းပန်တဲ့စကားကို သူ

ကြားနိုင်ပါစေလို့”

မျက်ရည်တွေနှင့်ပြောလာသော သုခစကားကြောင့် သူမရင်ထဲ သူ ဘာများဖြစ်နေလဲဆိုသောအတွေးနှင့် ပူလောင်သွားရသည်။

“ဟင် ... ကြည်ညိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးမယ်သာမေးလိုက်ရတာ အဖြေစကားနား

ထောင်ဖို့အတွက် ရင်ကတဒိတ်ဒိတ်နှင့်။

ဒါဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာဆိုရင်တော့ အခုအချိန်
စာဖတ်သူတွေဟာ သူမကို အခုမှ အဖြစ်သည်းနေတာဆိုပြီး
ဖနောင့်နှင့်များ ထပေါက်ချင်နေမလားပင်မသိ။

သေချာတာကတော့ သူမ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေ
သည်။

ဒါဟာ ... လက်ရှိအမှန်တရားတစ်ခု။
သူမအပေးစကားကို ကိုသူခက တန်းမဖြေတော့
ရင်ထဲက အပူရှိန်က ပိုမြင့်လာရသည်။

“ကိုသူခ ... ကျွန်မ မေးတာဖြေဦးလေ”

“ကြည်ညို ... ကြည်ညို ... အခု ဆေးရုံ

ICU ထဲမှာ ကော်ရှပ်”

“ရှင်”

အံ့ဩမှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမ ဆွံ့အသူတစ်ယောက်လို ဘာမှမပြောနိုင်ခင်
မှာပဲ။

“မနွေက ကော်ရှပ်ဆီက အပြန်လမ်းမှာ
သူ ကားတိုက်ခံရတယ်။ အခုထိ သတိမရသေး
ဘူး။ အော်ပရေးရှင်း ဝင်ရမယ်တဲ့။ အခြေအနေ
က ကိုယ့်ဘက်မှာ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတောင် မရှိ
ဘူးတဲ့ ...။

အဲဒါ ... မိဘလက်မှတ်ထိုးရမယ်ဆိုလို့
အဝေးက ကြည်ညိုမိဘတွေကို လှမ်းအကြောင်း
ကြားပြီး ဒီမနက်ပဲ ကြည်ညို အော်ပရေးရှင်း
အတွက် အုပ်ထိန်းသူနေရာမှာ အယ်ဒီတာချုပ်က
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်”

ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း။ တစ်သိတ်
ကံတရားက အလေးမခိုးလွန်းဘူးလား။

ကံတရားရယ် ဒီကစားပွဲမှာတော့ မရက်စက်ကြေး
နော်။

ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။

“ကော်ရှပ်”

ဆိုဖာပေါ် သူမ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပစ်ကျသွားတော့
ရွှေရည်က စိုးရိမ်စွာခေါ်သည်။

မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တော့ ... မျက်ရည်တစ်စက်နှင့်
အတူ မနေ့က ပုံရိပ်တချို့၊ စကားသံတချို့ကို အမှတ်ရမိ
သည်။

- “သွေးတွေကို အိုင်နေတာပဲ”
- “ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေး”
- “သနားပါတယ်”
- “ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟယ်”

ဒါကို ... မနေ့က။
မျက်ရည်တွေလည်း တာကျိုးရေတွေလို။
ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ သူ့ကို တောင်းပန်ချင်တယ်။
သူ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။
ကျွန်မကို ရှင် အနိုင်ပိုင်းပြီး ထွက်မသွားရဘူးနော်။
ကျွန်မကို ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်ဆို။
ကျွန်မ ငိုရအောင်မလုပ်ပါနဲ့နော်။

“ကိုသုခ ... ကျွန်မ သူ့နဲ့တွေ့ချင်တယ်။
ကျွန်မ သူ့ကို တောင်းပန်မယ်”

သွေးပျက်စွာပြောနေသောသူမကို အားလုံးက
ငေးနေကြသည်။

သူမ နောက်မကျချင်ပါ။

“ဘာငေးနေတာလဲ သွားမယ်လေ”

မျက်ရည်တွေနှင့် စိတ်မရှည်စွာ သူမ အော်လိုက်
မိသည်။

သူမတို့ကားကို သုခက မောင်းရင်း ဆေးရုံသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်တွင် အတိတ်က ရိုးသားခဲ့သော သူ၏ပုံရိပ်
တွေကို မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။

ခမ်းနားလွန်းတဲ့ ရှင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေထဲ ကျွန်မ
နှလုံးသားလေး ဝပ်ဆင်းခွင့်ပြုပါနော်။

သူမဟာ အတော့ကိုထုံထိုင်းလွန်းသော မိန်းမ
ပါလား။

ကလေးတစ်ယောက်တောင် သိတဲ့အဖြေကို သူမ
ကတော့ ရိုပ်တောင် မရိပ်မိခဲ့ဘူးလေ။

တကယ်တော့ ... မမြင်နိုင်ခဲ့တာ မခံစားနိုင်ခဲ့တာ
ပါ။

လမင်းကြီးလို လင်းလက်နေသော သူ့အချစ်တွေကို
ဘေးမှာထားပြီး မရေရာ မသေချာ မှိန်ပျံ့ပျံ့သာ လင်းနေ
သောကြယ်လို ချစ်ခြင်းတွေကို တမ်းတနေခဲ့တာလေ။

“ကိုသုခ ... သူ သူ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါ
ဘူးနော်”

“အင်း ... ကံတရားက ဒီတစ်ကြိမ်တော့
အခွင့်အရေးပေးမှာပါ”

သုခ၏အသံက အင်အားမရှိသလို။

“ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ ကြည်ညို
အော်ပရေးရှင်း ဝင်နေလောက်ပြီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်သည်။

ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေသောသူမကို ရွှေရည်က

ဖက်ထားကာ အားပေးရှာသည်။

ထိုအချိန် ...

ချယ်ရီတစ်ယောက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ကားပေါ်တွင်။

သူမကတော့ ငိုရမှာကိုပင် မေ့ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်နေမိသည်။

ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး။

ဒါ အိပ်မက်တစ်ခုပဲဖြစ်ပါစေ။

သူက သူမကိုဆိုအောင် ဘယ်တော့မှလုပ်မှာ
မဟုတ်။

“ကော်ရှပ်... ကြည်ညိုမရှိတော့ဘူး။ ရှင်
ငိုလိုက်လေ ကော်ရှပ်။ ရှင် ငိုချလိုက်”

ရွှေရည်က သူမမခုံးကိုလှုပ်ပြီးမှ ပြောတော့လည်း
သူမ မငိုမိသေး။

ထိုအခြေအနေကြီးကို သူမ ဘယ်လိုမှ နှလုံးသား
က အတည်ပြုလက်ခံလို့မရနိုင်သေး။

အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို သူမ သူ့အနား
တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်သွားမိသည်။

ဒီအဝတ်ဖြူကြီးအောက်မှာ သူ့ရှိနေသတဲ့လား။

တုန်ယင်နေသောလက်အစုံနှင့် အဝတ်ဖြူစကို

အခန်း (၁၅)

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူမ ခြေစုံရပ်ပြီး
မှင်တက်နေမိသည်။

အဝတ်ဖြူလွမ်းထားသောအရာတစ်ခုခုတွေ
ငိုနေသော ကိုယုယ။

သူခက အံကြိတ်ကာ နံရံကိုလက်သီးနှင့် ထိုးနေ
သည်။

သူမနောက်တွင် ရွှေရည်နှင့်ချယ်ရီက တအင့်
အင့်နှင့် ငိုနေသည်။

လှန်လိုက်တော့ သူမကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူက သူမကို ထားခဲ့ပြီတဲ့လား။

သူမကို တိတ်တခိုးနဲ့ တနင့်တပိုးချစ်ခဲ့တဲ့ သူ နှလုံးသားက အခုတော့ ငြိမ်သက်သွားပြီတဲ့လား။

“ကြည်ညို ... ကြည်ညို၊ ဟင့်အင်း ...

မဟုတ်ဘူး။ ကြည်ညို ... ကျွန်မကို မနောက်ပါ နဲ့နော် ... ကြည်ညို”

“သူငယ်ချင်းရယ် ... မင်း နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကော်ရုပ် ကို မင်း နှုတ်ဆက်မသွားတော့ဘူးလား”

ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကြည်ညိုကိုကြည့်ကာ နှလုံးသားက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“ဟင့် အင်း ... ကြည်ညိုမသေရဘူး။

ကြည်ညိုကို ဆုံးရှုံးရရင် ကျွန်မ သေလိမ့်မယ်။ ထပါတော့ ကြည်ညိုရယ်”

ကြည်ညိုလက်နှေးနှေးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမ

သူ့ကို နှိုးနေမိသည်။

သူကတော့ မလှုပ်ပေ။

ပါးပြင်ကို အပ်ထားမိတဲ့ သူ့လက်ဟာ အခုထက် ထိ သူမမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေဆဲ နွေးထွေးနေဆဲ ပင်။

“ကြည်ညို ... ကြည်ညိုကို ကျွန်မ သိပ် ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆို။ ကျွန်မကို မထား ခဲ့ပါနဲ့နော်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ပါးချင်းအပ်ကာ သူမ သူ့ကို တိုးတိုးလေး ပြောနေမိသည်။

သူ ကြားရဲ့လား။

သူမ မျက်ရည်တွေက သူ့ပါးပြင်မှာ ရွဲရွဲကိုစိုနေခဲ့ ပြီ။

“သိပ်လည်း ငိုမနေပါနဲ့။ တော်ကြာ ကိုယ့်
မျက်နှာပေါ် နှပ်တွေ ရွှဲသွားဦးမယ်”

“ဟင်”

စကားသံကြောင့် မျက်ရည်တွေနှင့် သူမ ကြည့်
လိုက်တော့ ပြုံးပြုံးကြီး သူမကိုကြည့်ကာ ပြောနေသော
သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝမ်းသာဖို့က ပြောမပြတ်တော့။

“ကြည့်ညိ၊ ... မသေဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ စောစောကတော့ တကယ်
သေနေတာ။ အခု ကော်ရုပ်သိသံကြားလို့ သေမင်း
နိုင်ငံကနေ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးဖို့ ပြန်
လာတာ”

“သွားပါ ... ဒီကတော့ တကယ်မှတ်လို့
ငိုလိုက်ရတာ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ပြုံးပြုံးလေးပြောလာသော သူမ
ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။

သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်သည်း
ချွန်လေးတွေနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ဆိတ်သည်။

“အို ... ဘာလုပ်တာလဲ ... လွှတ်ပါ။

လူတွေနဲ့ဟာကို”

“ဘယ်မှာလဲလူတွေ”

သူ့စကားကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမ ဝေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။

သူမနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း။
 ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပျောက်သွားကြလဲမသိ။
 တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ သူမကို ပိပိရိရိ လိမ်သွား
 ကြတာ။

“ကားက တကယ်တိုက်တာလား”

“တကယ်တိုက်တာလေ။ ခေါင်းနည်းနည်း
 ထိသွားတာ။ ကိုယ်နဲ့ တစ်လမ်းကျော်မှာ တိုက်မှု
 ဖြစ်တဲ့လူကတော့ သေသွားတယ်”

“ဪ... ဒါကို လူချင်းလဲပြီး သရုပ်
 ဆောင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွ။ ကိုယ့်ကို ချစ်
 လား”

သူမက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးရင်း -

“ချစ်ပါဘူး”

“ဟောဗျာ ... စောစောကပြောတော့
 ဘာတဲ့ ... ကြည်ညိုကို ချစ်ပါတယ်ဆို”

“အဲဒါ ... စောစောက ချစ်တာ။ အခု
 မချစ်တော့ဘူး”

“ဟာ .. အဲဒါဆို ကိုယ် ပြန်သေလိုက်
 တော့မယ်”

သူ ပြန်အိပ်မလို့ ဟန်ပြင်လိုက်တာကို သူမက -
 “သေပေါ့”

လို့ပြောပြီး ပါးလေး ဖောင်းထားသည်။ (သူမ
 အကျင့်အတိုင်း)

သူ နောက်ချင်လာတာမို့ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် -

“ဪ... မသေခင် မှာခဲ့ဇဗ်းမယ်။ ငိုရင်
 ဝေးဝေးက ငိုနော်။ ပါးချင်းအပ်ပြီးလည်း လာ
 မငိုနဲ့၊ အူယားစာယ်၊ တော်ကြာ ... မျက်ရည်
 မထွက်ဘဲ နှပ်ရည်တွေ ပါးပေါ် ထွက်ကျလာမှ”

“အာ ... အရုတ်ပလုတ်”

သူ့စကားအဆုံး သူမက သူ့ကျောကို ထုပါ
 တော့သည်။

ခုတော့ သူ့ချစ်သူလေးက မျက်ရည်တွေနှင့်
ရယ်လိုမောလို့။

“ဟေး”

ထိုအချိန် ဘယ်အပေါက်က ချောင်းနေမှန်းမသိ
သော မျောက်အုပ်ကြီးဝင်လာတာမို့ သူမကို ရင်ထဲဝှက်
တော့မယ့် သူ့ လက်တွေ့ ရပ်တန့်သွားရသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း။ ဒါရိုက်
တာသုခရဲ့ရိုက်ချက် ပီပြင်တယ်နော်”

“ပီပြင်ပဲ၊ သုခရယ်”

“ဟား ဟား ... ငါ ဟောလိဝုဒ်သွားရင်
ကျိမ်းစိကင်မရွန်တော့ ထမင်းငတ်မှာ မြင်ယောင်
သေး”

“ဟောလိဝုဒ်မသွားခင် နီးနီးနားနား ဟိုကို
အရင်သွားပါလား”

ယုယက* ဝင်အကြံပေးသည်။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘော ဘော ဘော”

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ယုယ”

သုခက ထကန်တော့မလိုလုပ်တော့မှ -

“ဘောလိဝုဒ်ကို ပြောတာပါ”

“ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

“အဟင်း ဟင်း”

ရယ်သံတွေဝေစီလျက်။

“ဪ... စကားမစပ် ကော်ရှပ်က ကိုယ့်
ကိုချစ်လား”

အဆက်အစပ်မရှိသော သူ့အမေးစကားကြောင့် သူ့
စကားကို ရင်ခွင်ထဲကသူမက ပြုံးပြုံးလေးမော့ကြည့်ရင်း
ခေါင်း လေးတစ်ချက်အညိတ်။

အိုး။

ကမ္ဘာပေါ်က ပန်းတွေအားလုံး ပွင့်သွားသည်။

အခုတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် သူတို့နှလုံးသားတွေ
ရယ်နိုင်ကြပါပြီ။

မျိုးသိပ်ထားရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလည်း အပြင်ကို ခုန်
ထွက်လာကြပါပြီ။

သူ့ရင်ဘတ်သည်လည်း အခုမှ မိုးစင်စင်လင်းသွား
ခဲ့လေပြီ။

ဟော ... အခုတော့။

သူသိပ်ချစ် သိပ်ပြတ်နိုးရသော

ကော်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် သူ့ရင်ထဲမှာ

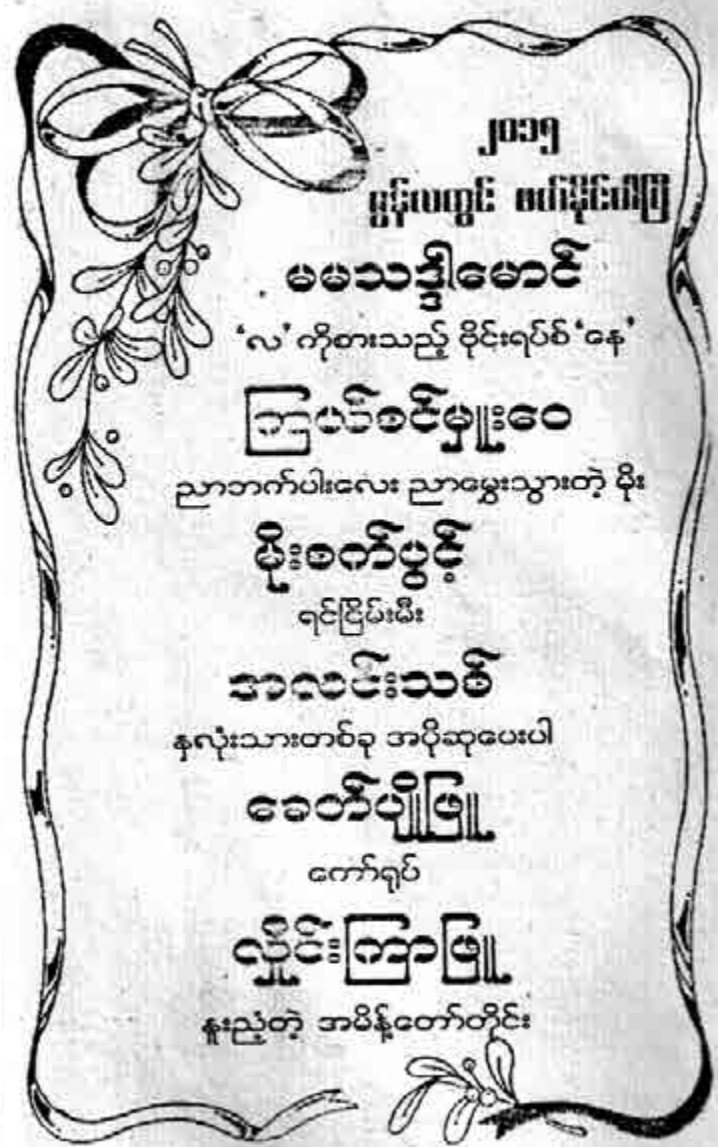
ရယ်လို့ မောလို့။

ပရိသတ်များအား

အမြဲထားစရာ လေးစားတန်ဖိုးထားလျက်

Facebook.Khit Pyo Phyu

Likepage. ခေတ်ပျို့ဖြူ

ရွှေလှလှ ရုပ်ပုံပျို့ဖြူ

မမသဒ္ဓါမောင်

'လ' ကိုစားသည့် ဝိုင်းရပ်စ် 'နေ'

ကြွပင်းစင်မှူးဝေ

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားတဲ့ မိုး

မိုးခတ်ပွင့်

ရင်ကြမ်းမီး

အလင်းသစ်

နှလုံးသားတစ်ခု အပိုဆုပေးပါ

ခေတ်ပျို့ဖြူ

ကော်ရုပ်

လှိုင်းကြောဖြူ

နူးညံ့တဲ့ အမိန့်တော်တိုင်း

